

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติ
ตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

หทัยภัทร ศุภคุณ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ธันวาคม 2561

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ หทัยภัทร ศุภคุณ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูชาติ พิณพาทย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.ฉลอง ทับศรี)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูชาติ พิณพาทย์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน)

..... กรรมการ
(ดร.ภูเบศ เลื่อมใส)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดำเนินการตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.สฤษฎ์ ชีระวิชิตระกูล)

วันที่ ๗ เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2561

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูชาติ พิณพาทย์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลักวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริญญา ทองสอน อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่กรุณาแนะนำแนวทางในการศึกษาค้นคว้าความรู้ ตลอดจนให้แนวคิด ให้คำปรึกษา และช่วยตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดระยะเวลาในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร ดร.พาวา พงษ์พันธุ์ ดร.รณชัย รัตนเศรษฐ ดร.ชนะรัชต์ อนุกุล นายมีศักดิ์ ศิริรักษ์ ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ ให้ความกรุณา และความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ รวมทั้งให้คำแนะนำ ในการแก้ไขเครื่องมือให้มีคุณภาพ

ขอขอบคุณ โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) จังหวัดชลบุรี ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บ รวบรวมข้อมูล รวมถึงสมาชิกครูในหมวดศิลปะ นักเรียนและบุคลากร โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)ทุกท่านที่ให้คำแนะนำ ความช่วยเหลือและให้ความร่วมมือในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อจรเดช สุขคุณ คุณแม่สมใจ สุขคุณ คุณป้าพัชราภรณ์ สุขคุณ เพื่อน ๆ และเพื่อนนิสิตที่ได้ศึกษาในสาขาหลักสูตรและการสอน ที่คอยให้กำลังใจ และให้ความสนับสนุนมาโดยตลอด

คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาบุพการี บุรพจารย์ ที่ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้ ความเมตตา ให้อภัย แก่ผู้วิจัยด้วยดีมาตลอด จนสามารถ ทำงานวิจัยฉบับนี้ได้สำเร็จ

หทัยภัทร สุขคุณ

57912263: สาขาวิชา: หลักสูตรและการสอน; กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้อิงการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น/ การฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส/ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน/ ผลฝึกทักษะปฏิบัติ/ เจตคติต่อการปฏิบัติกลองชุด
หทัยภัทร สุภคุณ: ผลการจัดการเรียนรู้อิงการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น
โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) (EFFECTS OF USING DAVIE'S INSTRUCTIONAL
MODEL ON DRUM SET SKILL FOR MATTHAYOMSUKSA THREE STUDENTS
AT BANSUANJANANU SORN SCHOOL) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ชูชาติ พิณพาทย์,
กศ.ด., ปรินญา ทองสอน, ศษ.ด. 146 หน้า. ปี พ.ศ. 2561.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียน ศึกษาทักษะปฏิบัติ และศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้อิงการปฏิบัติกลองชุด รูปแบบที่ใช้ในการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) โดยแบบแผนการทดลองที่ใช้คือ แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One group pretest-posttest design) กลุ่มประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) จำนวน 11 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster sampling) จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้อิงการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส จำนวน 10 แผน 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบประเมินทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น 4) แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้อิงการปฏิบัติของชุดเบื้องต้น สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t -test) ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้อิงการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผลค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น พบว่า มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนทักษะปฏิบัติอยู่ที่ 89.17
3. เจตคติของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้อิงการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น มีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติที่อยู่ที่ 4.25 มีค่าความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

57912263: MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION; M.Ed.

(CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORDS: EFFECTS OF LEARNING IN ACTIVITIES ON DRUM SET/ DAVIE'S
INSTRUCTIONAL MODEL/ LEARNING ACHIEVEMENT ON REAL/
PRACTICE SKILLS/ ATTITUDE TOWARD PRACTICE DRUMSET

HATHAIPHAT SUPAKUL: EFFECTS OF USING DAVIE'S INSTRUCTIONAL
MODEL ON DRUM SET SKILL FOR MATTHAYOMSUKSA THREE STUDENTS
AT BANSUANJANANU SORN SCHOOL. THESIS ACVISORE: CHUCHAT PINPAT, ED.D.,
PARINYA THONGSON, PH.D. 146 P. 2018.

The purpose of this research is to study the distinction of practical skills and attitudes towards drum set between pre-test and post-test groups. The model used in this research is the quasi-experimental procedure. The experimental design used was a one-group pre-test post-test design. The population consists of matthayomsuksa three students from bansuanjananusorn school, 11 classes, first semester of academic year 2018. The control group was 1 class, acquired by cluster sampling from a total of 20 students. The instruments were 10 lesson plans, achievement measurement, practice drum set skill measurement and attitude toward practice drum set measurement. The data were analyzed by mean, standard deviation and t – test for dependent samples.

The results of the study were:

1. The training activities resulted in a post-test improvement at a 05 level of significance.
2. The average score no drum set skill is 89.17 %
3. The attitude of the test group towards drum set training resulted in an average score of 4.25, which is at a higher level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ญ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
สมมติฐานของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
กรอบแนวคิดของการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	9
โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)	16
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกลองชุด	17
จิตวิทยาการศึกษา	22
รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย	25
แผนการจัดการเรียนรู้	28
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	35
การวัดและประเมินผลทักษะปฏิบัติ	39
เจตคติ	44
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	49
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	52
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	52

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	52
รูปแบบที่ใช้ในการวิจัย.....	53
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	53
การวิเคราะห์ข้อมูล	61
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
ตอนที่ 1 ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ก่อนและหลังเรียน	68
ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบ การฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน บ้านสวน (จันอนุสรณ์).....	69
ตอนที่ 3 ค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์).....	70
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	72
สรุปผลการวิจัย.....	73
อภิปรายผลการวิจัย.....	73
ข้อเสนอแนะ	77
บรรณานุกรม	78
ภาคผนวก	83
ภาคผนวก ก.....	84
ภาคผนวก ข.....	91
ภาคผนวก ค.....	122
ภาคผนวก ง	143
ประวัติย่อของผู้วิจัย	146

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2-1 การวิเคราะห์มาตรฐาน ศ 2.1.....	14
2-2 การวิเคราะห์มาตรฐาน ศ 2.2.....	15
3-1 แบบแผนการทดลองแบบ One group pretest - posttest design.....	53
3-2 วิเคราะห์ข้อสอบ	56
4-1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์	68
4-2 ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการ ฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน บ้านสวน (จันอนุสรณ์).....	69
4-3 ค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติ กลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์).....	70
ข-1 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1.....	92
ข-2 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2.....	94
ข-3 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3.....	96
ข-4 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4.....	98
ข-5 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5.....	100
ข-6 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6.....	102
ข-7 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7.....	104
ข-8 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8.....	106
ข-9 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9.....	108
ข-10 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10.....	110
ข-11 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	112

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
ข-12 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	113
ข-13 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	114
ข-14 ผลการประเมินความเหมาะสมแบบประเมินทักษะปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น.....	116
ข-15 ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของคะแนนแบบประเมินทักษะปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น	118
ข-16 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรม.....	120
ข-17 ผลการหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรม การปฏิบัติ กลองชุดเบื้องต้น	121
ง-1 ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึก ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์).....	144

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-1 กรอบแนวคิด.....	7
ง-2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน.....	145

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดนตรี เป็นสิ่งที่มีความสำคัญกับมนุษย์มาเป็นเวลาช้านาน ดนตรีเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์อย่างหนึ่งที่จะช่วยให้มนุษย์มีความสุข สนุกสนานรื่นเริง เมื่อรู้สึกเครียด ดนตรีจะช่วยผ่อนคลายอารมณ์ให้เย็นลง สิ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้ดนตรีมีความสุขสนุกสนาน ก็คือ ดนตรีประเภทประกอบจังหวะ ในวงดนตรีถือว่าจังหวะเป็นสิ่งสำคัญมากเช่นเดียวกับทำนองเหมือนกัน เครื่องประกอบจังหวะมักถูกคิดค้นขึ้นมาพร้อมกับเพลงประเภทต่าง ๆ ที่ต้องการใช้ประกอบตามความเหมาะสม จะเห็นได้ว่าในภายหลัง เมื่อมีเพลงประเภทมากขึ้นเท่าใดเครื่องประกอบจังหวะก็มีมากขึ้นเท่านั้น เช่นกัน (สมศักดิ์ สร้อยระย้า, 2535, หน้า 1)

ดนตรียังเป็นภาษาแขนงหนึ่งที่สะท้อนอารมณ์ ความรู้สึก และความนึกคิด ออกทางทักษะ ด้วยการขับร้อง การเล่นเครื่องดนตรี และด้วยการเขียน โน้ตดนตรี ซึ่งเป็นภาษากลางที่มนุษย์สามารถเข้าใจได้ อาจเป็นภาษาที่ไม่ได้สื่อความหมายโดยตรงไปตรงมาเหมือนคำพูด แต่ดนตรีเป็นภาษาที่สะท้อนถึงอารมณ์ และจินตนาการ ให้ผู้ฟังได้สามารถพรรณนาความคิดและทำให้เกิดความรู้สึกหวนไหวรุนแรงได้มากกว่าคำพูดใด ๆ อีกทั้งดนตรียังเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะตัวและมีโครงสร้างที่มีแบบแผน ซึ่งประกอบด้วย จังหวะ ทำนอง เสียงประสาน ฉันทลักษณ์ ลีลา และอารมณ์เพลง โดยใช้ทักษะต่าง ๆ ในการเรียนรู้ และอาศัยการฟัง พูด อ่าน เขียน เช่นเดียวกับภาษาอื่น ๆ จึงเข้าใจในภาษาดนตรีและสามารถแสดงออกหรือถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของเสียงดนตรีเพื่อสื่อไปยังผู้ฟังได้ (สุรภิญญา สิมะเคื้อ, 2546, หน้า 1-2)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลัง ของชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุล ทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึก ในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาค้นคว้า การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ ซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่ม สาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการกับทางศิลปะ ซึ่งชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่าซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตของมนุษย์ กิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียน ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคมตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริม ให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองอันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้

โดยหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดถึงผู้เรียนเมื่อเรียนจบในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ว่า ผู้เรียนต้อง รู้และเข้าใจแหล่งกำเนิดเสียง คุณสมบัติของเสียง บทบาทหน้าที่ ความหมาย ความสำคัญ ของบทเพลงใกล้ตัวที่ได้ยิน สามารถท่องบทกลอน ร้องเพลง เคะจังหวะ เคลื่อนไหวร่างกายให้สอดคล้องกับบทเพลง อ่าน เขียน และใช้สัญลักษณ์ แทนเสียงและคะจังหวะ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับดนตรี เสียงขับร้องของตนเอง มีส่วนร่วมกับกิจกรรมดนตรีในชีวิตประจำวัน (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551)

วิชาดนตรีเป็นวิชาหนึ่งที่มีปัญหาในการเรียนการสอน คือยังไม่มีตำราหรือเอกสารที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนด้วยการทำให้ดูเป็นตัวอย่าง แล้วให้ผู้เรียนฝึกฝน ผู้ใดมีความจำดีเข้าใจก็เรียนได้เร็ว หากผู้ใดจำไม่ได้ก็ต้องรอนกว่าจะพบครูอีกครั้ง ทำให้ผู้เรียนเรียนได้ช้ากว่าผู้อื่นและเกิดความท้อถอย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคิดหาวิธีการ และสร้างอุปกรณ์ช่วยการเรียนการสอน (ชนก สาคกริก, 2530, หน้า 5) ในการพัฒนาทางด้านวิชาดนตรี พื้นฐานที่สำคัญที่ส่งผลในด้านการปฏิบัติเครื่องดนตรีคือการพัฒนาในด้านทักษะการอ่านโน้ตสากล ในการสอนที่ผ่านมามีพบว่า นักเรียนในบางส่วน ยังขาดทักษะในการอ่านโน้ตสากล จึงส่งผลมาให้อาจต้องมีการปรับปรุง และต้องมีการพัฒนาในทักษะนี้อย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นผลต่อการปฏิบัติเครื่องดนตรี ดังนั้นจึงหาวิธีการที่จะดำเนินการเพื่อที่จะแก้ไขปัญหานี้ และพัฒนาให้นักเรียนได้เกิดทักษะในการอ่านโน้ตสากลให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้เกิดการปฏิบัติเครื่องดนตรีได้ดียิ่งขึ้น รวมถึงการจัดกิจกรรมให้สอดคล้อง และส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนอีกด้วย

เมื่อผู้วิจัยได้ฝึกสอนที่โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) ในปีการศึกษา 2559 และสัมภาษณ์ครูผู้ฝึกสอนอย่างไม่เป็นทางการ จึงพบว่า ในรายวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อมีการทดสอบก่อนเรียนเรื่องสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล ซึ่งเป็นเรื่องพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แต่นักเรียนทำข้อสอบได้คะแนนค่อนข้างน้อย และนักเรียนมีความเบื่อหน่ายกับการเรียนเรื่องสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล จึงส่งผลให้เกิดปัญหาในการอ่านสัญลักษณ์ทางดนตรี โดยเฉพาะการอ่านค่าของตัวโน้ต ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีสากลได้ จึงส่งผลกระทบต่อในการเรียนการสอนที่ต้องใช้เวลาในการปรับพื้นฐานใหม่ เพื่อให้ได้ตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ที่มีส่วนหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “คุณภาพผู้เรียน เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รู้และเข้าใจถึงความแตกต่างทางด้านเสียง องค์ประกอบ อารมณ์ ความรู้สึกของบทเพลงจากวัฒนธรรมต่าง ๆ มีทักษะในการร้องบรรเลงเครื่องดนตรี ทั้งเดี่ยวและเป็นวงโดยเน้นเทคนิคการร้องบรรเลงอย่างมีคุณภาพ มีทักษะในการสร้างสรรค์บทเพลงอย่างง่าย อ่านเขียนโน้ตในบันไดเสียงที่มีเครื่องหมาย แปลงเสียงเบื้องต้นได้” อีกทั้งยังขาดแคลนสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย รวมทั้งเอกสารหรือตำราสำหรับการสอนปฏิบัติเครื่องดนตรีสากล ทำให้ครูต้องสอน

ตามตำราเดิมที่มีอยู่ ซึ่งไม่ได้ระบุนการสอนปฏิบัติที่เหมาะสม จนทำให้นักเรียนเกิดความไม่เข้าใจ ดังที่ อมรลักษณ์ สามใจ (2558) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ของครูส่วนใหญ่ยังใช้วิธีการสอนบรรยายตามหนังสือ ทำให้นักเรียนไม่สามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้ถึงขีดสุด จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ โดยเฉพาะด้านทักษะกระบวนการ ซึ่งเป็นหัวใจหลักในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาศิลปะที่เน้นให้นักเรียนได้ลงมือฝึกปฏิบัติเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ซึ่งเป็นวิธีที่ช่วยฝึกให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์แก้ปัญหา ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการสร้างเอกสารตำราที่ช่วยฝึกทักษะทางด้านการปฏิบัตินั้นจะช่วยส่งเสริมกระบวนการการเรียนรู้ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติ เป็นรูปแบบที่สามารถใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี ซึ่ง ทิศนา แจมมณี (2551, หน้า 224 - 247) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการสอนไว้ว่า เป็นสภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการแนวคิด ความเชื่อต่าง ๆ โดยมีการจัดกระบวนการหรือขั้นตอนในการเรียนการสอนโดยอาศัยวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆเข้าไปช่วยทำให้สภาพการเรียนการสอนเป็นไปตามหลักการยึดถือ ซึ่ง ทิศนา แจมมณี (2551, หน้า 246) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส (Davies Instruction Model) การเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านี้ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จและรวดเร็วขึ้น

จากแนวคิดดังกล่าวที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ซึ่งในรายวิชาดนตรีที่เน้นทางด้านการปฏิบัติเครื่องดนตรี ที่มีทักษะย่อย ๆ ก่อนการปฏิบัติเพลงใดเพลงหนึ่ง ซึ่งหากยังไม่สามารถอ่านโน้ตได้ ก็จะไม่สามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีได้ตามคุณภาพผู้เรียนที่หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานกำหนดไว้ จึงจำเป็นที่จะต้องพัฒนานักเรียนทั้งในด้านการอ่านโน้ต และการปฏิบัติเครื่องดนตรีในโรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) โดยการปฏิบัติเครื่องดนตรีประเภทกลองชุดเป็นการฝึกเรื่องการอ่านโน้ต ในอัตราจังหวะต่าง ๆ เนื่องจากกลองเป็นเครื่องกำกับจังหวะที่มีมาตั้งแต่ดั้งเดิม ในสมัยโบราณกลองนับว่าสำคัญเป็นพิเศษ เพราะนอกจากจะตีเร้าจังหวะให้ลึกลึกสนุกสนานแล้วยังใช้ในการส่งสัญญาณผ่านปาดงเพื่อความเข้าใจในหมู่พวกด้วย (บุหลัน เลื่อนลอย, 2532, หน้า 40) แม้ในปัจจุบันการดนตรีได้เจริญมากขึ้นถึงขั้นแสดงคอนเสิร์ตบนเวทียิ่งใหญ่เพียงใด กลองก็ยังคงมีความสำคัญสำหรับดนตรีเช่นเดิม กลองชุดจึงเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่มีความสำคัญในวงดนตรี และเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั่วไป และตอบสนองความต้องการทางด้านดนตรีของบุคคลทั่วไป

ได้เป็นอย่างดี การเรียนกลองชุดจึงเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญ และมีการเรียนการสอนในโรงเรียนดนตรีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมากมาย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกลองชุด พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส (Davies Instruction Model) เหมาะสมกับการจัดการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติที่มีทักษะย่อย ๆ ซึ่งสามารถสรุปขั้นตอนปฏิบัติทั้ง 5 ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนไว้ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิต ทักษะหรือการกระทำ ให้ผู้เรียนดู ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ครุสาธิต ส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติ ทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู ขั้นที่ 4 ขั้นให้ เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยในทักษะย่อย ๆ ให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะ ที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกัน ตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่าง ชำนาญ

จากที่กล่าวมานี้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ผู้เรียนยังสามารถได้รับความรู้ในเรื่องเนื้อหาทางทฤษฎีและปฏิบัติด้วยที่ดี ซึ่งคันธรัตน์ ธรรมธร (2557, หน้า ง) ได้เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการตีกลองยาวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะ ปฏิบัติของเดวิสและการสอนแบบปกติ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดปริวาส มีทักษะปฏิบัติแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนที่เรียนด้วยรูปแบบ การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่าทักษะปฏิบัติการตีกลองยาวโดยการสอนแบบปกติ และ เช่นเดียวกับ พิมพิลาภรณ์ วัลคำ (2553, หน้า ง) ที่ศึกษาเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระ นาฏศิลป์ เรื่อง เชิงसानกระดิ่ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเชียงเพ็ง ตามแนวคิดของเดวิส ผลศึกษาพบว่า ด้านความรู้ความเข้าใจ นักเรียนมีผลการจัดกิจกรรมการปฏิบัติ พบว่า นักเรียนมี คะแนนความสามารถด้านการปฏิบัติทักษะทำรำเชิงसानกระดิ่งดีขึ้น โดยมีคะแนนความสามารถ ด้านการปฏิบัติทักษะเท่ากับ 91.67

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้ พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุด เบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) เพื่อให้มีประสิทธิภาพพัฒนาทักษะปฏิบัติกลอง ชุด เนื่องจากกลองชุดเป็นเครื่องดนตรีที่เน้นในเรื่องของการอ่าน และปฏิบัติโน้ตในจังหวะต่าง ๆ

ซึ่งเป็นพื้นฐานการเรียนรู้เครื่องดนตรีชนิดอื่นๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ให้มี
ประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุด
เบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) ก่อนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยไปใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตาม
แนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)
3. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุด
เบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

สมมติฐานของการวิจัย

คะแนนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบ
การฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่า
ก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561
โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) จำนวน 11 ห้อง รวม 396 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ในรายวิชาดนตรีสากล จำนวนนักเรียน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่ม
ตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)
3. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้
รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้าน
สวน (จันอนุสรณ์) ประกอบไปด้วยจำนวน 10 แผน ดังนี้
 - 3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง สัญลักษณ์และเครื่องหมายทางดนตรีสากล
เบื้องต้น (จำนวน 1 คาบ)
 - 3.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง วิธีการอ่านโน้ตด้วยการปรบมือ (จำนวน 1 คาบ)

3.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ส่วนประกอบของกลองชุด และวิธีการดูแลรักษา กลองชุด (จำนวน 1 คาบ)

3.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น (จำนวน 1 คาบ)

3.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การปฏิบัติกลองชุด ในอัตราจังหวะ 2/4 (จำนวน 1 คาบ)

3.6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การบันทึกโน้ต และการปฏิบัติกลองชุด ในอัตราจังหวะ 2/4 (จำนวน 1 คาบ)

3.7 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง การปฏิบัติกลองชุด ในอัตราจังหวะ 4/4 (จำนวน 1 คาบ)

3.8 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง การบันทึกโน้ต และการปฏิบัติกลองชุด ในอัตราจังหวะ 4/4 (จำนวน 1 คาบ)

3.9 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดในจังหวะพื้นฐาน (จำนวน 1 คาบ)

3.10 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดกับบทเพลง (จำนวน 1 คาบ)

4. ตัวแปรในการวิจัย

4.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

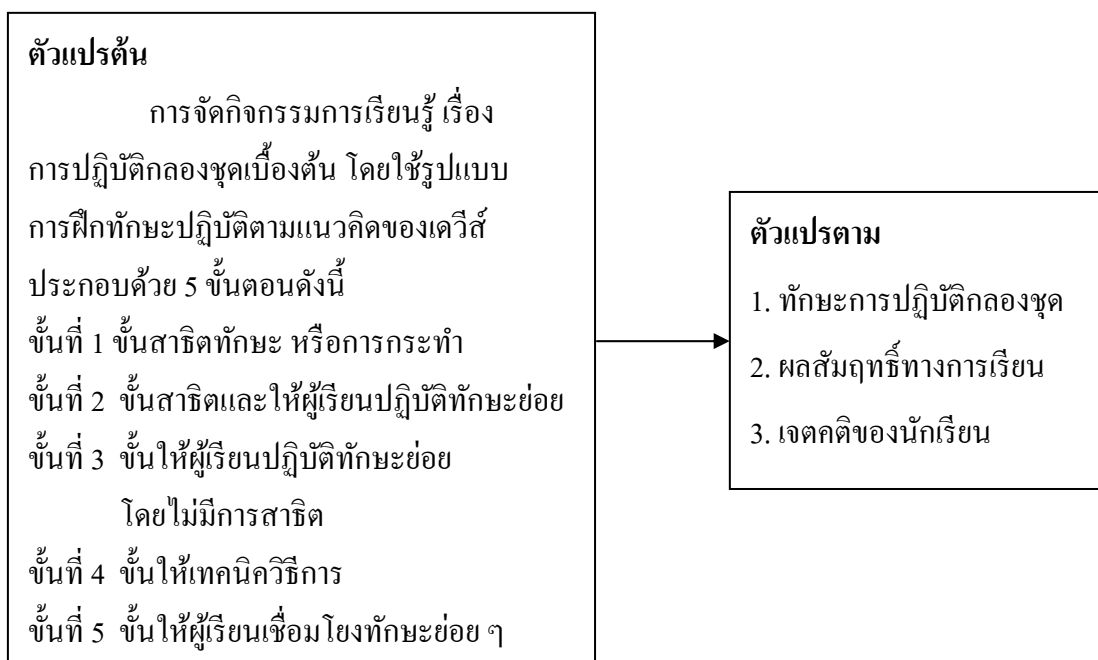
4.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติ กลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

4.2.2 ผลการฝึกทักษะปฏิบัติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติ กลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

4.2.3 เจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุด เบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 ใช้เวลาในการทดลอง 10 แผน คาบละ 50 นาที รวม 10 คาบเรียน ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอน ที่มุ่งเน้นพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านทักษะปฏิบัติ ซึ่งการฝึกทักษะจะประกอบไปด้วย ทักษะย่อยๆจำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยง ต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น โดยมีกระบวนการเรียน การสอน 5 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ

2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียน ได้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ ซึ่งแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะประกอบด้วย สารสำคัญ

สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล สื่อและแหล่งการเรียนรู้ บันทึกหลังการสอน โดยกิจกรรมการเรียนการสอน จะประกอบไปด้วย ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน ชั้นสอนที่ใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสทั้ง 5 ชั้น และชั้นสรุป

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของผู้เรียน ซึ่งวัดได้จากคะแนนของผู้เรียนในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่วัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ข้อสอบเป็นแบบปรนัย เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

4. ทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น (Music Skill) หมายถึง การบรรเลงดนตรีที่จะต้องอาศัยการเคลื่อนไหวของร่างกายที่สอดคล้องกัน ทักษะการปฏิบัติ การฟัง การอ่านโน้ตที่เน้นในเรื่องของจังหวะ และการสร้างสรรค์โดยการประเมินจากแบบทดสอบวัดทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น

5. ผลการปฏิบัติทักษะกลองชุดเบื้องต้น หมายถึง ความสามารถที่ได้จากการวัดด้วยแบบประเมินทักษะทางดนตรีหลังเรียนจากเรียนครบทั้ง 10 แผน เป็นแบบวัดทักษะการปฏิบัติกลองชุด ซึ่งประเมินได้จากแบบประเมินทักษะปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยใช้แบบประเมินมาตรฐานประมาณค่า (Rating scale)

6. เจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียน ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

2. มีนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะการตีกลองชุด มีความสามารถในการตีกลองชุดได้ถูกต้อง และสามารถเล่นดนตรีร่วมกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม

3. ได้เครื่องมือและแนวทางสำหรับครู บุคลากรทางการศึกษา ที่จะนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการปฏิบัติของชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยและนำเสนอสาระสำคัญตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)
3. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกลองชุด
4. จิตวิทยาการศึกษา
5. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย
6. แผนการจัดการเรียนรู้
7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
8. การวัดและประเมินผลทักษะปฏิบัติ
9. เจตคติ
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุขมีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสำนึกที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้องตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสารการทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ

กระทรวงศึกษาธิการ (2552, หน้า 1 - 19) กล่าวถึง กลุ่มการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ดังนี้

ทำไมต้องเรียนศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะเป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มีจินตนาการทางศิลปะ ชื่นชมความงาม มีสุนทรียภาพ ความมีคุณค่า ซึ่งมีผลต่อคุณภาพชีวิตมนุษยกิจกรรมทางศิลปะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้

เรียนรู้อะไรในศิลปะ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะวิธีการทางศิลปะเกิดความซาบซึ้งในคุณค่าของศิลปะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกอย่างอิสระในศิลปะแขนงต่างประกอบด้วยสาระสำคัญ คือ

1. ทักษศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทักษะการ สร้างและนำเสนอผลงานทางทัศนศิลป์จากจินตนาการ โดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิค วิธีการของศิลปินในการสร้างงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเห็นคุณค่างานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นภูมิปัญญาไทยและสากล ชื่นชม ประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน

2. คนตรี มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรีแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ร้องเพลง และเล่นดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรี แสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรี ในเชิงสุนทรีย์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณีวัฒนธรรม และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์

3. นาฏศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึกความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระดนตรี

มาตรฐาน ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรีถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

มาตรฐาน ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

สาระดนตรี

มาตรฐาน ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรีถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน รายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 2-1 การวิเคราะห์มาตรฐาน ศ 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.3	<p>1. เปรียบเทียบองค์ประกอบการใช้ในงานดนตรีและงานศิลปะอื่น</p> <p>2. ร้องเพลงเล่นดนตรีเดี่ยวและรวมวง โดยใช้เทคนิคการร้อง การเล่น การแสดงออก และคุณภาพเสียง</p> <p>3. แต่งเพลงสั้น ๆ จังหวะง่าย ๆ</p> <p>4. อธิบายเหตุผลในการเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบดนตรีในการสร้างสรรค์งานดนตรีของตนเอง</p> <p>5. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างงานดนตรีของตนเองและผู้อื่น</p> <p>6. อธิบายเกี่ยวกับอิทธิพลของดนตรีที่มีต่อบุคคลและสังคม</p>	<p>1. การเปรียบเทียบองค์ประกอบในงานศิลปะ</p> <p>- การใช้องค์ประกอบในการสร้างสรรค์งานดนตรีและศิลปะแขนงอื่น</p> <p>- เทคนิคที่ใช้ในการสร้างสรรค์งานดนตรีและศิลปะแขนงอื่น</p> <p>2. เทคนิคการแสดงออกในการขับร้องและบรรเลงดนตรีเดี่ยวและรวมวง</p> <p>3.1 อัตราจังหวะ 2/4 และ 4/4</p> <p>3.2 การประพันธ์เพลงในอัตราจังหวะ 2/4 และ 4/4</p> <p>4. การเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบการสร้างสรรค์บทเพลง</p> <p>- การเลือกจังหวะเพื่อสร้างสรรค์บทเพลง</p> <p>- การเรียบเรียงทำนองเพลง</p> <p>5. การเปรียบเทียบความแตกต่างของบทเพลง</p> <p>- สำเนียง</p> <p>- อัตราจังหวะ</p> <p>- รูปแบบบทเพลง</p> <p>- การประสานเสียง</p> <p>- เครื่องดนตรีที่บรรเลง</p> <p>6. อิทธิพลของดนตรี</p> <p>- อิทธิพลของดนตรีต่อบุคคล</p> <p>- อิทธิพลของดนตรีต่อสังคม</p>

ตารางที่ 2-1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.3	7. นำเสนอหรือจัดการแสดงดนตรีที่เหมาะสมโดยการบูรณาการกับสาระการเรียนรู้อื่นในกลุ่มศิลปะ	7. การจัดการแสดงดนตรีในวาระต่าง ๆ - การเลือกวงดนตรี - การเลือกบทเพลง - การเลือกและจัดเตรียมสถานที่ - การเตรียมบุคลากร - การเตรียมอุปกรณ์เครื่องมือ - การจัดรายการแสดง

มาตรฐาน ศ 2.2 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

ตารางที่ 2-2 การวิเคราะห์มาตรฐาน ศ 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.3	1. บรรยายวิวัฒนาการของดนตรีแต่ละยุคสมัย 2. อภิปรายลักษณะเด่นที่ทำให้งานดนตรีนั้นได้รับการยอมรับ	1.1 ประวัติดนตรีไทยยุคสมัยต่าง ๆ 1.2 ประวัติดนตรีตะวันตกยุคสมัยต่าง ๆ 2. ปัจจัยที่ทำให้งานดนตรีได้รับการยอมรับ

คุณภาพผู้เรียน จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

รู้และเข้าใจถึงความแตกต่างทางด้านเสียง องค์ประกอบ อารมณ์ ความรู้สึกของบทเพลง จากวัฒนธรรมต่าง ๆ มีทักษะในการร้อง บรรเลงเครื่องดนตรี ทั้งเดี่ยวและเป็นวง โดยเน้นเทคนิคการร้องบรรเลงอย่างมีคุณภาพ มีทักษะในการสร้างสรรค์บทเพลงอย่างง่าย อ่านเขียนโน้ตในบันไดเสียงที่มีเครื่องหมาย แปลงเสียงเบื้องต้นได้ รู้และเข้าใจถึงปัจจัยที่มีผลต่อรูปแบบของผลงานทาง

ดนตรี องค์ประกอบของผลงานด้านดนตรีกับศิลปะแขนงอื่น แสดงความคิดเห็นและบรรยาย อารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อบทเพลง สามารถนำเสนอบทเพลงที่ชื่นชอบได้อย่างมีเหตุผล มีทักษะ ในการประเมินคุณภาพของบทเพลงและการแสดงดนตรี รู้ถึงอาชีพต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับดนตรีและ บทบาทของดนตรีในธุรกิจบันเทิง เข้าใจถึงอิทธิพลของดนตรีที่มีต่อบุคคลและสังคม

รู้และเข้าใจที่มา ความสัมพันธ์ อิทธิพลและบทบาทของดนตรีแต่ละวัฒนธรรม ในยุคสมัยต่าง ๆ วิเคราะห์ปัจจัยที่ทำให้งานดนตรีได้รับการยอมรับ

สรุปได้ว่า สาระดนตรี กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ช่วยพัฒนาทางด้าน ทักษะดนตรี ที่ได้มาจากการร้อง หรือการบรรเลงดนตรีทั้งเดี่ยวและเป็นวง เข้าใจองค์ประกอบของดนตรี ทำให้ แสดงออกถึงความคิดเห็นและบรรยายอารมณ์ ความรู้สึกที่มีต่อบทเพลง ได้อย่างเหมาะสม สามารถ สร้างสรรค์บทเพลง และเข้าใจ อิทธิพล ของดนตรีที่มีต่อบุคคลและสังคมไทยในปัจจุบัน

โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

วิสัยทัศน์

ส่งเสริมคุณภาพการศึกษาสู่มาตรฐานสากล มีคุณธรรม จริยธรรม น้อมนำหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง

พันธกิจ

1. จัดการศึกษาให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีคุณลักษณะ และทักษะ การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21
2. ปลูกฝังให้คุณธรรม จริยธรรม รักสิ่งแวดล้อม มีความเป็นพลเมือง และพลโลก ตาม หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในระบบการศึกษาอย่างเข้มข้น
3. จัดหาอุปกรณ์ และผลิตสื่อเทคโนโลยีทางการศึกษา ให้ครูและผู้เรียนอย่างเพียงพอ ทัวถึง และเหมาะสมกับการแสวงหาความรู้ได้อย่างต่อเนื่อง
4. พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพและสามารถปฏิบัติงาน ได้ อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มสูงขึ้น
5. ส่งเสริมกิจกรรม/ กระบวนการเรียนรู้ ตามหลักสูตรสถานศึกษาอย่างมีคุณภาพตาม มาตรฐานสากล
6. พัฒนาสภาพแวดล้อมและแหล่งเรียนรู้ภายในสถานศึกษาให้เอื้อต่อการเรียนรู้อย่างมี คุณภาพ
7. ประสานความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และสร้างภาคีเครือข่ายเพื่อ สนับสนุนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

8. พัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลเพิ่มขึ้น
9. พัฒนาระบบบริหารจัดการศึกษาตามหลักธรรมาภิบาล

เป้าประสงค์

1. ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีคุณลักษณะและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21
2. ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม รักสิ่งแวดล้อม มีความเป็นพลเมืองและพลโลกตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในระบบการศึกษาอย่างเข้มข้น
3. โรงเรียนมีอุปกรณ์ และสื่อเทคโนโลยีทางการศึกษาให้ครูและนักเรียนใช้ในการจัดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ
4. ครูและบุคลากรทางการศึกษาได้รับการพัฒนาตามมาตรฐานวิชาชีพและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
5. โรงเรียนจัดกิจกรรม/ กระบวนการเรียนรู้ ตามหลักสูตรสถานศึกษาอย่างมีคุณภาพเทียบเคียงมาตรฐานสากล
6. โรงเรียนมีสภาพแวดล้อมและแหล่งเรียนรู้ภายในสถานศึกษาให้เอื้อต่อการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ
7. ผู้ปกครอง ชุมชน และภาคีเครือข่ายมีส่วนร่วมและสนับสนุนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ
8. โรงเรียนมีระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลเพิ่มมากขึ้น
9. โรงเรียนมีระบบบริหารจัดการอย่างเป็นระบบตามหลักธรรมาภิบาล

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกลองชุด

ประวัติและความเป็นมาของกลองชุด

ในอดีตการตีกลองของคนในพื้นที่เมืองจะเป็นลักษณะของการตีเป็นจังหวะ ใช้สำหรับการเต้นรำระหว่างชนเผ่า ในปัจจุบันนั้นการตีกลองชุดนั้นถือว่ามีสำคัญ และเด่นที่สุดในวงดนตรีสำหรับการเต้นรำ มีการพัฒนามากมายสำหรับกลองชุด พยายามที่จะหาวิธีโดยเริ่มจากการบรรเลงตามที่ได้ยิน และเริ่มมีการบันทึกโน้ตเพลง อัตราส่วนของจังหวะกลอง ทำนอง การประสานเสียง ทำให้เพลงมีความไพเราะมากยิ่งขึ้น

นักตีกลองชุดมีวิธีการบรรเลงได้เป็นอิสระมากขึ้น ในช่วง ค.ศ. 1890 - 1910 มีการเพิ่มความสนุกสนานลงในช่วงต้นประโยคเพลงหรือท้ายประโยคเพลง เป็นการแสดงความก้าวหน้าในการคิดค้นและสร้างสรรค์ จากแรงบันดาลใจของนักกลองชุดโดยตรง

จังหวะแรกใหม่เริ่มได้รับความนิยมมากขึ้น ในปี ค.ศ. 1910 - 1920 คนตรีนี้มีจังหวะที่รวดเร็ว สนุกสนาน และน่าตื่นเต้น เป็นที่ชื่นชอบของคนผิวดำ เพราะมีจังหวะที่รวบรัดและสามารถเต้นได้ นักตีกลองรุ่นใหม่บรรเลงโดยการใช้ความจำและบรรเลงได้อย่างอิสระ โดยไม่มีโน้ตเพลง แต่สามารถบรรเลงได้เป็นอย่างดี และแสดงอารมณ์ออกมาได้อย่างชัดเจนตามอารมณ์เพลง แต่ก็เชื่อว่านักตีกลองชุดทุกคนจะเห็นด้วย เพราะเนื่องจากเป็นคนตรีอิสระและไม่มีการอ่านโน้ต ทำให้นักตีกลองพวกนี้เรียก คนตรีแรกใหม่นี้ว่าของปลอม หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1920 คนตรีแจ๊สเริ่มได้รับความนิยม จังหวะบรรเลงเริ่มค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงไปตามรสนิยมและความต้องการของผู้ฟัง ผู้ที่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงจำต้องยอมแพ้ให้กับนักตีกลองรุ่นใหม่ ๆ ที่รู้จักค้นหาสิ่งใหม่นำมาฝึกฝนผู้ที่มีความรู้ทั้งทางด้านการบรรเลงและการใช้เทคนิคต่าง ๆ การรวบ การสั้น สะเทือน รู้จักการปรับหนักกลองให้พอดี ก็มักจะหางานได้ง่ายและดีกว่าเสมอ

ต่อมาในยุคของซิมโฟนิค - แจ๊ส (Symphonic - Jazz) ปี ค.ศ. 1922 - 1935 เป็นจังหวะทั้งจังหวะเร็วและช้า เริ่มมีการใช้แปรงลวด (Wire brushes) หรือ แท้ ในการบรรเลงจังหวะช้า นักตีกลองที่ดีต้องเรียนจักบรรเลงจังหวะให้มันคง เพราะนักตีกลองต้องเป็นผู้ที่ตั้งจังหวะในบทเพลงเพื่อให้เครื่องดนตรีอื่น ๆ ได้บรรเลงจังหวะตาม

จังหวะแบบใหม่ที่มีชื่อว่า สวิง (Swing) ในช่วงตอนต้นของปี ค.ศ. 1935 ได้เริ่มแพร่หลาย บทเพลงทุกเพลงต้องมีกลองชุดเข้าร่วมบรรเลงด้วยเสมอ ในช่วงนี้นับเป็นครั้งแรกที่นักตีกลองชุดเข้าถึงจุดสูงสุด เพราะได้มีการบรรเลงเดี่ยวกลองชุด (Solo) ซึ่งมีความสำคัญมาก เพราะไม่มีงานไหนจะสมบูรณ์แบบถ้าขาดกลองชุดและการบรรเลงเดี่ยว จึงถือว่าเป็นยุคของนักตีกลองชุดที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง

ช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ปี ค.ศ. 1940 - 1945 รัฐบาลต้องการให้ทหารมีขวัญและกำลังใจสามารถสู้รบจนชนะข้าศึก และสงคราม โดยการใช้เสียงดนตรีเป็นระยะที่มีความต้องการด้านดนตรีสวิงมาก ทำให้นักตีกลองชุดมีงานทำมากขึ้น หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองสงบลง รสนิยมของบุคคลทั่วไปเริ่มเปลี่ยนแปลง คนตรีแบบคอมโบ (Combo) เริ่มได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย นักตีกลองเริ่มมีการหาจังหวะใหม่ ๆ โดยใช้กลองใหญ่ช่วยเน้นจังหวะ เรียกว่า บ็อป (Bop) หลังจากนั้นจึงเข้าสู่ยุคของการบรรเลงด้วยนิ้วมือ (Finger Drumming Techniques) คือการบรรเลงด้วยเทคนิคที่ใช้นิ้วมือทั้งสองข้าง เป็นการรักษาจังหวะให้มันคงแน่นอน โดยใช้ไม้ตีกลองมือขวา ตีฉาบด้านขวามือ แล้วจึงเปลี่ยนมือขวามาตีไฮแฮท (Hi Hat) ที่อยู่ด้านซ้ายมืออย่าง

ต่อเนื่อง มือซ้ายตีกลองเล็กและขวาอย่างอิสระโดยการเน้นเสียง เป็นเทคนิคที่ทำให้มีความสอดคล้องกับบทเพลง (สมศักดิ์ สร้อยระย้า, 2538, หน้า 10 - 12)

ส่วนประกอบที่สำคัญของกลองชุด

ส่วนประกอบของกลองชุดประกอบด้วยกลองลักษณะต่าง ๆ หลายใบ ได้แก่กลองใหญ่ กลองเล็ก กลองทอม และฟลอร์ทอม รวมถึงฉาบหลายใบ ได้แก่ ฉาบ ไรด์ และไฮ-แฮท โดยใช้ผู้บรรเลงเพียงคนเดียว ใช้บรรเลงร่วมกับวงดนตรีแจ๊ส และวงดนตรีที่มีเครื่องมือน้อยชิ้น เช่น วงคอมโบ้ วงสตริงคอมโบ้ ฯลฯ กลองที่ใช้ร่วมบรรเลงกับกลองชุดมี ดังนี้

1. กลองใหญ่ (Bass Drum)

กลองใหญ่ มีรูปร่างลักษณะคล้ายคลึงกับกลองใหญ่ที่ใช้บรรเลงในวงดุริยางค์สากล แต่ขนาดแตกต่างกันคือ ขนาดที่นิยมใช้ทั่วไป คือ ขนาด 14 x 20 นิ้ว หรือ 14 x 22 นิ้ว มีอุปกรณ์เหมือนกันกับกลองใหญ่วงดุริยางค์ทุกประการ แต่มีขาที่ยึดติดมากับตัวกลองเพื่อให้เวลาตีตัวกลองจะได้อยู่กับที่ เป็นการยึดตัวกลองใหญ่ให้ติดอยู่กับพื้นกลองใหญ่ไม่ใช้ไม้ถือสำหรับตี แต่ใช้กระเดื่อง (Pedal) ติดแท่งเหล็กกลม ๆ ปลายหุ้มด้วยสั๊กพลาสติกความยาวประมาณ 10 นิ้ว สำหรับเท้าข้างขวาเหยียบลงไปบนกระเดื่อง ปลายกระเดื่องส่วนบนจะทำหน้าที่แทนมือ

2. กลองเล็ก (Snare Drum)

กลองเล็ก หรือที่เรียกกันว่ากลองแตก เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของกลองชุดรูปร่างลักษณะกลองเล็กที่ใช้บรรเลงร่วมกับ กลองชุด มีลักษณะเหมือนกลองเล็กที่ใช้บรรเลงวงดุริยางค์วงใหญ่ทุกประการ หรือเป็นกลองเล็กอย่างเดียวกัน จึงด้วยหนังกลองทั้งสองด้าน ด้านล่างจะมีเส้นลวดเป็นเส้น ๆ หลาย ๆ เส้นติดอยู่ ส่วนนี้สามารถปรับขึ้นลงได้ ถ้าต้องการให้มีเสียงแซ่ก็จะปรับให้แซ่ติดกับหนังกลองด้านล่าง ขนาดกลองเล็กที่นิยมใช้ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 6 x 14 นิ้ว กลองเล็กเป็นเครื่องดนตรีที่สำคัญที่สุดในจำพวกเครื่องเคาะตีทั้งหลายเพราะการบรรเลงตามบทเพลงของกลองเล็ก จะทำหน้าที่บรรเลงจังหวะที่ขัดกับกลองใหญ่ โดยกลองใหญ่จะบรรเลงตามจังหวะหนัก และเบา กลองเล็กจะบรรเลงจังหวะขึ้นหรือจังหวะขัด มีขาตั้งสำหรับวางกลองเล็กจะว่าอยู่ระหว่างขาทั้งสองข้างในทำนองของผู้ตี

3. ทอม ทอม (Tom Tom)

กลองทอม คือ กลองขนาดเล็กสองใบมีรูปร่างเหมือนกลองเล็ก แต่มีขนาดสูงกว่า โดยทั่วไปนิยมใช้ กลองทอม ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 9 x 13 นิ้ว ทางด้านซ้ายและขนาด 14 x 14 นิ้ว ไม่มีเส้นลวดติดอยู่ที่หนังกลองเหมือนกลองเล็ก กลองทอม ทั้งสองใบมีขนาดแตกต่างกัน ใบหนึ่งจะติดตั้งทางด้านซ้ายมือ ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าอีกใบหนึ่ง ซึ่งติดตั้งด้านขวามือ ทั้งสองใบจะมีรูปร่าง

สำหรับไม้แกนโลหะเพื่อติดตั้งบนกลองใหญ่ให้ติดกันและไม่ขยับเวลาตี ระดับเสียงกลองทอม ด้านซ้ายมือมีระดับเสียงสูงกว่าด้านขวามือ กลองทอม มีหน้าที่สร้างความสนุกก็กัก โดยจะบรรเลงในบทส่ง หรือการเดี่ยวกลอง (Solo) เพื่อสร้างความรู้สึก การกระตุ้นให้เพลิดเพลินกับจังหวะ บทเพลงที่ใช้ กลองทอม บรรเลงมากที่สุด คือ เพลงประเภทลาติน

4. ฟลอร์ทอม (Floor Tom)

ฟลอร์ทอม มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ทอมใหญ่” (Large Tom) รูปร่างลักษณะเหมือนกับ กลองทอม โดยทั่วไปนิยมใช้ ฟลอร์ทอม ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 16 x 16 นิ้ว ไม่มีเส้นลวดติดอยู่ที่หน้ากลอง ขนาดของฟลอร์ทอม สูงกว่ากลองทอม มีขาติดตั้งกับตัวฟลอร์ทอม เวลาบรรเลงตั้งอยู่ด้านขวามือชิดกับกลองใหญ่ เสียงฟลอร์ทอมต่ำกว่าเสียงกลองทอม แต่เสียงสูงกว่าเสียงกลองใหญ่ ฟลอร์ทอม ทำหน้าที่อย่างเดียวกับ กลองทอม

5. ฉาบ (Cymbals)

ฉาบ รูปร่างลักษณะเหมือนกับฉาบที่ใช้บรรเลงในวงดุริยางค์ โดยทั่วไปนิยมใช้ฉาบขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 20 - 22 นิ้ว ตั้งไว้ด้านข้างขวามือ และขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 16 - 18 นิ้ว ตั้งไว้ด้านข้างซ้ายมือ ฉาบทั้งสองใบนี้ไม่มีเชือกหนังสำหรับมือถือ แต่จะมีขาหยั่งรองรับทั้งสองใบ เวลาบรรเลงใช้มือขวาตีฉาบด้านขวามือเป็นหลัก เพราะมีเสียงก้องกังวานกว่าและอยู่ใกล้มือขวามากกว่า มือขวามักใช้ในการตีฉาบมากกว่าเนื่องจากจะลงในจังหวะที่หนึ่งซึ่งเป็นจังหวะตกของห้องพอดี มือกลองมักส่งฉาบด้วยจังหวะที่หนึ่งเกือบทุกครั้ง บางครั้งอาจสลับเปลี่ยนมาตีด้านซ้ายมือบ้างเป็นบางครั้ง

6. ไรด์ (Ride Cymcal)

ไรด์ คือ ฉาบที่มีลักษณะใหญ่กว่าฉาบทั้งหมด มีขาตั้งตั้งอยู่ด้านขวามือสุดในลักษณะคว่ำอยู่ด้านหลังฟลอร์ทอมแต่อยู่สูงกว่า มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 20 - 30 นิ้ว ไม้ใช้สลับกับการตีไฮ-แฮท จะได้เสียงที่แตกต่างกันคือไฮ-แฮทจะให้เสียงที่กระชับแต่ไรด์จะมีเสียงกว้าง แต่ก็ไม่กว้างเท่าฉาบใบเล็ก เสียงของหัวไรด์ก็เป็นเอกลักษณ์ที่นักตีกลองนิยมใช้ตีสลับกับบริเวณรอบ ๆ ไรด์ทำให้เกิดอารมณ์ของเพลงที่แตกต่างกัน

7. ไฮ-แฮท (Hi-Hat)

ไฮ-แฮท คือ ฉาบสองใบมาประกบกัน มีขนาดเล็กกว่าฉาบ โดยทั่วไปนิยมใช้ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 14 - 15 นิ้ว ฉาบทั้งสองใบนี้มีขาตั้งรองรับ ใบที่หนึ่งใส่ลงบนขาตั้งโดยลักษณะหงายคือให้ด้านนูนอยู่ด้านล่าง จะมีแผ่นโลหะและสักรวดรองรับอยู่อีกใบหนึ่งใส่ลงบนขาตั้งโดยลักษณะคว่ำคือให้ด้านนูนอยู่ด้านบน มีที่ไขติดอยู่กับแกนของขาตั้ง โดยกระเษะให้ห่างกันพอประมาณ เพื่อไม่ให้ฉาบทั้งสองใบชิดติดกัน ช่วงล่างสุดมีกระเดื่องเหมือนกับกลองใหญ่สำหรับ

เหยียบให้ขาทั้งสองกระทบกัน ไฮ-สเปทมีหน้าที่คอยขัดจังหวะหรือช่วยหนุนกลองเล็ก เน้นจังหวะ
 ขัดให้กระชับยิ่งขึ้น ใช้สำหรับเท้าขวาและมือขวา

เทคนิคในการบรรเลงกลองชุดและขั้นตอนที่ควรปฏิบัติ

1. เทคนิคในการบรรเลงกลองชุด

การนั่ง การนั่งที่ดีคือรู้สึกสบายและถนัดในการตี เก้าอี้มีหลายชนิดทั้งแบบกลมและแบบ
 มีเว้าตรงก้น แล้วแต่ว่าจะถนัดแบบไหนแต่ก็ควรเลือกที่สามารถปรับระดับและแข็งแรง การนั่ง
 ขาทั้งสองควรห่างพอสมควร เพื่อที่จะได้ใช้ขาทั้งสองข้างได้อย่างถนัดและไม่ขัดจนติดกับกลองเล็ก
 จนเกินไป เท้าด้านขวายอยู่บนกระเดื่องกลองใหญ่ เท้าด้านซ้ายอยู่บนกระเดื่องไฮ-สเปท นั่งหลังตรง
 ไม่โค้งงอ เพราะถ้าเล่นในระยะเวลาานจะทำให้ปวดหลังและมีบุคลิกที่ไม่ดี คอตั้งตรงไม่ก้มหน้า
 สายตามองดูบทเพลงที่เล่นและเพื่อนร่วมวง เนื่องจากผู้บรรเลงกลองชุดต้องเป็นคนให้สัญญาณแก่นัก
 คนดนตรีคนอื่น

การจับไม้ตีกลองชุด มีอยู่สองวิธี คือการจับแบบคว่ำมือและจับไม้แบบหงายมือ
 การจับแบบคว่ำมือ เป็นวิธีทั่วไปคือ การใช้ปลายนิ้วโป้งเหยียดตรงไปกับไม้กลองในส่วนของด้าม
 ไม้ จากนั้นให้ใช้นิ้วชี้ช่วยจับให้ไม้กลองอยู่ระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วโป้ง และใช้นิ้วที่เหลือทั้งหมดกำรวบ
 ไม้ไว้ ไม้หลวมและไม่แน่นจนเกินไป การจับแบบหงายมือ คือให้ไม้กลองวางฉากกับมือซ้าย ปลาย
 นิ้วโป้งเหยียดตรง ให้นิ้วนางและนิ้วก้อยงอเข้าหาฝ่ามือ นิ้วชี้รวบเข้าหาตัวไม้ ปล่อนิ้วกลางให้วาง
 ไล่ไปกับไม้กลอง มีข้อสังเกตตรงนิ้วหัวแม่มือจะอยู่ในตำแหน่งที่พร้อมจะเข้าช่วยในการกดไม้ลงไป
 ด้วย การจับไม้แบบนี้เป็นการจับแบบเก่าที่ยอมรับมาจนถึงปัจจุบัน และมักใช้ในมือซ้าย

วิธีการเหยียบกระเดื่องกลองใหญ่ ให้วางเท้าลงบนกระเดื่อง กดปลายเท้าลงบนกระเดื่อง
 แล้วรีบยกปลายเท้าขึ้น โดยให้ส้นเท้าติดอยู่กับที่ กระเดื่องจะต่งติดตามปลายเท้ามาโดยอัตโนมัติวิธี
 นี้ใช้สำหรับการบรรเลงจังหวะธรรมดา ตั้งแต่จังหวะช้า ๆ จนถึงจังหวะค่อนข้างเร็ว ส่วนจังหวะเร็ว
 และต้องการเสียงกลองหนักแน่น ให้ยกขาขึ้นแล้วใช้ปลายเท้ากดลงบนกระเดื่อง โดยให้น้ำหนักอยู่ที่
 ปลายเท้าแล้วรีบยกขาขึ้นอย่างรวดเร็วต้องการความเร็วขนาดไหน ก็ให้ชักเท้าขึ้นและกดปลายเท้าลง
 ตามที่ต้องการ วิธีนี้ยังใช้สำหรับการรวกลองใหญ่ได้อีกด้วย มีเทคนิคอีกอย่างหนึ่งจากมือกลอง
 อย่าง เดนิส แชมเบอร์ (Denis Chambers) มีวิธีการฝึกโดยการเอาสปริงออกทำให้กระเดื่องไม่ทำงาน
 พอฝึกไปเรื่อย ๆ กระเดื่องจะทำงานโดยไม่มีสปริง จะทำให้ข้อเท้าแข็งแรงขึ้น หลังจากนั้นให้ใส่
 สปริงแล้วฝึกจากช้า ๆ แล้วก่อนเร็วขึ้น ฝึกเป็นสามพยางค์จะทำให้ ข้อเท้าทำงานได้ดี สามารถ
 เหยียบได้เร็วและคล่องแคล่วขึ้น

วิธีการเหยียบกระเดื่องไฮ-สแต โดยวางเท้าลงบนกระเดื่องให้น้ำหนักอยู่ที่ปลายเท้ากด ปลายเท้าลง ยังไม่ต้องรีบยกขึ้นเมื่อต้องการเสียงสั้น ถ้าต้องการเสียงยาวให้รีบยกปลายเท้าขึ้นทันที กรณีที่บทเพลงต้องการให้บรรเลงเสียงสั้นและยาวตามจังหวะเพลงให้ใช้ไม้กลองเล็กตีลงบน ไฮ-สแตตามจังหวะ เท้าเหยียบลงบนกระเดื่องแล้วรีบยกขึ้นจะได้เสียงทั้งสั้นและยาวสลับกันไป

2. ขั้นตอนก่อนการบรรเลงกลองชุด

การเลือกขนาดไม้ให้เหมาะสมแก่ตัวผู้เล่น หากมีขนาดใหญ่ไปหรือเล็กเกินไปก็จะทำให้ มีอุปสรรคในการตี การใช้ไม้เล็กใช้สำหรับเพลงที่ตีเบาและเร็วเพื่อความคล่องแคล่ว ไม้ขนาดใหญ่ ควรใช้กับเพลงที่ตีดัง รุนแรง อย่างเพลงร็อก เฮฟวี ฯลฯ ไม้ที่ดีควรมีลักษณะที่ไม่งอ ก่อนเล่นควร สสำรวจว่ามีเสียงที่ไม้หรือไม่ เพราะจะทำให้เสียงไม้ที่เกิดจากการตี อาจหล่นลงตามขอบกลอง หรือ ถ้าไม้กลองแตกอ้าเวลาที่ตีไฮ-สแตอาจเข้าไปขัดกับไฮ-สแต ทำให้เสียงจังหวะในการบรรเลง ควร เตรียมไม้ไว้หลายคู่เพื่อความเหมาะสมของบทเพลงและไม้อาจหักขึ้นได้ ขนาดของไม้กลองมีความยาว 14 - 15 นิ้ว แบ่งได้เป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่งทำด้วยโลหะ พลาสติก ยาง ไม้ หรือ โลหะ หุ้มด้วยพลาสติก หรือ หุ้มยาง ส่วนที่สองทำด้วยโลหะเส้นเล็ก ๆ เหมือนเส้นลวดหลายเส้น ตอนปลายส่วนที่หนึ่งมีปุ่มสำหรับดึงเส้นลวดเก็บเข้าเครื่องมือชนิดนี้เรียกว่า แส้ หรือ แปรงลวด วิธีจับแส้ให้จับอย่างเดียวกันกับการจับไม้ตีกลองเล็ก

การบรรเลง ก่อนการบรรเลงตรวจสอบสภาพกลองชุดให้อยู่ในสภาพที่พร้อม ไม่ชำรุด หรือแตกหัก ตรวจสอบเช็กไม้กลองให้พร้อม ต้องตรวจสอบระยะกลองชุดและฉาบ ให้อยู่ในระยะ พอเหมาะกับมือและเท้า เริ่มจากเท้าขวาโดยวางเท้าข้างขวาลงบนกระเดื่องให้หัวเข่าทำมุมฉากพอดี อย่าให้เกินมุมฉาก เพราะจะทำให้เมื่อยเร็วแล้วยังทำให้กลองใหญ่ถอยห่างออกไปได้ เท้าข้างซ้ายก็เช่นกัน วางเท้าลงบนกระเดื่องไฮ-สแต ให้หัวเข่าทำมุมฉาก ส่วนกลองเล็กตั้งอยู่ระหว่างหัวเข่าทั้งสอง มือขวาระยะให้พอดีกับฉาก อย่าตั้งฉาบให้ไกลสุดมือ เพราะจะทำให้เมื่อยแขนโดยไม่จำเป็น ควรดึงฉาบเข้าหาตัวให้ระยะห่างประมาณช่วงแขนงอได้เพื่อสะดวกต่อการบรรเลง ข้อควรระวังอีก อย่างหนึ่งคือ อย่าให้เบียดชิดติดกันมากนักเพราะจะทำให้การบรรเลงอาจจะผิดพลาดขึ้นได้ โดยไม้ตีกลองอาจจะกระทบกับฉาบหรือกลองทอม ฉะนั้นควรกระดะยะให้พอดี ทดลองตีทุก ๆ เครื่องมือ เสียก่อน แล้วจึงลงมือบรรเลง

จิตวิทยาการศึกษา

สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2548) ได้อธิบายลักษณะของเด็กวัยรุ่นตอนต้น หรือระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น (ช่วงอายุ 13 - 15 ปี) ว่าเป็นวัยซึ่งอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ลักษณะ โดยทั่ว ๆ ไปเด็กผู้หญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นก่อนเด็กผู้ชาย คือ จะย่างเข้าสู่วัยรุ่นเมื่ออายุประมาณ

12 - 13 ปี ส่วนเด็กผู้ชายเตรียมเข้าสู่วัยรุ่น เมื่ออายุประมาณ 13 - 15 ปี วัยนี้บางที่เรียกว่า “วัยก่อนวัยรุ่น” (Puberty) คือ ระยะเวลาก่อนวัยหนุ่มสาว ลักษณะทางเพศจะปรากฏขึ้นให้เห็น เด็กวัยนี้จะดูแลตัวเองทำอะไรขาดเงินไม่เรียบร้อย ร่างกายต้องการอาหารที่มีประโยชน์เพื่อช่วยในการเจริญเติบโต

1. พัฒนาการทางกาย

ร่างกายของเด็กวัยนี้จะสูงขึ้น และมีน้ำหนักเพิ่มขึ้น แขน ยาว มือใหญ่ขึ้น เด็กผู้หญิง จะมีสะโพกผาย หน้าอกขยายใหญ่ขึ้น มีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ มีประจำเดือน ส่วนเด็กผู้ชายมีกล้ามเนื้อใหญ่กว้างและแข็งแรงขึ้น มีขนตามแขน หน้าแข้ง เสียงจะห้าวแตก จะมีน้ำอสุจิ และจะมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ทั้งเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงมีภาวะพร้อมที่จะเป็นพ่อคนและแม่คนได้

2. พัฒนาการทางอารมณ์

เด็กวัยนี้มักจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ อารมณ์ไม่คงที่ ปั่นป่วน เปลี่ยนแปลงง่าย หงุดหงิดง่าย เกรี้ยวกราดง่าย อาจเกิดอารมณ์ซึมเศร้าโดยไม่มีสาเหตุได้ง่าย อารมณ์ที่ไม่ดีเหล่านี้ อาจทำให้เกิดพฤติกรรมเกรี้ยวกราด ก้าวร้าว มีผลต่อการเรียนและการดำเนินชีวิต ในวัยรุ่นตอนต้น การควบคุมอารมณ์ยังไม่ค่อยดีนัก บางครั้งยังทำอะไรตามอารมณ์ตัวเองอยู่บ้าง แต่จะค่อย ๆ ดีขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น อารมณ์เพศวัยนี้จะมีมาก ทำให้มีความสนใจเรื่องทางเพศ หรือมีพฤติกรรมทางเพศ เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติในวัยนี้ แต่พฤติกรรมบางอย่างอาจเป็นปัญหา เช่น เบี่ยงเบนทางเพศ กามวิปริต หรือการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น นอกจากนี้ยังเกิดความสับสนในบทบาทของตน จึงเกิดความข้องคับใจ วิดกกังวล กำลังหาเอกลักษณ์ประจำตน (Identity) และบทบาทของตนเอง ความต้องการของเด็กวัยนี้ เด็กวัยนี้ต้องการสิ่งเหล่านี้ คือ ต้องการความรัก ความเข้าใจ, ต้องการคำแนะนำชี้แจงในเรื่องเพศและการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย, ต้องการยอมรับและคำยกย่องชมเชย, ต้องการอาหาร การออกกำลังกาย และการพักผ่อนอย่างพอเพียง และต้องการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

3. พัฒนาการทางสังคม

เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงมักจะแยกกันเล่น แต่ก็เริ่มสนใจซึ่งกันและกันโดยไม่กล้าเปิดเผย สนใจการเล่นรวมเป็นกลุ่ม จะปฏิบัติตามกฎของกลุ่ม และจะเลียนแบบสมาชิกในกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นด้านการแต่งกาย การพูดจา หรือกิริยาท่าทาง เนื่องจากเด็กวัยนี้มักจะขาดความมั่นใจและต้องการให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม การกระทำและความต้องการจึงมักจะขัดแย้งกับความต้องการให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม การกระทำและความต้องการจึงมักจะขัดแย้งกับความต้องการของพ่อแม่และผู้ใหญ่เสมอ

4. พัฒนาการทางสติปัญญา

เด็กวัยนี้มีเหตุผลและควบคุมตนเองได้ดีขึ้น รู้จักกดดันในการคบเพื่อน ช่วงความสนใจนานขึ้น สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ได้กว้างขวางขึ้น เพราะเด็กเข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะคำพูด เข้าใจและรู้จักพูดถ้อยคำที่ลึกซึ้ง ถ้อยคำเปรียบเทียบต่าง ๆ ดีขึ้น เฉลียวฉลาดมากขึ้นกว่าเดิม แต่บางครั้งก็นั่งฝันกลางวันเพื่อเป็นการชดเชยสิ่งที่ขาด

ดนตรีกับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา

เท่าที่กล่าวมานี้เห็น ได้ชัดเจนว่าในวัยนี้ความเปลี่ยนแปลงของเด็กมีมากและรวดเร็ว ซึ่งมีผลต่อพัฒนาการด้านดนตรีของเด็ก กล่าวคือ เด็กในวัยนี้สามารถเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับดนตรีได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากสติปัญญาพัฒนาไปอย่างมากดังกล่าวแล้ว มีความเข้าใจในเรื่องความรู้สึกของเพลงได้อย่างดีแนวคิดในเรื่องการประสานเสียงมีเด่นชัด ส่วนด้านทักษะ เนื่องจากร่างกายเจริญเติบโตมากขึ้น การใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ มีมากขึ้น การเล่นดนตรีจึงดีขึ้นด้วย แต่อาจมีบางช่วงที่เด็กรู้สึกแค้นแค้น หงุดหงิดหรือเล่นดนตรีไม่ค่อยเข้าท่า เพราะการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายรวดเร็วเกินไป และด้านเจตคติต่อดนตรี เด็กส่วนใหญ่มักชอบเพลงร็อค หรือเพลงป๊อปเพราะมีจังหวะเร้าใจ สนุกสนานเข้ากับความคิดความอ่านของตนเองอย่างไรก็ตามเด็กอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับการปลูกฝังให้รักและเข้าใจดนตรีไทยมาตั้งแต่เด็กยังคงยึดมั่นและศึกษาดนตรีไทยต่อไปด้วยความรักความชอบมากขึ้นเพราะตนมีความคิดวิจรรณญาณมากขึ้นนั่นเอง ส่วนเด็กอีกกลุ่มหนึ่งที่ศึกษามาทางด้านดนตรีตะวันตกจะมีความเข้าใจ ในดนตรีตะวันตกที่ตนเล่นมาแต่เล็กมากขึ้น มีความรักความชอบเพิ่มพูนขึ้น การแสดงออกมีความละเอียดอ่อนมากขึ้น

กิจกรรมดนตรีที่เด็กเข้ามามีส่วนร่วมในขณะนี้ ส่วนใหญ่มักเป็นกิจกรรมของโรงเรียน หรือสถาบันดนตรีมากกว่ากิจกรรมที่ผู้ปกครองจัดให้ ทั้งนี้เนื่องจากเด็กเริ่มโต ขอบข่ายความสามารถของผู้ปกครองทั่วไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมดนตรีเพื่อบุตรหลานของตนเองได้โดยตรง เพียงแต่ให้การสนับสนุนเมื่อเห็นว่าเด็กในปกครองของตนมีความสามารถทางดนตรีให้ได้ศึกษาดนตรีทั้งในโรงเรียน และการศึกษาพิเศษเพื่อพัฒนาความสามารถของเด็กที่มีอยู่ให้ก้าวหน้าต่อไป

ในหลักสูตรระดับมัธยมต้น ส่วนหนึ่งของดนตรีจัดเป็นวิชาสามัญคือวิชาศิลปะกับชีวิต ประกอบด้วยศิลปะแขนงต่าง ๆ ที่นักเรียนทุกคนต้องเรียน ในส่วนนี้เนื้อหาวิชาเป็นไปในรูปแบบของดนตรีศึกษา หรือสังคีตนิยม ซึ่งคล้ายคลึงกับดนตรีในระดับประถมศึกษา ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นได้คือความเบื่อหน่ายของผู้เรียนผู้สอนจึงควรคำนึงถึงพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน และจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความสนใจและความสามารถของผู้เรียนให้มากที่สุด กิจกรรมที่น่าจะเหมาะสมสำหรับผู้เรียนในวัยนี้ควรเป็นสิ่งที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมด้วย มีส่วนคิดและทำด้วยตนเอง

ดังนั้นการใช้ทักษะดนตรีเช่น การร้อง การฟัง การเคลื่อนไหวเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียน น่าจะช่วยให้ผู้เรียนสนใจกระตือรือร้นในการเรียนดนตรีได้ นอกจากนี้วิธีการอื่น ๆ นอกเหนือไปจากการบรรยายเช่นการจัดกลุ่มให้ค้นคว้า คิดสร้างสรรค์ดนตรีเป็นสิ่งที่เหมาะสมเช่นกัน

โดยเหตุที่เด็กในวัยนี้ชอบคิดค้นทดลองสิ่งใหม่ ๆ เนื้อหาดนตรีที่ทำเสมอ จึงควรเป็นดนตรีทุกประเภทที่มีอยู่ โดยเฉพาะดนตรีที่อยู่ใกล้ตัวผู้เรียนเช่น ดนตรีประเภทป๊อปเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เด็กหันมาสนใจดนตรีได้เป็นอย่างดี จากนั้นผู้สอนจึงค่อยๆเริ่มแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักดนตรีประเภทอื่นอื่น ๆ ต่อไป

สรุป ผู้เรียนในวัยนี้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านร่างกาย และด้านเจตคติต่อดนตรีที่เปลี่ยนแปลงไป ขึ้นอยู่กับการซึมซับดนตรีตั้งแต่เด็ก ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทางด้านดนตรีที่ผู้เรียนสนใจ การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาดนตรี ควรคำนึงถึงพัฒนาการต่าง ๆ ของผู้เรียน และจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความสนใจและความสามารถของผู้เรียนให้มากที่สุด

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย เป็นรูปแบบที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ การกระทำ หรือการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้หลักการ วิธีการ ที่แตกต่างไปจากการพัฒนาทางด้านจิตพิสัยหรือพุทธิพิสัย รูปแบบที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทางด้านนี้ ที่สำคัญ ๆ มี 3 รูปแบบดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson)
2. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ (Harrow)
3. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies)

1. รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน

(Instructional Model Based on Simpson's Processes for psycho-Motor Skill Development)

แนวคิดของรูปแบบซิมป์สัน (Simpson, 1972) กล่าวว่า ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการทำงานที่มีความซับซ้อน และต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วน การทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความเร็วหรือความราบรื่นใน

การจัดการ โดยกระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบแนวคิดของซิมป์สันมีทั้งหมด 7 ขั้นดังนี้
 ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ เป็นขั้นการให้ผู้เรียนรับรู้ในสิ่งที่จะทำ โดยการให้ผู้เรียนสังเกตการทำงานนั้นอย่างตั้งใจ

ขั้นที่ 2 ขั้นการเตรียมความพร้อม เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรมนั้น ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ โดยการปรับตัวให้พร้อมที่จะเคลื่อนไหวหรือแสดงทักษะนั้น ๆ และมีจิตใจและสภาวะอารมณ์ที่ดีต่อการที่จะทำหรือแสดงทักษะนั้น ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นการสนองตอบภายใต้การควบคุม เป็นขั้นที่ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการตอบสนองต่อสิ่งที่รับรู้ ซึ่งอาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำ หรือการแสดงทักษะนั้น หรืออาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนลองผิดลองถูก จนกระทั่งสามารถตอบสนองได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถกระทำตัวเอง เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ๆ

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการกระทำนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้คล่องแคล่ว ชำนาญ เป็นไปโดยอัตโนมัติ และด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง

ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่าง ๆ

ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลายแล้ว ผู้ปฏิบัติจะเริ่มเกิดความคิดใหม่ ๆ ในการกระทำ หรือปรับการกระทำนั้นให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ

2. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ (Harrow's Instructional Model for psychomotor Domain)

แนวคิดของรูปแบบ แฮร์โรว์ (Harrow, 1972, pp. 96 - 99) ได้จัดลำดับขั้นของการเรียนรู้ทางด้านทักษะปฏิบัติไว้ 5 ขั้น โดยเริ่มจากระดับที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ดังนั้นการกระทำจึงเริ่มจากการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อใหญ่ไปถึงการเคลื่อนไหวกล้ามเนื้อย่อย ลำดับขั้นดังกล่าวได้แก่การเลียนแบบ การลงมือกระทำตามคำสั่ง การกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ การแสดงออกและการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ

ขั้นที่ 1 ขั้นการเลียนแบบ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนสังเกตการณ์กระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ ซึ่งผู้เรียนย่อมจะรับรู้หรือสังเกตเห็นรายละเอียดต่าง ๆ ได้ไม่ครบถ้วน แต่อย่างน้อยผู้เรียนจะสามารถบอกได้ว่า ขั้นตอนหลักของการกระทำนั้น ๆ มีอะไรบ้าง

ขั้นที่ 2 ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง เมื่อผู้เรียนได้เห็นและสามารถบอกขั้นตอนของการกระทำที่ต้องการเรียนรู้แล้ว ให้ผู้เรียนลงมือทำโดยไม่มีแบบอย่างให้เห็น ผู้เรียนอาจลงมือทำตามคำสั่งของผู้สอน หรือทำตามคำสั่งที่ผู้สอนเขียนไว้ในคู่มือก็ได้ การลงมือปฏิบัติตามคำสั่งนี้ แม้ผู้เรียนจะยังไม่สามารถทำได้อย่างสมบูรณ์ แต่อย่างน้อยผู้เรียนก็ได้ประสบการณ์ในการลงมือทำ และค้นพบปัญหาต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้และปรับการกระทำให้ถูกต้องสมบูรณ์ขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนจนสามารถทำสิ่งนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ โดยไม่จำเป็นต้องมีแบบอย่างหรือมีคำสั่งนำทางการกระทำ การกระทำที่ถูกต้อง แม่น ตรง พอดี สมบูรณ์แบบ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องสามารถทำได้ในขั้นนี้

ขั้นที่ 4 ขั้นการแสดงออก ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนมากขึ้น จนกระทั่งสามารถกระทำสิ่งนั้น ได้ถูกต้องสมบูรณ์แบบอย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว ราบรื่น และด้วยความมั่นใจ

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถกระทำสิ่งนั้น ๆ อย่างสบาย ๆ เป็นไปอย่างอัตโนมัติโดยไม่รู้สึกรู้ว่าต้องใช้ความพยายามเป็นพิเศษ ซึ่งต้องอาศัยการปฏิบัติบ่อย ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย

3. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies' Instructional Model for Psychomotor Domain)

แนวคิดของรูปแบบเดวิส (Davies, 1971, pp. 50 - 56) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านี้ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก โดยกระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบแนวคิดของเดวิส มี 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะ หรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยสาธิตให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติ ไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปปกติ ก่อนการสาธิต ครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่ง

ที่กระทำออกเป็นส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปที่ละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือมีแบบอย่างให้ดู หากคิดขัดจุดใด ผู้สอนควรให้คำชี้แนะ และช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

สรุป รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาในด้านทักษะพิสัย เป็นรูปแบบที่มีขั้นตอนในการเรียนรู้ที่มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ ให้ผู้เรียนสามารถกระทำหรือแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว และชำนาญ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้รูปแบบรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เนื่องจากกลองชุดเป็นเครื่องมือปฏิบัติที่มีทักษะย่อยๆเป็นจำนวนมาก ซึ่งคันธรัตน์ ธรรมธร (2557) ได้เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการตีกลองยาวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสและการสอนแบบปกติ พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดปริวาส มีทักษะปฏิบัติแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่าทักษะปฏิบัติการตีกลองยาวโดยการสอนแบบปกติ และเช่นเดียวกับ พิมพิลาภรณ์ วัลคำ (2553) ที่ศึกษาเรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สาระนาฏศิลป์ เรื่อง เชิงสถานกระดิ่ง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเชียงเพ็ง ตามแนวคิดของเดวิส ผลศึกษาพบว่า ด้านความรู้ความเข้าใจ นักเรียนมีผลการจัดกิจกรรมการปฏิบัติ พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการปฏิบัติทักษะทำรำเชิงสถานกระดิ่งดียิ่งขึ้น โดยมีคะแนนความสามารถด้านการปฏิบัติทักษะเท่ากับ 91.67

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการเรียนรู้เป็นเอกสารที่แสดงรายละเอียดของทิศทางการเรียนรู้สำหรับผู้นำไปใช้ประกอบการจัดแผนการสอนในชั้นเรียน

ความหมายแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ณัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง (2545, หน้า 20) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง การเตรียมการจัดการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ และเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาใดวิชาหนึ่งให้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรกำหนดแผนการจัดการเรียนรู้มี 2 ระดับ ได้แก่ระดับหน่วยการเรียนรู้ และระดับบทเรียน

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2551, หน้า 281) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผล ประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึงแผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการสอนของกรมวิชาการทำให้ผู้สอนทราบว่าสอนเนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

ถำลี รักสุทธิ (2553) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง การนำวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่จะต้องทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดการเรียนรู้การใช้สื่ออุปกรณ์การสอนการวัดและประเมินผลสำหรับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ย่อย ๆ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือจุดเน้นของหลักสูตร สภาพผู้เรียน ความพร้อมของโรงเรียนในด้านวัสดุอุปกรณ์และตรงกับชีวิตจริงในท้องถิ่น

สรุปได้ว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ แนวการดำเนินการ และวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

ทวีศักดิ์ ไชยมาโย (2537, หน้า 4 - 5) ให้ความสำคัญของแผนการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ครูได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้ในเรื่องหลักสูตร แนวการสอนการจัดทำการหาสื่อประกอบการสอน ตลอดจนวิธีการวัดผลอย่างละเอียดทุกแง่มุม
2. ช่วยให้เกิดการวางแผนวิธีสอน วิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะการจัดทำแผนการเรียนรู้เป็นการผสมผสานเนื้อหาสาระ และจุดประสงค์การเรียนรู้จากหลักสูตรกับโรงเรียน และสภาพปัญหา ความสนใจ ความต้องการของนักเรียน ผู้ปกครองและทรัพยากรในท้องถิ่น โดยใช้วิธีการเชิงระบบเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
3. ช่วยให้ผู้ครรมือที่ตนเองไว้ล่วงหน้า เพื่อให้เกิดความสะดวกในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ครบถ้วนและทันเวลา ช่วยให้ผู้ครรมือมีความมั่นใจในการสอนมากขึ้น

4. ช่วยให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วยให้ครูสามารถวินิจฉัยจุดอ่อนของนักเรียนที่จะได้รับการแก้ไข และทราบจุดเด่นที่ควรได้รับการเสริมสร้างต่อไป นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูได้เห็นภาพการทำงานของตนเองได้เด่นชัด

5. ช่วยให้ครูสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้องเที่ยงตรง เพื่อเสนอแนะแก่บุคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมวิชาการ ศึกษานิเทศก์ และผู้บริหารเพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

6. ช่วยให้ผู้บริหารหรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถทราบขั้นตอน กระบวนการต่าง ๆ ในการสอนของครู เพื่อการติดตาม และประเมินผลการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7. ถ้าครูคิดท้อระจำเป็นไม่สามารถสอนด้วยตนเองได้ แผนการสอนจะใช้เป็นคู่มือแก่ผู้มาสอนแทนได้อย่างดี

8. เป็นการพัฒนาวิชาชีพ ที่แสดงว่างานที่สอนต้องได้รับการฝึกฝนที่มีความเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะมีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับประกอบอาชีพ

9. เป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความชำนาญพิเศษหรือความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำแผนการเรียนรู้ ซึ่งสามารถนำไปพัฒนางานในหน้าที่ และเสนอเลื่อนระดับให้สูงขึ้นได้

ชาญชัย อัจฉินสมาจาร (2542, หน้า 24 - 27) ได้ให้ความสำคัญของแผนการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ความเจริญของงานทางการศึกษาของนักเรียนขึ้นอยู่กับ การคัดเลือกเนื้อหาวิชา กิจกรรม ประสบการณ์ และวิธีสอนที่คัดแปลงให้เข้ากับ ความสนใจ ความต้องการ ความสามารถ และระดับวุฒิภาวะของเขา ครูฉลาดที่วางแผนบทเรียนของตนเองเป็นอย่างดีจะได้รับดีที่สุดในการสอน

2. แผนการเรียนรู้รวมถึงการจัดทำกรอบของจุดมุ่งหมาย แล้วเลือกเนื้อหาวิชาระเบียบแบบแผน วัสดุอุปกรณ์และเทคนิคการประเมิน ครูที่ต้องทำสิ่งเหล่านี้ถูกบังคับให้เตรียมและจัดระเบียบบทเรียนของตนให้ดี

3. การทำแผนการเรียนรู้เกี่ยวกับการคาดคะเนว่าอะไรจะเกิดขึ้น และเลือกประสบการณ์ที่จะเปลี่ยนเด็กให้ดีขึ้น การคาดคะเนจึงช่วยให้เกิดการสอนที่ดีซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของครูทุกคน การทำแผนการเรียนรู้จะกระตุ้นให้ครูมีความคิดสร้างสรรค์

4. แผนการเรียนรู้ใช้เป็นคู่มือสำหรับครูฝึกสอน เนื่องจากมีหลายเรื่องในการสอนของนักศึกษาครู ที่อาจลืมเนื้อหาวิชาหรือลำดับของเนื้อหา แผนการสอนจึงทำหน้าที่เป็นผู้เตือน

5. การวางแผนช่วยป้องกันการสูญเสียเวลา ซึ่งปกติจะเกิดขึ้นกับการสอนที่ไม่ได้จัดระเบียบและระบบ นอกจากนี้ยังช่วยครูตัดสินใจว่าจะสอนอย่างไรจึงไม่มากหรือน้อยเกินไปถ้าสอนมากเกินไปก็อาจไม่ได้ผลลัพธ์การเรียนรู้มากนัก ถ้าสอนน้อยเกินไปการสอนซ้ำ ๆ ที่ไม่จำเป็นก็จะต้องเกิดขึ้น ไม่ว่าจะกรณีใดก็ทำให้ต้องสูญเสียเวลา

6. แผนการเรียนรู้ป้องกันไม่ให้ออกนอกเนื้อหาวิชา โดยทำให้ครูตระหนักถึงสิ่งที่เขาต้องทำให้เสร็จในวันนั้น คำถามบางอย่างอาจทำให้การอภิปรายนำไปสู่นอกบทเรียนแต่แผนการเรียนรู้จะทำให้ครูกลับเข้าสู่บทเรียน

7. แผนการเรียนรู้ให้ความรู้สึกในความมั่นคง โดยเฉพาะต่อครูใหม่ซึ่งมักมีความรู้สึกประหม่าและเครียด แผนการสอนที่เตรียมมาอย่างดีจะช่วยเพิ่มความมั่นใจในตัวเองและลดความรู้สึกไม่มั่นใจ

8. หลักการของการทำกิจกรรมด้วยตนเอง ประยุกต์ใช้ทั้งกับครูและนักเรียนถ้านักเรียนเรียนด้วยการกระทำ ครูจะสอนด้วยการกระทำ เช่นเดียวกัน จากการทำแผนการสอนครูจะเป็นครูที่มีประสิทธิภาพผลกว่า โดยการเตรียมการสอนที่ดีจะช่วยเพิ่มความมั่นใจในตัวเองและลดความรู้สึกไม่มั่นใจ

9. แผนการเรียนรู้มีประโยชน์ไม่เพียงกับครูเท่านั้น แต่จะมีประโยชน์ต่ออาจารย์ใหญ่และศึกษานิเทศก์ด้วย อาจารย์ใหญ่และศึกษานิเทศก์สามารถรู้ได้ว่าครูได้สอนอะไรบ้าง เนื้อหาครอบคลุมบทเรียนหรือไม่ ทั้งยังสามารถตัดสินใจในประสิทธิภาพของครู เนื่องจากแผนการเรียนรู้จะแสดงการเลือกเนื้อหาวิชา และวิธีการสอนของครู

10. แผนการเรียนรู้ในอดีตจะเป็นประโยชน์สำหรับครูที่ช่วยสอนแทนในยามฉุกเฉินครูสอนแทนจะกำหนดบทเรียนในอนาคต โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของเนื้อหาวิชาที่ได้สอนในชั้นเรียนไปแล้ว

วิลลาร์ด สุนทรโรจน์ (2551, หน้า 281) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผนวิธีสอน วิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการจัดทำอย่างมีหลักการที่ถูกต้อง
2. ช่วยให้ผู้มีสื่อการสอนที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกต่อการจัดการเรียนการสอน ทำให้สอนได้ครบถ้วนตรงตามหลักสูตร และสอนได้ทันเวลา
3. เป็นผลงานวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้
4. ช่วยให้ความสะดวกแก่ครูผู้สอนแทน ในกรณีที่ผู้สอนไม่สามารถเขาสอนได้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อครูผู้สอนเป็นอย่างมาก เพราะเป็น เครื่องมือที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ทำให้ครู สามารถทำงานอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

กรมวิชาการ (2546, หน้า 352) จำแนกส่วนประกอบของแผนการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. สารระสำคัญ คือ ความคิดรวบยอดหรือหลักการ หรือโครงสร้างของเนื้อหาที่ต้องการ ให้ผู้เรียนได้รับ หลังจากเรียนเรื่องราวนั้น ๆ ไปแล้ว ฉะนั้นเนื้อหาสาระจะถูกต้องครอบคลุมและ ชัดเจน

2. จุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วิเคราะห์จากหลักสูตรในคำอธิบาย วิชา เป็นสิ่งบอกให้ทราบว่าจัดการเรียนการสอนให้อยู่ในขั้นใดของทักษะ เช่น ชั้นความรู้ ความจำ ความเข้าใจ นำไปใช้ วิเคราะห์ ประเมินค่า และควรมีจุดประสงค์ย่อยเพื่อนำไปสู่ การเรียนรู้ปลายทางด้วย

3. เนื้อหา คือ เนื้อหาสาระที่ครูต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

4. กิจกรรมการเรียนการสอน คือ การจัดสถานการณ์การเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนบรรลุ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ต้องเน้นกระบวนการที่ส่งเสริมให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ได้ฝึกปฏิบัติทั้งงานกลุ่มและงานรายบุคคล ฉะนั้นกิจกรรมจะต้องเน้นให้นักเรียนเป็น ศูนย์กลาง มีความสนใจ ความเหมาะสม และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

5. สื่อการเรียนรู้ คือ เครื่องมือ วัสดุ และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนบรรลุจุดประสงค์ได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น สื่อการเรียนรู้จึงควรมีความสนใจ ความประหยัดและช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

6. การวัดผลประเมินผล คือ การประมาณค่าของสิ่งต่าง ๆ เพื่อบอกคุณภาพของสิ่งนั้น ๆ เช่น การประเมินการเรียนรู้ของนักเรียน เป็นการบอกคุณภาพว่านักเรียนมีความเข้าใจมากน้อย เพียงใด เพื่อจะได้ใช้ข้อมูลมากเพียงพอที่จะนำมาประกอบการวินิจฉัยได้ เป็นต้นว่าแบบสังเกต แบบทดสอบ และสัมภาษณ์ และอื่น ๆ การวัดและประเมินผลที่ดีควรจะมี ความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ และความสามารถประยุกต์ได้

7. กิจกรรมเสนอแนะ คือ การจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนในแต่ละ จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้แก่นักเรียน โดยการจัดในโอกาสต่าง ๆ นอกเวลาเรียน รวมทั้งจัดกิจกรรมเพื่อซ่อมเสริม และการจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเกิดความรักและเห็นคุณค่าของ วิชาที่เรียน

ชวลิต ชุกก่าแพง (2551, หน้า 56) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้
ดังนี้

1. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง/ จุดประสงค์ การเรียนรู้
2. สารการเรียนรู้
3. กระบวนการจัดการเรียนรู้
4. การวัดผลและ การประเมินผล
5. สื่อการเรียน/ แหล่งการเรียนรู้
6. กิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติม
7. ความคิดเห็น/ ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร
8. บันทึกผลหลังการใช้แผนการเรียนรู้
9. ภาคผนวก/ หมายเหตุ

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2551, หน้า 300) ได้กล่าวถึงลักษณะของแผนการสอนที่ดี
ว่าจะต้องช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จได้ดี มีลักษณะดังนี้

1. สอดคล้องกับหลักสูตร และแนวการสอนของกรมวิชาการ
2. นำไปใช้ได้จริงและมีประสิทธิภาพ
3. เขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชา เหมาะกับผู้เรียนและเวลาที่กำหนด
4. มีความกระชับชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย เข้าใจตรงกัน
5. มีรายละเอียดมากพอที่จะทำให้ผู้อ่านนำไปใช้สอนได้

สรุป องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ สามารถใช้เป็นแนวทางในการสอนให้
ประสบความสำเร็จได้ และต้องประกอบด้วย สารการเรียนรู้ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กิจกรรม
การเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล จึงจะส่งผลให้การจัดการเรียน
การสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2551, หน้า 288) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนแผนการจัด
การเรียนรู้ โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาและวิเคราะห์สารการเรียนรู้ที่จะสอน
 - 1.1 จุดประสงค์ประจำวิชา
 - 1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
 - 1.3 คำอธิบายรายวิชา
 - 1.4 โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา

1.5 การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้

1.6 แผนการจัดการเรียนรู้

2. ศึกษาแนวการสอนของกรมวิชาการ

2.1 ศึกษารายละเอียดสาระการเรียนรู้กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในแต่ละช่วงชั้น และระดับชั้นว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เพื่อเพิ่มเติมอีกให้สมบูรณ์

2.2 วิเคราะห์ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้หรือไม่ ถ้าไม่สอดคล้องควรปรับและนำมาเขียนในแผนการจัดการเรียนรู้ให้ชัดเจนต่อไป

2.3 นำกิจกรรมในแนวการสอนมาพิจารณาประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ต่อไป

3. ชั้นเขียนแผนการสอน เป็นขั้นสำคัญซึ่งผู้เขียนต้องวางแผนอย่างรอบคอบโดยกำหนดจุดประสงค์ เชิงพฤติกรรม กำหนดเนื้อหาให้เหมาะกับเวลา กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริง กำหนดสื่อการสอนและการวัดผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ การสอนอย่างไรก็ตามควรได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดเน้นของหลักสูตรกล่าวคือ ควรได้จัดการเรียนการสอนเป็นกระบวนการ และใช้กระบวนการต่าง ๆ เช่น กระบวนการกลุ่ม กระบวนการแก้ปัญหา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะกระบวนการสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
ชวลิต ชูกำแหง (2550, หน้า 57) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (จุดประสงค์การเรียนรู้) เป็นการวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/ รายภาค หรือหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดให้ครบองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ ด้านคุณธรรมจริยธรรม และด้านค่านิยม

2. สาระการเรียนรู้ (สาระสำคัญ) เป็นการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังด้านความรู้ โดยการวิเคราะห์ในหัวเรื่องต่อไปนี้

2.1 เลือกและขยายสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชนและท้องถิ่น

2.2 ต้องมีความเที่ยงตรง ปฏิบัติได้จริง ทันสมัย และเป็นตัวแทนความรู้

2.3 มีความสำคัญในแนวกว้างและลึก น่าสนใจ เรียนรู้จากง่ายไปหายาก

มีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

3. กระบวนการจัดการเรียนรู้การวิเคราะห์ กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยการวิเคราะห์ในหัวเรื่องดังต่อไปนี้

3.1 เลือกวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน

- 3.2 เลือกรูปแบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
 - 3.3 เน้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมตามความสนใจของตนเอง
 - 3.4 เน้นกิจกรรมที่ปฏิบัติต้องมีทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียน และสอดคล้องกับชีวิตประจำวันและชีวิตจริง
 - 3.5 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกฝนและถ่ายทอดการเรียนรู้ไปสู่สถานการณ์ ใหม่ ๆ พร้อมทั้งทำให้เกิดความจำระยะยาว
 - 3.6 ตรวจสอบความเข้าใจ โดยให้ผู้เรียนสรุป ทั้งส่งเสริมให้เชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้และสิ่งที่เรียนต่อไป
4. กระบวนการวัดผลประเมินผล ในการวัดผลประเมินผล โดยมีหลักการดังนี้
 - 4.1 วิธีการวัดผลประเมินผล ต้องสอดคล้องกับผลการเรียนรู้
 - 4.2 ใช้วิธีวัดที่หลากหลาย
 - 4.3 เลือกใช้เครื่องมือที่มีความเชื่อมั่น
 - 4.4 การแปรผลการวัดการประเมินผล เพื่อนำไปสู่การพัฒนาและปรับปรุงการเรียนรู้
 5. แหล่งการเรียนรู้ ให้มีการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งในและนอกห้องเรียนจากธรรมชาติ ความงาม ความจริง ความดี จิตนาการ และเครือข่ายต่าง ๆ
- สรุปได้ว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับครูผู้สอนที่จะต้องจัดเตรียมแผนการสอนให้ถูกต้อง ครบถ้วนและสมบูรณ์มากที่สุด เพื่อที่จะส่งผลให้การเรียนการสอนบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรอย่างแท้จริง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539, หน้า 20) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ความรู้ความสามารถของผู้เรียนเป็นผลจากการเรียนรู้ วัดโดยใช้เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543, หน้า 19) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งทดสอบความรู้ ทักษะ สมรรถภาพสองด้านต่าง ๆ ของนักเรียนว่า หลังการเรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ แล้วนักเรียนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่เรียนมากน้อยเพียงใด มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตามความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชานั้น ๆ เพียงใด

บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 150) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ผลการเรียนรู้ที่ได้จากการสอบที่มุ่งให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

ละออ ปิ่นทอง (2549, หน้า 59) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง คุณลักษณะ และสามารถของบุคคลที่ได้รับการพัฒนาขึ้นอันเนื่องเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกและประสบการณ์ที่ได้รับความรู้ ความสามารถ ทักษะ ความรู้สึก และค่านิยมต่าง ๆ

ณัฐมน เดชมา (2555, หน้า 24) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึงคุณลักษณะด้านความรู้ ความสามารถของบุคคลที่ได้รับจากการเรียนการสอน การทำ กิจกรรมหรือประสบการณ์ สามารถวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ได้จากความหมายดังกล่าว

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถ หรือพฤติกรรมของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการได้รับการพัฒนาทักษะทางการเรียนรู้ โดยสามารถวัดด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539, หน้า 171 - 172) ได้กล่าวถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งมักจะเป็น ข้อคำถามที่ให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอ กับให้นักเรียนปฏิบัติจริง

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543, หน้า 96) ได้กล่าวถึง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ของผู้เรียนที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งมักจะเป็นข้อคำถามให้ผู้เรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอกับ ให้ผู้เรียนปฏิบัติจริง

สมนึก ภัททิยธนี (2549, หน้า 63) ได้กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางสมองต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้ว

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ความสามารถทางการเรียนด้านเนื้อหา และทักษะต่าง ๆ ของของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว

ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมนึก ภัททิยธนี (2549) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง แบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางสมองต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้ว ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ผู้สอนสร้างกับ แบบทดสอบมาตรฐาน แต่เนื่องจาก

ผู้สอนต้องทำหน้าที่วัดผลผู้เรียน คือเขียนข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ได้สอน ซึ่งเกี่ยวข้องกับแบบทดสอบที่ผู้สอนสร้างและมีหลายแบบแต่ที่นิยมใช้มี 6 แบบ ดังนี้

1. ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถาม แล้วให้ผู้เรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้ และข้อคิดเห็นแต่ละคน

2. ข้อสอบแบบกาถูก - ผิด ลักษณะทั่วไป ถือได้ว่าข้อสอบแบบกาถูก - ผิด คือ ข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก - ผิด ใช่ - ไม่ใช่ จริง - ไม่จริง เหมือนกัน - ต่างกัน เป็นต้น

3. ข้อสอบแบบเติมคำ ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ให้ผู้ตอบเติมคำ หรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้ นั้น เพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

4. ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ ลักษณะทั่วไป ข้อสอบประเภทนี้คล้ายกับ ข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกัน ที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบคำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัด ได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

5. ข้อสอบแบบจับคู่ ลักษณะทั่วไป เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่งโดยมีคำหรือข้อความแยกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่า แต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวขึ้น) จะคู่กับคำ หรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กัน อย่างไรอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ ทั่วไป ข้อสอบแบบเลือกตอบนี้จะประกอบด้วย 2 ตอน ตอนนำ หรือคำถามกับ ตอนเลือก ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูก และตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้ผู้เรียนพิจารณาแล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุด เพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่น ๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน คูณกัน จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมด แต่ความจริงมีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ครูสร้างขึ้นมีหลายประเภท ซึ่งแบบทดสอบแบบแต่ละประเภทจะมีลักษณะเฉพาะ ข้อดี และข้อจำกัดที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับกิจกรรม และเวลาที่ใช้ ซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบเลือกตอบ

หลักการในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กมลชนก อินตะโมงค์ (2559, หน้า 52-53) ได้ลำดับเป็นขั้นตอนดังนี้

1. เนื้อหาหรือทักษะที่ครอบคลุมในแบบทดสอบนั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้
 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้แบบทดสอบวัดนั้นถ้านำไปเปรียบเทียบกับกันจะต้องให้ทุกคนมีโอกาสเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ได้ครอบคลุมและเท่าเทียมกัน
 3. วัดให้ตรงกับ จุดประสงค์ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะวัดตามวัตถุประสงค์ทุกอย่างของการสอน และจะต้องมั่นใจว่าได้วัดสิ่งที่ต้องการจะวัด ได้จริง
 4. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวัดความเจริญงอกงามของผู้เรียน การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าไปสู่วัตถุประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้น ผู้สอนควรจะทราบว่า ก่อนเรียนผู้เรียนมีความรู้ความสามารถอย่างไร เมื่อเรียนเสร็จแล้วมีความรู้แตกต่างจากเดิมหรือไม่ โดยการทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียน
 5. การวัดผลเป็นการวัดผลทางอ้อม เป็นการยากที่จะใช้ข้อสอบแบบเขียนตอบวัดพฤติกรรมตรง ๆ ของบุคคลได้ สิ่งที่วัดได้ คือ การตอบสนองต่อข้อสอบ ดังนั้น การเปลี่ยนวัตถุประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่จะสอบ จะต้องทำ อย่างรอบคอบและถูกต้อง
 6. การวัดการเรียนรู้ เป็นการยากที่จะวัดทุกสิ่งทุกอย่างที่สอน ได้ภายในเวลาจำกัด สิ่งที่วัดได้เป็นเพียงตัวแทนของพฤติกรรมทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้นต้องมั่นใจว่าสิ่งที่วัดนั้นเป็นตัวแทน แท้จริงได้
 7. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องช่วยพัฒนาการสอนของผู้สอนและเป็นเครื่องช่วยในการเรียนของเด็ก
 8. ในการศึกษาที่สมบูรณ์นั้น สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การทดสอบแต่เพียงอย่างเดียว การทบทวนการสอนของผู้สอนก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง
 9. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะเน้นในการวัดความสามารถในการใช้ความรู้ ให้เป็นประโยชน์ หรือการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ
 10. ควรใช้คำถามให้สอดคล้องกับ เนื้อหาวิชาและวัตถุประสงค์ที่วัด
 11. ให้ข้อสอบมีความเหมาะสมกับ ผู้เรียนในด้านต่าง ๆ เช่น ความยากง่ายพอเหมาะ มีเวลาพอสำหรับผู้เรียนในการทำข้อสอบ
- สรุปได้ว่า ในการสร้างแบบทดสอบให้มีคุณภาพ ควรสร้างแบบทดสอบให้สอดคล้องกับเนื้อหา และสามารถวัดความรู้ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการเรียน

การวัดและประเมินผลทักษะปฏิบัติ

ความหมายของการวัดและประเมินผลทักษะปฏิบัติ

สำเร้ง บุญเรืองรัตน์ (2539, หน้า 78) ได้กล่าวถึง การทดสอบภาคปฏิบัติ เป็นการทดสอบความสามารถในการปฏิบัติผู้เรียนทั้งด้านการดำเนินการและผลงานตามวัตถุประสงค์ของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนดองค์ประกอบของการทดสอบภาคปฏิบัติ ความสามารถในการปฏิบัติงานเป็นผลรวมของความสามารถด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัยและทักษะพิสัย การทดสอบภาคปฏิบัติมีองค์ประกอบเป็น 3 ส่วน คือ ผู้ปฏิบัติงานหรือผู้เข้าสอบ งานที่กำหนดให้ปฏิบัติ และผู้วัดหรือประเมิน

1. ผู้ปฏิบัติงานหรือผู้เข้าสอบ เป็นผู้แสดงความสามารถในการปฏิบัติงานพฤติกรรมที่ผู้ปฏิบัติงานหรือผู้เข้าสอบแสดงออกแบ่งเป็นสองลักษณะ ลักษณะที่หนึ่งพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่แยกเป็นส่วนของการดำเนินงานกับผลงาน ตามลำดับ ลักษณะที่สองพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่มีการดำเนินงานและผลงานเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน เช่น การเดินรำ การร้องเพลง

2. งานที่กำหนดให้ปฏิบัติ เป็นสิ่งเร้าที่กำหนดให้ผู้เข้าสอบหรือปฏิบัติงาน ได้แสดงความสามารถตามวัตถุประสงค์ของการสอบ งานที่กำหนดให้ปฏิบัตินี้ต้องสามารถสังเกตการดำเนินงานและตรวจผลงานได้

3. ผู้วัดหรือประเมิน เป็นผู้สังเกตการณ์ดำเนินงานและตรวจผลงานของผู้สอบตามเครื่องมือวัดให้ครอบคลุมทั้งการดำเนินงานและผลงาน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2545, หน้า 49) ได้กล่าวถึง แนวการวัดผลประเมินผลว่า หลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เน้นกระบวนการเรียนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง มีการติดตามประเมินผลตามมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ซึ่งใช้เป้าหมายของการพัฒนาผู้เรียนครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ กระบวนการ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินการเรียนรู้ของตนเองได้และใช้วิธีการประเมินตามสภาพที่แท้จริง ด้วยวิธีการที่หลากหลายมีการบันทึกผลการประเมินอย่างเป็นระบบ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง

การวัดผลประเมินผลในกลุ่มการเรียนรู้ศิลปะในด้านความรู้ความเข้าใจ วิธีและหลักที่ใช้กันอยู่ทั่วไป ได้แก่ วิธีทดสอบ ซึ่งอาจใช้วิธีการเขียนตอบหรือสอบปากเปล่า จะเป็นการประเมินระดับความเข้าใจ ซึ่งพฤติกรรมด้านนี้ผู้เรียนอาจแสดงออกโดยการพูด การเขียน อธิบาย สิ่งที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการสื่อสารต่อผู้อื่น การประเมินอาจใช้เครื่องมือดังนี้

1. แบบทดสอบปากเปล่า เป็นวิธีการวัดความรู้ความเข้าใจ โดยครูตั้งคำถามแล้วให้นักเรียนตอบปากเปล่า ซึ่งสะดวกไม่ใช้วัสดุอุปกรณ์ เหมาะสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเขียน การทดสอบแบบนี้จะเป็นการทดสอบที่มีประโยชน์ เพราะสามารถตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนได้อย่างชัดเจน เพราะหากนักเรียนไม่เข้าใจคำถาม ครูสามารถอธิบายหรือยกตัวอย่างประกอบได้ หรือหากครูไม่เข้าใจคำตอบก็ให้นักเรียนตอบหรืออธิบายใหม่ได้ แต่มีข้อจำกัดคือ ไม่เหมาะกับการประเมินนักเรียนที่มีจำนวนมากและนักเรียนที่ตอบในช่วงหลัง ๆ จะรู้แนวคำตอบทำให้ความน่าเชื่อถือในการประเมินผลน้อยลง

2. แบบทดสอบชนิดเลือกตอบ แบบทดสอบชนิดเลือกตอบเป็นแบบทดสอบที่ครูส่วนใหญ่ใช้เป็นการวัดพุทธิพิสัยหรือด้านความรู้ความเข้าใจ

3. การทดสอบภาคปฏิบัติชนิดใช้ตัวแทนกลุ่มงาน เป็นการทดสอบที่ให้นักเรียนทำงานที่ใช้ความสามารถหลายด้าน

4. การประเมินสภาพจริง เป็นวิธีการประเมินที่นิยมใช้กันมากในปัจจุบัน โดยมีหลักการสำคัญ คือ ดำเนินการสอนและการประเมินผลในกระบวนการเดียวกันกับการประเมินสภาพจริง จะใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ และการบันทึกจากผู้เกี่ยวข้องการใช้ระเบียบสะสม การทดสอบตามสภาพจริงและการประเมินจากแฟ้มสะสมงานส่วนเครื่องมือที่ใช้ก็มีได้หลายชนิดขึ้นอยู่กับวิธีการประเมินของครูผู้สอน

5. การประเมินจากผลงาน หรือชิ้นงาน โดยครูผู้สอนจะทราบในสิ่งที่ตนเองสอนเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการตัดสินใจว่าผลงานหรือชิ้นงานที่นักเรียนปฏิบัตินั้นมีคุณภาพอยู่ในระดับใด มีความคิดสร้างสรรค์หรือไม่ นอกจากนี้ครูผู้สอนยังสามารถทราบพัฒนาการของนักเรียนแต่ละบุคคลในแต่ละด้านได้อย่างชัดเจน

6. การประเมินผลจากแฟ้มสะสมงาน แฟ้มสะสมงานเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่มีศักยภาพในการใช้ข้อมูลสารสนเทศในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถของผู้สร้างแฟ้มสะสมงานตามวัตถุประสงค์ สามารถประเมินได้ในหลายกลุ่มสาระในงานชิ้นเดียว ในการจัดทำแฟ้มสะสมงานนั้นจะเน้นบทบาทของนักเรียนในการสร้างความเข้าใจด้วยตนเองและสามารถประเมินความก้าวหน้าของตนเองได้ ซึ่งสามารถเห็นได้ทั้งกระบวนการและผลผลิตของงาน สำหรับหลักฐานที่แสดงความสามารถของนักเรียน ได้แก่ รายงาน ใบงาน ภาพถ่าย บันทึกประจำวัน ฯลฯ การจัดหมวดหมู่ผลงานทำให้มีความสะดวกต่อการนำไปประเมินผลงานที่เก็บเข้าแฟ้มงานนั้นควรมีลักษณะ ดังนี้

6.1 สะท้อนเหตุการณ์หรือการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อนักเรียน

6.2 แสดงถึงพัฒนาการของนักเรียน

6.3 สะท้อนกระบวนการและผลผลิต

6.4 มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

เพิ่มสะสมงานที่ดีและมีคุณภาพนั้นต้องมีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนการสอน หลักการสำคัญในการกำหนดเกณฑ์ก็คือ มุ่งเน้นด้านการพัฒนาของนักเรียนมากกว่า การประเมินเพื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่นและควรครอบคลุมทั้ง สามด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะและด้านคุณธรรมจริยธรรม

7. เครื่องมือวัดด้านจิตพิสัย ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ มีพฤติกรรมด้านจิตพิสัยเป็นจำนวนมาก เช่น ความชื่นชม เห็นคุณค่าของทัศนศิลป์ ดนตรี นาฏศิลป์ เครื่องมือที่ใช้วัดอาจใช้ดังนี้

7.1 บันทึกการสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ขณะร่วมกิจกรรม การประเมินจะต้องบันทึกเป็นระยะเวลาบางอย่างสม่ำเสมอ

7.2 แบบประเมินตนเอง เป็นแบบประเมินที่ให้นักเรียนประเมินตนเอง ซึ่งมีรายการให้นักเรียนประเมิน

7.3 แบบประเมินค่านิยมหรือเจตคติ เป็นแบบวัดให้นักเรียนตอบเพื่อตรวจสอบค่านิยมและจำแนกค่านิยมในทางบวกและทางลบ

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (2539, หน้า 80) ได้กล่าวถึง ชนิดของการทดสอบภาคปฏิบัติ การทดสอบภาคปฏิบัตินั้น แบ่งได้เป็น 3 ชนิด คือ การทำตามแบบ การสร้างสถานการณ์ และการกำหนดงาน ดังนี้

1. การทำตามแบบ เป็นการสอบที่กำหนดสิ่งเร้าเป็นงานขึ้นมาเพื่อให้ผู้สอบได้แสดงความสามารถด้านทักษะพื้นฐานในการทำงานตามเงื่อนไขของทฤษฎีของการปฏิบัติงานนั้น ๆ เช่น การวางผ้าเตรียมสำหรับตัด การใช้กรรไกรตัดผ้าตามแบบที่กำหนด ผู้วัดหรือประเมินต้องสังเกตและจดบันทึกทักษะตั้งแต่การจับกรรไกร การสอดนิ้วในการบังคับกรรไกร การตัด การวางผ้าเตรียมสำหรับตัดตามลำ ดับและผลงานที่เกิดขึ้น

2. การสร้างสถานการณ์ เป็นการสอบที่กำหนดสถานการณ์คล้ายกับสถานการณ์จริงมากที่สุด หรือถ้าใช้สถานการณ์จริงได้จะเป็นการดีที่สุด การสอนแบบการสร้างสถานการณ์มีจุดมุ่งหมาย เพื่อวัดความสามารถในการดำเนินงานตามขั้นตอนและประสิทธิผลในการทำงานแต่ละขั้นตอนเป็นการตรวจสอบการปฏิบัติได้ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในแต่ละขั้นตอน ผู้เข้าสอบต้องใช้ทักษะเบื้องต้นหลาย ๆ ทักษะรวมทั้งทักษะความรู้ความคิดรวมกันจนเกิดการดำเนินงานแต่ละขั้นตอน ผลงานแต่ละขั้นตอน ตลอดจนชิ้นงานหรือผลสุดท้ายที่เกิดขึ้น เช่น กำหนดสถานการณ์ให้ตัดเสื้อโดยกำหนดแบบให้ผู้เข้าสอบต้องปฏิบัติงานตั้งแต่การวางแบบ การตัดผ้าตามแบบ การเย็บเข้าเป็นตัวเสื้อ การปฏิบัติเช่นนี้ ผู้ปฏิบัติต้องปฏิบัติตามขั้นตอนและแต่ละขั้นตอนต้องมีผลงานเกิดขึ้นและมีผลงานรวมของการตัดเสื้อ

3. การกำหนดงาน เป็นการสอบที่ให้ผู้เข้าสอบได้ปฏิบัติงานตามสภาพความเป็นจริงเป็นการทดสอบ ความสามารถด้านการจัดการ การวางแผนการทำงาน วิเคราะห์การ ตลอดจนผลงานที่เกิดขึ้น เช่น กำหนดให้ผู้เข้าสอบปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานตัดเย็บเสื้อ ในการปฏิบัติงาน ผู้เข้าสอบจะต้องใช้ความสามารถในการจัดการตั้งแต่การต้อนรับลูกค้า การจัดลำดับการทำงาน มีการวางแผน การเตรียมงานการปฏิบัติงานตามตำแหน่งที่ได้รับให้ได้ทั้งกระบวนการดำเนินงาน และผลงานทั้งหมดที่ได้ การกำหนดว่าการทดสอบภาคปฏิบัติจะเป็นการสอบการทาทตามแบบ การสร้างสถานการณ์หรือการกำหนดงานให้ ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ว่าผู้สอบต้องการสอบวัด คุณลักษณะใดของผู้เข้าสอบ

สรุปได้ว่าการทดสอบภาคปฏิบัติ เป็นการที่ผู้เข้าสอบต้องปฏิบัติงานตามขั้นตอน สถานการณ์ หรืองานที่ผู้สอบได้กำหนดขึ้น ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ

เครื่องมือการทดสอบภาคปฏิบัติ

สำเร้ง บุญเรืองรัตน์ (2539, หน้า 81) ได้กล่าวไว้ว่า การทดสอบภาคปฏิบัติเป็นการสอบ ทั้งการดำเนินงาน และผลงานในการสอบต้องใช้เครื่องมือการวัดหลายชนิดประกอบกัน มีดังนี้

1. แบบสังเกต ใช้ประกอบในการสังเกตกระบวนการปฏิบัติงานและทักษะ การปฏิบัติงานของผู้เข้าสอบ เครื่องมือชนิดนี้ใช้ร่วมกับการบันทึกเหตุการณ์ หรือการตรวจสอบ รายการ
2. แบบตรวจสอบรายการ ใช้ร่วมกับแบบสังเกตเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตาม กระบวนการและผลการดำเนินงาน
3. แบบบันทึกเหตุการณ์ ใช้บันทึกผลจากการสังเกตหรือลักษณะของผลงานตาม จุดประสงค์ของการวัด
4. แบบจัดอันดับคุณภาพ ใช้จัดอันดับผลงานลักษณะเครื่องมือแต่ละแบบมีวิธีการสร้าง และวิธีการใช้ ดังนี้

4.1 แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) เป็นเครื่องมือสำรวจรายการพฤติกรรมหรือสิ่ง ที่น่าสนใจว่าเกิดขึ้นหรือไม่ สิ่งที่เกิดขึ้นใช่หรือไม่ใช่ ถูกและไม่ถูก มีและไม่มี เป็นต้น ในบางกรณี อาจใช้ตรวจสอบลำดับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นว่ามีลำดับก่อนและหลังของพฤติกรรมอย่างไร การตรวจสอบรายการในลักษณะนี้จะทำ ให้มองเห็นภาพรวมของการปฏิบัติงานได้ดี

4.2 แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) เป็นเครื่องมือที่ใช้วัดคุณลักษณะ ที่จัดระดับคุณภาพไว้อย่างต่อเนื่อง เครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่าให้รายละเอียดข้อมูล ก่อนข้างมาก เพราะนอกจากจะจัดว่านักเรียนทำอะไรได้ ไม่ได้แล้ว ยังบอกระดับคุณภาพของ การกระทำหรือผลงานได้ด้วย รูปแบบของเครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่ามีหลายประเภท คือ

4.2.1 มาตรฐานประมาณค่าแบบตัวเลข เป็นมาตรฐานประมาณค่าที่ใช้ตัวเลข แสดงระดับของความสามารถหรือคุณภาพ หรือ ระดับความเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย

4.2.2 มาตรฐานประมาณค่าแบบกราฟ เป็นมาตรฐานประมาณค่าที่ใช้คำศัพท์ เช่น สูง ปานกลาง ต่ำ เป็นต้น แทนระดับของความสามารถหรือคุณภาพที่ต้องการ

4.2.3 มาตรฐานประมาณค่าแบบเทียบคุณภาพกับตัวอย่างงาน เป็นมาตรฐาน ประมาณค่าที่นำงานที่ต้องการประเมิน ไปเปรียบเทียบกับงานทั้งหมดที่จัดเรียงอันดับคุณภาพของ งานไว้แล้ว

4.2.4 มาตรฐานประมาณค่าพรรณนา เป็นมาตรฐานประมาณค่าที่มีคำอธิบาย แสดงพฤติกรรมที่ปฏิบัติ

4.3 แบบระเบียบเหตุการณ์ (Anecdotal record) ไม่มีรูปแบบเครื่องมือที่กำหนดไว้ ชัดเจนเป็นการบรรยายเหตุการณ์ข้อเท็จจริงที่สังเกตเห็น โดยแยกเป็นความคิดเห็นหรือข้อวิจารณ์ ของผู้สังเกตไว้ต่างหาก วิธีการสังเกตมักเป็นแบบไม่เป็นทางการเครื่องมือวัดชนิดนี้ใช้ได้กับการสังเกต เรื่องพัฒนาการของนักเรียนหรือเรื่องความรู้สึก เช่น ความรู้สึกซาบซึ้งในศิลปะ ดนตรี และนาฏศิลป์ เป็นต้น ควรใช้เพื่อการหาข้อปรับปรุงแก้ไข มากกว่าที่จะใช้เพื่อการประเมินตัดสินผล

4.4 แบบรายงานตนเอง (Self report) เครื่องมือประเภทตรวจสอบรายการแบบมาตรา ส่วนประมาณค่าและแบบระเบียบเหตุการณ์ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสังเกตเครื่องมืออีกชนิดหนึ่ง ที่ใช้ในการวัดภาคปฏิบัติ ได้แก่ แบบรายงานตนเอง เครื่องมืออื่น ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ประเมิน เป็นผู้ใช้เครื่องมือ ส่วนแบบรายงานตนเองผู้ปฏิบัติเป็นผู้ใช้เครื่องมือ ส่วนใหญ่นิยมใช้ในการวัด พฤติกรรมด้านจิตพิสัย รูปแบบเครื่องมืออาจเป็นแบบตรวจสอบรายการ แบบมาตราส่วนประมาณ ค่า หรือให้เขียนบันทึกผลการปฏิบัติงาน การใช้ผลจากแบบรายงานตนเองมักควบคู่กับข้อมูลจาก การสังเกตเพื่อเปรียบเทียบ ตรวจสอบผลหรือใช้ในการหาข้อปรับปรุงแก้ไขมากกว่าที่จะใช้เพื่อ การประเมินผล

ขั้นตอนการทดสอบภาคปฏิบัติ

สุพัตรา รักษาติ (2556, หน้า 21) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการทดสอบภาคปฏิบัติ มีดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมาย เป็นการกำหนดจุดมุ่งหมายทั่วไปหรือจุดประสงค์เฉพาะของ การสอบ
2. การกำหนดคุณลักษณะที่จะวัดตามจุดประสงค์ของการสอบ
3. เลือกชนิดของการทดสอบภาคปฏิบัติและเครื่องมือประกอบการวัดให้สอดคล้องกับ จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในข้อที่หนึ่ง
4. ให้ผู้เข้าสอบปฏิบัติงานตามชนิดของการสอบ

5. ผู้วัดหรือประเมิน สังเกต จดบันทึกและตรวจผลงาน

6. การให้คะแนนจากการทดสอบภาคปฏิบัติ

สรุปได้ว่า การทดสอบภาคปฏิบัติ เป็นการพิจารณาความสามารถของผู้เข้าสอบทั้งผลและวิธีดำเนินงาน การตรวจสอบความสามารถของผู้เข้าสอบต้องกำหนดจุดประสงค์ที่ชัดเจน เลือกชนิดของการทดสอบภาคปฏิบัติและเครื่องมือประกอบการวัดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ และทำตามขั้นตอนการทดสอบปฏิบัติ เพื่อให้ได้ผลที่มีประสิทธิภาพ

เจตคติ

ความหมายของเจตคติ

เจตคติ หมายถึง ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Attitude” โดยมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “Aptus” บัญญัติศัพท์ทางการศึกษาได้ให้ใช้คำว่า “เจตคติ” แทน (พินดา มานะต่อ, 2543, หน้า 24)

วรรณิ โสมประยูร (2539, หน้า 77) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดภายในของบุคคล ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันเป็นผลมาจากประสบการณ์รู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นซึ่งเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม หรือแนวโน้มของการตอบสนอง อาจเป็นทางสนับสนุน หรือโต้แย้งคัดค้านก็ได้

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2548) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า หมายถึง แนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองต่อสิ่งแวดล้อม หรือสิ่งเร้าซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน วัตถุ สิ่งของ หรือความคิด (Idea) เจตคติอาจจะเป็นบวก หรือลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติบวกต่อสิ่งใดก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีเจตคติลบก็จะหลีกเลี่ยงสิ่งนั้น

นพมาศ ชีรเวทิน (2542, หน้า 90) ได้ให้คำนิยามของเจตคติไว้ว่า เป็นความเชื่อที่คงทนซึ่งมนุษย์เรียนรู้มาเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างเป็นการรวมตัวของความเชื่อที่ตั้งเป็นระบบคงทนซึ่งสื่อให้เห็นว่าเจตคติ นั้นเป็นสิ่งที่รวมตัวกันจากความเชื่อเป็นกลุ่ม จนกระทั่งมีความมั่นคงและเป็นระบบ

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2545, หน้า 138) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เป็นสภาวะความพร้อมทางจิตใจที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ และสถานการณ์ต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และสภาวะความพร้อมทางจิตใจนี้จะต้องอยู่นานพอสมควร

จากแนวคิดดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิด ความเชื่อ ของบุคคลที่มีต่อประสบการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่บุคคลได้รับ เป็นได้ทั้ง เจตคติเชิงบวก และเจตคติเชิงลบ ทำให้เกิดพฤติกรรมทางบวกและทางลบ

ประเภทของเจตคติ

เคลแมน (Calman, 1983 อ้างถึงใน นิรวรรณ สิทธิอาชาม, 2539, หน้า 43) ได้แบ่งประเภทของเจตคติเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. เจตคติเชิงนิมมาน เป็นการแสดงออกในลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย สนับสนุน ปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ
2. เจตคติเชิงนิเสธ เป็นการแสดงออกในทางตรงกันข้ามกับเชิงนิมมาน เช่น ไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย คัดค้าน ไม่ปฏิบัติตาม
3. เจตคติที่เป็นกลาง เป็นการแสดงออกในลักษณะที่ไม่เป็นทั้งเจตคติเชิงนิมมาน และเชิงนิเสธ แต่อยู่ระหว่างกลางไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง เช่น ความรู้สึกเฉย ๆ ไม่ถึงกับชอบหรือไม่ชอบ

ปรีชาภรณ์ วงศ์อนุตรโรจน์ (2534, หน้า 208 - 209) ได้แบ่งใจปกติดอกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. เจตคติปกติทั่วไป (General aptitude) ได้แก่สภาพจิตใจโดยทั่วไปเป็นแนวคิดประจำตัวของบุคลิก เจตคติโดยทั่วไป เช่น การมองโลกในแง่ดี การเคร่งครัดในระเบียบ ประเพณี เป็นต้น
2. เจตคติเฉพาะอย่าง (Pacific attitude) ได้แก่ สภาพทางจิตใจที่บุคคลมีต่อวัตถุ สิ่งของ บุคคล สถานการณ์และสิ่งอื่น ๆ เจตคติเฉพาะอย่างนี้จะแสดงออกในลักษณะชอบหรือไม่ชอบ สิ่งนั้นคนนั้น ถ้าชอบหรือเห็นด้วยก็เรียกว่าเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าไม่ชอบก็เรียกว่าเจตคติที่ไม่ดี กล่าวโดยสรุปเจตคติมีหลายประเภททั้งทางบวกและทางลบทั้งเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ การก่อให้เกิดเจตคติที่ดีในการเรียน ควรคำนึงถึงการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลต่อผู้เรียนให้เกิดความรู้ในเชิงบวกต่อ สาระนั้น ๆ ซึ่งจะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะของสาระวิชานั้นสูงขึ้นด้วย

องค์ประกอบของเจตคติ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530, หน้า 5) ที่กล่าวว่า การที่จะกล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติให้ครอบคลุมมากที่สุดและเป็นที่ยอมรับกัน ได้แก่ แนวคิดที่เชื่อว่าประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความรู้ องค์ประกอบด้านความรู้สึก และองค์ประกอบด้านมุ่งการกระทำ ซึ่งสอดคล้อง

กับสงวน สุทธิเลิศอรุณ (2543, หน้า 79 - 89) ที่กล่าวถึง องค์ประกอบของเจตคติ ที่ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ

1. ด้านความรู้ (Cognitive component) บุคคลจะมีเจตคติอย่างไรจะต้องอาศัยความรู้ หรือประสบการณ์ ว่าเคยรู้จักหรือเคยรับรู้มาก่อน มิฉะนั้นบุคคลไม่อาจจะกำหนดความรู้สึก หรือ ทำที่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบได้ เช่น บุคคลที่จะบอกว่าชอบเป็นนักกีฬาหรือไม่ชอบเป็นนักกีฬานั้น จะต้องทราบเสียก่อนว่า นักกีฬามีบทบาทอย่างไร มีรายได้อย่างไร และจะก้าวหน้าเพียงใด มิฉะนั้น ไม่อาจบอกถึงเจตคติของตนได้

2. ด้านความรู้สึก (Affective component) การที่บุคคลจะมีเจตคติอย่างไร เช่น ชอบ หรือไม่ชอบ อะไรก็ตาม จะต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยหรือองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด คือความรู้สึก เพราะ ความรู้สึกจะบ่งชี้ว่าชอบหรือไม่ชอบ เช่น ความรู้สึกชอบเป็นนักกีฬา หรือไม่ชอบเป็นนักกีฬา เป็นต้น

3. ด้านพฤติกรรม (Behavior component) บุคคลจะมีเจตคติอย่างไร ให้สังเกตจากการกระทำหรือพฤติกรรม ถึงแม้ว่าพฤติกรรมจะเป็นองค์ประกอบสำคัญของเจตคติ แต่ยังมี ความสำคัญ น้อยกว่าความรู้สึก เพราะในบางครั้งบุคคลกระทำไปโดยขัดกับความรู้สึก เช่น ยกมือไหว้ และ กล่าวคำสวัสดิ แต่ในความรู้สึกจริง ๆ นั้น อาจมิได้เต็มใสศรัทธาเลยก็ได้

จากแนวคิดดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบของเจตคติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความรู้ องค์ประกอบด้านความรู้สึก และองค์ประกอบด้านมุ่งการกระทำ ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบนี้จะต้องมีความสอดคล้องกัน ถ้าองค์ประกอบใดด้านหนึ่งเปลี่ยนแปลง เจตคติของบุคคลนั้นก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย

การวัดเจตคติ

การวัดเจตคติ เป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคลเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึก ซึ่ง ไพบาส หวังพานิช (2530, หน้า 147) ได้กล่าวว่า คุณลักษณะภายในมีการแปรเปลี่ยนได้ง่าย การวัดเจตคติจึงต้องยึดหลักสำคัญดังนี้

1. ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับการวัดเจตคติ คือ

1.1 เจตคติของบุคคลจะมีลักษณะคงที่หรือคงเส้นคงวาอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง ไม่ได้ผันแปรตลอดเวลา อย่างน้อยจะต้องมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่มีความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งคงที่ทำให้สามารถวัดได้

1.2 เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรงจึงจะต้องวัดทางอ้อม โดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือประพฤติอย่างสม่ำเสมอ

1.3 เจตคติ นอกจะแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุน หรือคัดค้านแล้วยังมีขนาดและปริมาณของความรู้สึกนึกคิดนั้น ๆ ด้วย ดังนั้นนอกจากจะสามารถทราบทิศทางแล้วยังสามารถวัดความเข้มของเจตคติได้ด้วย

2. การวัดเจตคติใดก็ตามจะต้องมีสิ่งประกอบ 3 ประการ คือ ตัวบุคคลที่ถูกวัด สิ่งเร้า และการตอบสนอง

3. สิ่งเร้าที่นิยมใช้ คือ ข้อความวัดเจตคติ ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายถึงคุณค่าคุณลักษณะของสิ่งนั้นเพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็นระดับความรู้สึก เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

4. การวัดเจตคติของบุคคลเกี่ยวกับเรื่องใดสิ่งใด ต้องพยายามถามคุณค่าและลักษณะในแต่ละด้านของเรื่องนั้นออกมาแล้วนำผลซึ่งเป็นส่วนประกอบหรือรายละเอียดปลีกย่อยมาผสมผสานสรุปรวมเป็นเจตคติของบุคคลนั้น เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่การวัดนั้น ๆ จะต้องครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ครบทุกลักษณะเพื่อให้การสรุปตรงตามความจริงมากที่สุด

5. ต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรงของผลการวัดอย่างเป็นทางการพิเศษกล่าวคือ ต้องพยายามให้ผลที่วัดได้ตรงตามสภาพความเป็นจริงของบุคคลทั้งในแง่ทิศทางและระดับ และช่วงของเจตคติ เนื่องจากเจตคติประกอบด้วยหลายองค์ประกอบ ซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์ เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นการวัดเจตคติที่องค์ประกอบหนึ่ง ก็ย่อมบอกถึงเจตคติของบุคคลได้

ดังที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530, หน้า 9 - 22) ได้กล่าวว่า การศึกษาเจตคติประกอบด้วย 6 วิธี ดังนี้

1. การสังเกต หมายถึง การเฝ้ามองและจดบันทึกพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แล้วนำข้อมูลที่สังเกตได้ไปอนุมานว่าบุคคลนั้นมีเจตคติต่อสิ่งนั้นอย่างไร

2. การสัมภาษณ์ คือ วิธีการถามให้ตอบด้วยปากเปล่า ผู้เก็บข้อมูลอาจจดบันทึกคำตอบหรืออัดเสียงตอบไว้ได้ แล้วนำมาวิเคราะห์คำตอบภายหลัง วิธีการสัมภาษณ์ให้ข้อมูลครอบคลุมทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคต และสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้อง แต่มีข้อจำกัดเพราะวิธีการสัมภาษณ์เป็นการตอบหรือเล่าพฤติกรรมของตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ถูกศึกษาเล่าแต่พฤติกรรมที่ตนเองเห็นสมควรจะนำมาเปิดเผยหรือเล่าพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ

3. แบบสอบถาม วิธีนี้ใช้กับผู้ที่มีการศึกษาพอสมควร คือสามารถอ่านออกเขียนได้ แบบวัดเจตคตินั้นจะมีข้อคำถามและคำตอบต่าง ๆ ไว้ให้เลือกตอบ โดยทำไว้เป็นมาตรฐานแบบแผนเดียวกันสำหรับผู้ตอบทุกคน การใช้แบบวัดเจตคติเป็นวิธีการที่ใช้มากที่สุดในการศึกษาเกี่ยวกับเจตคติ เพราะใช้เวลาน้อยและได้คำตอบที่จริงมากกว่าวิธีอื่น

ซึ่ง ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538, หน้า 179 - 199) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบ เจตคติว่ามีอยู่ด้วยกัน 3 วิธี คือ

3.1 วิธีของเทอร์สโตน (Thurstone's Method) เป็นวิธีที่เรียกว่า 'ไพรออริอะพรอช (Priori Approach) วิธีการนี้จะหาค่าของแต่ละมาตราของข้อความทางเจตคติก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัย และกำหนดค่ามาตรามีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1

3.2 วิธีของลิเคิร์ต (Likert's Method) วิธีนี้กำหนดมาตราเป็น 5 ชั้น แต่ละชั้น จะกำหนดค่าไว้หลังจากไปรวบรวมข้อมูลในการวิจัยมาแล้ว จึงมีชื่อว่า 'พอส เทียเรียโร แอ็พ โพรช (Posteriori Approach)

3.3 วิธีของออสกู๊ด (Osgood's Method) เป็นวิธีวัดเจตคติโดยใช้ความหมายของภาษา (Semantic Differential Scales) มาใช้ในการสร้างมาตรา

4. การสร้างจินตภาพ เป็นวิธีการสร้างจินตนาการโดยใช้ภาพเพื่อใช้วัดเจตคติบุคลิกภาพของบุคคล โดยที่ภาพจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงความคิดเห็นออกมา และสามารถสังเกตได้ว่า บุคคลนั้นมีความรู้สึกอย่างไร วิธีการวัดเจตคติโดยการสร้างจินตภาพนี้ ผู้ทำการศึกษาคงต้องมีประสบการณ์และความสามารถเพียงพอในการแปลความหมายของข้อมูลที่ได้ออกมา

5. การวัดแบบผู้ถูกศึกษาไม่รู้ตัว วิธีการนี้ผู้ที่เก็บข้อมูลไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับผู้ถูกศึกษาโดยตรงทั้งในลักษณะเป็นกลุ่มหรือรายบุคคล และผู้ถูกศึกษาไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังถูกศึกษาอยู่

6. การวัดทางสรีระ คือการใช้เครื่องมือไฟฟ้าหรือเครื่องมืออื่น ๆ ในการสังเกตการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย เนื่องด้วยเจตคติต่อสิ่งหนึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือมีความรู้ไปทางชอบหรือไม่ชอบ ความรู้สึกนี้อาจจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงขึ้นอยู่กับเรื่องราวและบุคคล เมื่อถูกกระตุ้นด้วยสิ่งที่เขาเคยชอบหรือไม่ชอบ จะทำให้ระดับอารมณ์ในขณะนั้นเปลี่ยนแปลงไป ถ้าใช้เครื่องมือวัดในทางสรีระที่ละเอียดก็สามารถตรวจพบการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ได้ แต่เนื่องด้วยเครื่องมือวัดทางสรีระนั้นมีราคาสูงและผู้ใช้ต้องมีความรู้ทางสรีรศาสตร์เป็นอย่างดี ดังนั้นวิธีการนี้จึงยังไม่เป็นที่แพร่หลายในการวิจัยทางเจตคติในจิตวิทยาสังคม

จากที่กล่าวมาผู้วิจัยได้เลือกวิธีการวัดเจตคติของลิเคิร์ต เป็นวิธีวัดที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ซึ่งลักษณะการวัดของลิเคิร์ตจะเสนอข้อความจำนวนมาก ให้ผู้ตอบตอบว่า เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย กับข้อความแต่ละข้ออย่างน้อยเพียงใด 5 ระดับ ตั้งแต่เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก ตัดสินใจไม่ได้ เห็นด้วยปานกลาง ไม่เห็นด้วยมาก และไม่เห็นด้วยมากที่สุด ข้อความที่อยู่ในมาตราประกอบด้วย ข้อความที่มีความทางบวกและลบคละกันไปตามความเหมาะสม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ซึ่งกัน ธารัตน์ ธรรมธร (2557, หน้า ง) ได้เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการติกลงยาวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสและการสอนแบบปกติ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดปริวาส มีทักษะปฏิบัติแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสสูงกว่าทักษะปฏิบัติการติกลงยาวโดยการสอนแบบปกติ

ช่อนกลิ่น เรื่องยังมี (2552) ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการปฏิบัติตาม แนวคิดของเดวิส ที่มีต่อความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัย พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีความสามารถด้านมิติสัมพันธ์แต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 79.05 - 85.18 อยู่ในระดับที่ดี มีความพอใจอยู่ในระดับมาก

ปณศา ชั่ววน (2557) ทักษะปฏิบัติงานประดิษฐ์ดอกไม้แห้ง หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีระดับความสามารถในการฝึกทักษะปฏิบัติโดยรวมมีค่าเฉลี่ย 4.69 อยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยทดสอบก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 61.67 คะแนนทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 86.94 ความพึงพอใจของนักเรียน โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.55 อยู่ในระดับมากที่สุด

พรวิไล จุลเสวก (2550, หน้า 62) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้ไต่คนตรีสากล โดยใช้ชุดฝึกทักษะเมโลเดียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวาง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยใช้ชุดฝึกทักษะเมโลเดียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมากกว่าร้อยละ 80 มีความพึงพอใจในการเรียนดนตรีสากล โดยใช้ชุดฝึกทักษะเมโลเดียนในระดับมากที่สุด

วริวรรณ โจนงนุช (2551, หน้า ง) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนลายสังคโลก โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองเชลียง อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัยพบว่า ชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนลายสังคโลก โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนด้วยทักษะปฏิบัติของเดวิสสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เรื่องการเขียนลายสังคโลก โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส อยู่ในระดับมาก

ศสุวรรณธร วงษ์ประดิษฐ์ (2557, หน้า ก) ผลเปรียบเทียบทักษะการพิมพ์สัมผัสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนตามแนวคิดของเดวิสหลังเรียน ด้วยวิธีการสอนตามแนวคิดของเดวิสสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อมรลักษณ์ สามใจ (2558) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการวาดภาพระบายสีด้วยดินสอสี โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะการปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความพึงพอใจของนักเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

งานวิจัยต่างประเทศ

เกย์ (Gay, 1998) การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอน โดยใช้แบบฝึกหัดสม่ำเสมอ ในช่วงเวลาการเรียนการสอนเรื่องนั้น ๆ กับการสอน โดยใช้แบบทดสอบย่อยขณะเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียน โดยฝึกทักษะการทำแบบฝึกหัดเพียงอย่างเดียว อย่างมีนัยสำคัญ

เฮเลนา (Helena, 2008) ได้วิเคราะห์ภาวะของการรับรู้ของครูที่ทำการสอนนักเรียนจำนวน 20 คน ของ โรงเรียนสอนดนตรีในประเทศอังกฤษ เกี่ยวกับด้านการสอนดนตรีแบบตัวต่อตัว โดยมีจุดประสงค์การวิจัยที่เน้นกระบวนการและการจัดการ ซึ่งการศึกษาได้แยกครูผู้สอนออกมาเพื่อทำการศึกษา และมีข้อเสนอแนะถึงความจำเป็นต่อปัญหาที่จะเผชิญซึ่งยากที่จะแก้ไข ในการกำหนดความเข้มข้นและความซับซ้อนด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นอกจากนี้ ภาวะความเครียดยังแสดงให้เห็นระหว่างแรงบันดาลใจของครูที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักเรียน ความมั่นใจในตัวเองและต่อกระบวนการสอนที่ครูใช้ ซึ่งการถ่ายทอดทักษะทางเทคนิคและทางดนตรี ส่วนใหญ่โดยผ่านครูที่นำไปสู่ผลสะท้อนต่อการปฏิบัติ ซึ่งจะมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการจัดการนี้พลวัตของความสัมพันธ์แบบตัวต่อตัวพบว่า ขณะที่ศักยภาพซึ่งสะท้อนจากการปฏิบัติในการสอนแบบตัวต่อตัวมีผลที่ดีมาก แต่ความสัมพันธ์จะขัดขวางการพัฒนา เรื่องความรับผิดชอบของตัวเองไปบางส่วน รวมถึงการพัฒนาในด้านการฟังเสียงของแต่ละคน โดยที่ทั้งสองประการนี้ถูกประเมินค่าไว้ค่อนข้างสูงจากครูผู้สอน

คิม (Kim, 1996) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนดนตรีประยุกต์ ควรจะเป็นการสร้างนักดนตรีที่ดี ไม่เพียงเล่นดนตรีได้อย่างมีเทคนิคถูกวิธีเท่านั้น แต่ยังสามารถเล่นได้อย่างไพเราะอีกด้วย การศึกษานี้พยายามที่จะแสดงให้เห็นถึงแนวทางที่เป็นไปได้ที่จะส่งเสริมการสอนดนตรีประยุกต์ ในปัจจุบัน โดยใช้การศึกษาทางด้านประวัติและทฤษฎีทางดนตรี ซึ่งเกี่ยวข้องกับดนตรีที่นักเรียนเล่นอยู่ในปัจจุบันแนวทางที่นำมาใช้ในการเตรียมเนื้อหาทางทฤษฎีและประวัติดนตรีที่กล่าวถึงนั้น คือ เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมทดลองดูเหมือนว่าจะได้รับความรู้

ทางดนตรีที่ตนเองเล่น โดยใช้โปรแกรมและสามารถที่จะเชื่อมโยงการสอนทางทฤษฎีและประวัติ เข้ากับดนตรีได้ยิ่งไปกว่านั้นกระบวนการใช้คอมพิวเตอร์ ดูเหมือนว่าจะช่วยกระตุ้นนักเรียนเหล่านี้ ศึกษาหาความรู้ทางดนตรีที่ถูกเพิกเฉยในบทเรียนของเขาด้วยเหมือนกัน ครูของนักเรียนเหล่านี้ ยังแสดงให้เห็นถึงปฏิริยาตอบสนองในทางบวกต่อการสอนทฤษฎีและประวัติดนตรี การศึกษานี้ ชี้ให้เกิดการพัฒนาศักยภาพที่เชื่อถือในเรื่องของแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนในการเรียนรู้ทางดนตรี

เวด (Wade, 1995) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะกระบวนการ วิทยาศาสตร์และเจตคติต่อวิชาชีววิทยาของนักเรียนเกรด 9 โดยใช้วิธีการสอน 3 วิธี คือ การสอนปกติ การสอนโดยใช้การทำปฏิบัติการ และการสอนโดยใช้การทำปฏิบัติการกับ โปรแกรม บทเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 116 คน ทดลองการสอนเป็นเวลา 9 สัปดาห์ จากการทดลอง พบว่าทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์วิชาชีววิทยาของนักเรียนที่ได้รับการสอนทั้ง 3 วิธี ไม่แตกต่างกันนักเรียนในกลุ่มที่ 3 มีเจตคติทางบวกต่อวิทยาศาสตร์มากกว่านักเรียนในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. รูปแบบที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 18 โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 11 ห้อง รวม 396 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี เขต 18 โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวนนักเรียน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติของชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการปฏิบัติของชุดเบื้องต้น
3. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น
4. แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติของชุดเบื้องต้น

รูปแบบที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One group pretest - posttest design (สุทธิ ชาติติยะ และ วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์, 2553, หน้า 322) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3-1 แบบแผนการทดลองแบบ One group pretest - posttest design

กลุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	ทดลอง	ทดสอบหลังเรียน
<i>E</i>	<i>T1</i>	<i>X</i>	<i>T2</i>

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

E หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์

T1 หมายถึง การทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้

T2 หมายถึง การทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยได้ศึกษาเอกสารตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระดนตรี เกี่ยวกับหลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง เวลาเรียน เนื้อหา การวัด และประเมินผล มาตรฐานการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1.2 ศึกษาแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ โดยศึกษาจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำ ไปใช้เป็นแนวทางการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 แผน ประกอบด้วย

1.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลเบื้องต้น (จำนวน 1 คาบ)

1.2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การอ่านโน้ตด้วยการปรบมือ (จำนวน 1 คาบ)

- 1.2.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ส่วนประกอบของกลองชุด และ การดูแลรักษากลองชุด (จำนวน 1 คาบ)
- 1.2.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การอ่านสัญลักษณ์โน้ตกลองเบื้องต้น (จำนวน 1 คาบ)
- 1.2.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การปฏิบัติกลองชุด ในอัตราจังหวะ 2/4 (จำนวน 1 คาบ)
- 1.2.6 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง การบันทึกโน้ต และการปฏิบัติกลองชุด ในอัตราจังหวะ 2/4 (จำนวน 1 คาบ)
- 1.2.7 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง การปฏิบัติกลองชุด ในอัตราจังหวะ 4/4 (จำนวน 1 คาบ)
- 1.2.8 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง การบันทึกโน้ต และการปฏิบัติกลองชุด ในอัตราจังหวะ 4/4 (จำนวน 1 คาบ)
- 1.2.9 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดในจังหวะพื้นฐาน (จำนวน 1 คาบ)
- 1.2.10 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดกับบทเพลง (จำนวน 1 คาบ)
- 1.3 กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการสอน วิเคราะห์และจัดลำดับเนื้อหาการปฏิบัติกลอง
- 1.4 กำหนดรูปแบบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส โดยมีหัวข้อดังนี้
- 1.4.1 สาระมาตรฐานตัวชี้วัด
- 1.4.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- 1.4.3 กิจกรรมการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส โดยมีขั้นตอน ดำเนินการตามแผน แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอนตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของ เดวิส คือ ขั้นสาธิตหรือการกระทำ ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติ ทักษะย่อย ขั้นให้เทคนิควิธีการและขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ
- 1.4.4 สื่อการเรียนการสอน
- 1.4.5 การวัดและประเมินผล
- 1.4.6 บันทึกหลังสอน
- 1.5 นำ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับการสอนทักษะปฏิบัติ ของเดวิส ทั้ง 10 แผน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษามาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านพร้อมแบบประเมิน เพื่อประเมินความเหมาะสมโดยใช้แบบประเมินมาตรฐานประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

มีเกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

4.51 - 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

3.51 - 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

2.51 - 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

1.51 - 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1.00 - 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ผลปรากฏว่ามีเกณฑ์อยู่ในระดับที่เหมาะสมมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยรายการประเมินของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ที่ 4.78 - 4.86 และมีค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 10 แผนอยู่ที่ 4.84

1.7 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 20 คน โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของกิจกรรม และบันทึกปัญหาข้อบกพร่องต่าง ๆ มาแก้ไขปรับปรุงอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง

1.8 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 20 คน

2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยได้ศึกษาเอกสารตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ศึกษา วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แนวการวัดและประเมินผล กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระดนตรี

2.2 กำหนดจุดประสงค์ของการวัด ศึกษากระบวนการ กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการประเมิน จำนวน 20 ข้อ

ตารางที่ 3-2 วิเคราะห์ข้อสอบ

จุดประสงค์	เนื้อหาที่ออกข้อสอบ	ความรู้ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การสังเคราะห์	การประเมินค่า	รวม
อธิบายความหมายของสัญลักษณ์ทางดนตรีสากลได้อย่างถูกต้อง	เครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีสากล	1	2		2			5
อธิบายส่วนประกอบต่างๆของกลองชุดได้อย่างถูกต้อง	ความรู้ทั่วไป	1	1					2
อธิบายวิธีการดูแลรักษา กลองชุดได้อย่างถูกต้อง	เกี่ยวกับกลองชุด			2				2
อธิบายความแตกต่างของสัญลักษณ์โน้ตกลองชุดเบื้องต้นได้อย่างถูกต้อง	เทคนิคการปฏิบัติและการอ่านโน้ต		2	1				3
อธิบายวิธีการปฏิบัติกลองชุดได้อย่างถูกต้อง	กลองชุด			2				2
อธิบายความหมายของสัญลักษณ์โน้ตกลองชุดในอัตราจังหวะ 2/4 ได้อย่างถูกต้อง	การบันทึกโน้ตกลองชุดในอัตราจังหวะ 2/4		2		1			3
อธิบายความหมายของสัญลักษณ์โน้ตกลองชุดในอัตราจังหวะ 4/4 ได้อย่างถูกต้อง	การบันทึกโน้ตกลองชุดในอัตราจังหวะ 4/4		2		1			3
	รวม	2	9	5	4			20

2.3 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องความเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะ

2.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบ และนำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ที่ใช้ได้ของรายข้อคือ 0.50 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 117) ผลปรากฏว่า แบบทดสอบนี้มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 1.00 ยกเว้นข้อที่ 16 ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ที่ 0.2 เนื่องจากในข้อนี้ไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง โดยผู้เชี่ยวชาญให้แก้ไขคำตอบ 4 ตัวเลือกให้สมบูรณ์

2.5 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันทนุสรณ์) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ที่อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ถือว่าใช้ได้ (พรรณี ลิกิจวัฒน์, 2553, หน้า 113 - 115) ผลปรากฏว่าค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบนี้อยู่ระหว่าง 0.30 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20 - 0.70

2.6 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันทนุสรณ์) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนน แบบประเมินทักษะทางดนตรี หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร $KR - 20$ ของคูเออร์ - ริชาร์ดสัน (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2555, หน้า 157) ผลปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นี้อยู่ที่ 0.76

2.7 นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แก้ไขปรับปรุงแล้วจำนวน 20 ข้อ ไปใช้กับ นักเรียนกลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3. แบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยได้ศึกษาเอกสารตำรา และงานวิจัย ต่าง ๆ ที่ดังนี้

3.1 ศึกษา วิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แนวการวัดและประเมินผล กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระดนตรี

3.2 กำหนดจุดประสงค์ของการวัด ศึกษากระบวนการ กำหนดจุดประสงค์ การประเมิน และกำหนดค่าระดับคุณภาพของรายการหลังจากเรียนครบทั้ง 10 แผน เป็นแบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น ซึ่งผู้วิจัยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบบตัวเลขในการประเมินทักษะทางดนตรี (สำเร็จ บุญเรืองรัตน์, 2539, หน้า 81) โดยมีเกณฑ์ประเมินดังนี้

(1) จังหวะ

ระดับคะแนน	ทักษะที่แสดงออก
4	ปฏิบัติได้ตรงตามตัวโน้ตอย่างถูกต้อง และตรงตามจังหวะที่กำหนด
3	ปฏิบัติตัวโน้ตผิด 1 - 3 ตำแหน่ง และอาจมีบางจุดที่คลาดเคลื่อนกับจังหวะที่กำหนด
2	ปฏิบัติตัวโน้ตผิด 4 - 6 ตำแหน่ง และมี 4 - 6 จุดที่คลาดเคลื่อนกับจังหวะที่กำหนด
1	ปฏิบัติตัวโน้ตผิดมากกว่า 7 ตำแหน่ง และปฏิบัติไม่ตรงตามจังหวะที่กำหนด

(2) ความสมดุลของเสียง

ระดับคะแนน	ทักษะที่แสดงออก
4	ปฏิบัติได้ตรงตามตัวโน้ตอย่างถูกต้อง ระดับเสียงของแต่ละส่วนที่ออกมาอยู่ในระดับ ความดังที่เหมาะสม
3	ปฏิบัติได้ตรงตามตัวโน้ตอย่างถูกต้อง ระดับเสียงของส่วนประกอบบางชิ้นดังหรือเบาเกิน กว่าส่วนประกอบอื่น ๆ เพียงเล็กน้อย
2	ปฏิบัติได้ตรงตามตัวโน้ตอย่างถูกต้อง ระดับเสียงของส่วนประกอบบางชิ้นดังหรือเบาเกิน กว่าส่วนประกอบอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด
1	ปฏิบัติได้ตรงตามตัวโน้ตอย่างถูกต้อง ไม่สามารถควบคุมระดับเสียงของ

(3) การแสดงออก

ระดับคะแนน	ทักษะที่แสดงออก
4	มีความมั่นใจในการแสดงออก และมีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลง
3	มีความมั่นใจในการแสดงออก แต่มีอารมณ์ร่วมกับบทเพลงน้อย

2	ไม่ค่อยมีความมั่นใจในการแสดงออก
มีอารมณ์ร่วมกับบทเพลงน้อย
1	ไม่มีความมั่นใจในการแสดงออก
ไม่มีอารมณ์ร่วมกับบทเพลง

3.3 นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุม
วิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องความเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะ

3.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้นโดยให้
ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ โดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

ระดับ 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

มีเกณฑ์แปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้

4.51 - 5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

3.51 - 4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

2.51 - 3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

1.51 - 2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1.00 - 1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ผลปรากฏว่ามีเกณฑ์อยู่ในระดับที่เหมาะสมมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ยรายการประเมินแต่ละด้าน
อยู่ที่ 4.6 - 4.8

3.5 นำแบบประเมินทักษะทางดนตรีไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจให้คะแนน
แบบประเมินทักษะทางดนตรี หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation)
ระหว่างคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจ 2 คน ดังสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 65)
ผลปรากฏว่ามีค่าความเชื่อมั่นของแบบของแบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้นคือ 0.76

3.6 นำแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง
ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

4. แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติของชุดเบื้องต้น โดยได้ศึกษา

เอกสารตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ดังนี้

4.1 ศึกษาการสร้างแบบวัดเจตคติ และกำหนดประเด็น

4.2 สร้างแบบวัดเจตคติจำนวน 20 ข้อ และข้อเสนอแบบปลายเปิด เป็นแบบสอบถาม
ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ของลิเคิร์ต (Likert) (ล้วน สายยศ และอังคณา
สายยศ, 2538, หน้า 179 - 199) โดยมีเกณฑ์ประเมินดังนี้

ข้อความที่กล่าวในเชิงนิมมาน (Positive Statement)

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนนเป็น 5
เห็นด้วย	ให้คะแนนเป็น 4
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนนเป็น 3
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนนเป็น 2
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนนเป็น 1

ข้อความที่กล่าวในเชิงนิเสธ (Negative Statement)

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนนเป็น 1
เห็นด้วย	ให้คะแนนเป็น 2
ไม่แน่ใจ	ให้คะแนนเป็น 3
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนนเป็น 4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้คะแนนเป็น 5

เกณฑ์การแปลผลข้อความ มีดังนี้

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.51 - 5.00 หมายถึง มีเจตคติต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง
การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.51 - 4.50 หมายถึง มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการปฏิบัติ
กลองชุดเบื้องต้น อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.51 - 3.50 หมายถึง มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการปฏิบัติ
กลองชุดเบื้องต้น อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.51 - 2.50 หมายถึง มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการปฏิบัติ
กลองชุดเบื้องต้น อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.50 หมายถึง มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องการปฏิบัติ
กลองชุดอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4.3 นำแบบวัดเจตคติเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องความเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะ

4.4 ตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ โดยนำแบบวัดเจตคติที่สร้างขึ้น 20 ข้อ ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบโดยพิจารณาความเหมาะสมของข้อความต่อการวัดเจตคตินำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยกำหนดเกณฑ์ที่ใช้ได้ของรายข้อคือ 0.50 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543, หน้า 117) ผลปรากฏว่าแบบวัดเจตคตินี้มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 - 1.00

4.5 นำแบบวัดเจตคติไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) จำนวน 20 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (สมนึก ภัททิยธนี, 2549, หน้า 222) ให้มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ผลปรากฏว่าแบบวัดเจตคตินี้มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.28 - 0.80

4.6 นำแบบวัดเจตคติมาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (สม โภชน์ อเนกสุข, 2554, หน้า 108) ผลปรากฏว่าแบบวัดเจตคตินี้มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติเท่ากับ 0.89

4.7 จัดพิมพ์แบบวัดเจตคติ จำนวน 20 ข้อ เพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการคำนวณ และใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

1.1 วิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

1.2 วิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

1.3 วิเคราะห์ความเหมาะสมของแบบวัดทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

1.4 วิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสโดยใช้ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2. การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หากคุณภาพของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น ($KR - 20$)

2.2 หากคุณภาพของแบบวัดทักษะปฏิบัติ โดยใช้ค่าความเชื่อมั่นจากสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation)

2.3 หากคุณภาพของแบบวัดเจตคติ หากค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยใช้ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค

3. การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) ก่อนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ การทดสอบค่าที (t -test) แบบ Dependent sample

3.2 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาทักษะการปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบ การฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

3.3 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Sample mean) โดยคำนวณจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, หน้า 34)

สูตร	$\bar{X} = \frac{\sum X_1}{N}$	
เมื่อ	\bar{X}	แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
	$\sum X_1$	แทน ผลบวกของข้อมูลทุกค่า
	N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) โดยคำนวณจากสูตร
(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, หน้า 307)

สูตร	$SD = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$	
เมื่อ	SD	แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
	$\sum X^2$	แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$(\sum X)^2$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาดัชนีความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดเจตคติ ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยคำนวณจากสูตร (เวชฤทธิ์ อังคนะภัทรขจร, 2555, หน้า 160)

สูตร	$IOC = \frac{\sum R}{N}$	
เมื่อ	IOC	แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$	แทน ผลรวมคะแนนความสอดคล้องตามการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้การวิเคราะห์ข้อสอบแบบปรนัย โดยคำนวณจากสูตร (เวชฤทธิ์ อังคนะภัทรขจร, 2555, หน้า 162-165)

$$\text{สูตร} \quad p = \frac{R_h + R_t}{n_h + n_t}$$

เมื่อ p แทน ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบแต่ละข้อ
 R_h แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
 R_t แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
 n_h แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง
 n_t แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

$$\text{สูตร} \quad r = \frac{R_h - R_t}{n}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแต่ละข้อ
 R_h แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
 R_t แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
 n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยคำนวณจากสูตร KR - 20 ของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson) (เวชฤทธิ์ อังคนะภัทรขจร, 2555, หน้า 162 - 165)

$$\text{สูตร} \quad r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบ
 k แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 p แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูก
 q แทน สัดส่วนของผู้ตอบผิด
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งหมด

2.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะทางดนตรี โดยคำนวณจากสูตร สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation) ระหว่างคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจ 2 คน ดังสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 65)

$$\text{สูตร} \quad r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ

r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่าง X กับ Y
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน X
$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y
$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนน X แต่ละตัวยกกำลังสอง
$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2.5 หาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยคำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (สมนึก ภัททิยธนี, 2549, หน้า 222)

$$\text{สูตร} \quad r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ

r_{xy}	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดเจตคติ
X	แทน	คะแนนรวม
Y	แทน	คะแนนรายข้อ
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2.5 หาค่าความเชื่อมั่น (a) ของแบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยคำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (สมโภชน์ อเนกสุข, 2554, หน้า 108)

$$\text{สูตร} \quad a = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_r^2} \right\}$$

เมื่อ a แทน สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อ

S_i^2 แทน คะแนนความแปรปรวนแต่ละข้อ

S_r^2 แทน คะแนนความแปรปรวนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ การทดสอบค่าที (t -test) แบบ Dependent sample (สมโภชน์ อเนกสุข, 2553, หน้า 111)

$$\text{สูตร} \quad t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad \text{และ } df = n-1$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาแจกแจงแบบที

D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

$\sum D$ แทน ผลรวมความแตกต่างระหว่างคะแนนการสอบ
ก่อนเรียน - หลังเรียน

$\sum D^2$ แทน ผลรวมยกกำลังสองของความแตกต่างระหว่าง
คะแนนการสอบก่อน - หลังเรียน

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติ กลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) ได้วิเคราะห์ข้อมูลและได้นำ เสนอผล การวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน บ้านสวน (จันอนุสรณ์) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ก่อนและหลังเรียน

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ตอนที่ 3 ค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ความหมายและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ มีดังนี้

- n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
- \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
- SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- df แทน ชั้น ของความอิสระ (Degree of freedom)
- t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าที (t -test)
- p แทน ค่าความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อน
- $*$ แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ก่อนและหลังเรียน

ตารางที่ 4-1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น

กลุ่มตัวอย่าง	<i>n</i>	\bar{x}	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
หลังเรียน	20	14.45	2.114	19	26.100	.000
ก่อนเรียน	20	5.65	2.059			

**p* < .05

จากตารางที่ 4-1 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส มีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน เท่ากับ 5.65 และ 14.45 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ตารางที่ 4-2 ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

รายการประเมินทักษะ	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ
		20 คน		
จังหวะ	4	74	3.70	92.50
ความสมดุลของเสียง	4	70	3.50	87.50
อารมณ์	4	70	3.50	87.50
รวม	12	214	10.70	267.50
				($\bar{X} = 89.17$)

จากตารางที่ 4-2 ผลค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) พบว่า มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนทักษะปฏิบัติอยู่ที่ 89.17 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนตามรายการประเมินด้านจังหวะอยู่ที่ 92.50 ความสมดุลของเสียงอยู่ที่ 87.50 และอารมณ์อยู่ที่ 87.50 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ตารางที่ 4-3 ค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น

ข้อที่	ข้อความ	ระดับ		การแปลผล
		ความคิดเห็น		
		\bar{x}	SD	
1	การอ่านโน้ตทดลองชุดเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก	4.45	0.51	ไม่เห็นด้วย
2	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าทุกครั้งเมื่อได้ปฏิบัติทดลองชุด	4.25	0.64	ไม่เห็นด้วย
3	ข้าพเจ้ามองว่าเรื่องของอัตราจังหวะเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก	4.40	0.60	ไม่เห็นด้วย
4	การอ่านโน้ตดนตรีสากลเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ	4.35	0.59	ไม่เห็นด้วย
5	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อได้ปฏิบัติทดลองชุด	4.55	0.51	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
6	การปฏิบัติทดลองชุดกับบทเพลงเป็นเรื่องที่ยาก	4.20	0.62	ไม่เห็นด้วย
7	การปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ เป็นเรื่องที่ยาก	4.30	0.57	ไม่เห็นด้วย
8	ครูใช้ภาษาสื่อสารที่เข้าใจยาก ส่งผลให้ไม่สามารถปฏิบัติทดลองชุดได้	4.50	0.51	ไม่เห็นด้วย
9	หลังจากปฏิบัติทดลองชุด มีอาการปวดเมื่อยตามร่างกาย จนทำให้ไม่อยากปฏิบัติทดลองชุดอีก	4.45	0.51	ไม่เห็นด้วย
10	การปฏิบัติทดลองชุดมีอุปกรณ์หลายชิ้นที่ต้องปฏิบัติพร้อมกันทำให้ไม่สามารถปฏิบัติได้	4.10	0.79	ไม่เห็นด้วย
11	การปฏิบัติทดลองชุดช่วยให้คลายเครียดได้	4.10	0.64	เห็นด้วย
12	การจัดการเรียนรู้ในรูปแบบของเดวิสทำให้สามารถปฏิบัติทดลองชุดได้ดีและเข้าใจง่าย	4.05	0.60	เห็นด้วย

ตารางที่ 4-3 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	ระดับ		การแปรผล
		ความคิดเห็น		
		\bar{x}	SD	
13	การจัดการเรียนรู้ในรูปแบบของเดวิส ทำให้สามารถอ่านโน้ตได้ง่ายขึ้นและถูกต้องมากขึ้น	4.05	0.60	เห็นด้วย
14	เมื่อได้ฝึกปฏิบัติทดลองชุดบ่อยๆทำให้มีความมั่นใจในการปฏิบัติทดลองชุดมากขึ้น	4.25	0.64	เห็นด้วย
15	สามารถนับจังหวะ เต้น หรือปรบมือกับเพลงที่ฟังทั่วไปได้ตรงจังหวะมากขึ้น	4.40	0.60	เห็นด้วย
16	การได้ปฏิบัติทดลองชุดส่งผลให้อยากลองปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ	4.00	0.56	เห็นด้วย
17	จากการเรียน และการฝึกปฏิบัติทดลองชุดส่งผลให้ชอบวิชาดนตรีมากขึ้น	4.15	0.67	เห็นด้วย
18	วิชาดนตรีสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.25	0.44	เห็นด้วย
19	ข้าพเจ้าเรียนการปฏิบัติทดลองชุดได้เข้าใจเกือบทุกชั่วโมงที่เรียน	4.15	0.67	เห็นด้วย
20	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักฝึกซ้อมการปฏิบัติทดลองชุดอยู่บ่อยครั้ง	3.95	0.39	เห็นด้วย
	รวม	4.25	0.58	

จากตารางที่ 4-3 ผลค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) พบว่า มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นที่ดี อยู่ที่ 4.25 แสดงว่ามีค่าเจตคติอยู่ในระดับมาก

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันทนุสรณ์) มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียน ศึกษาทักษะปฏิบัติ และศึกษาเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การปฏิบัติกลองชุด รูปแบบที่ใช้ในการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - experimental research) โดยแบบแผนการทดลองที่ใช้คือแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One group pretest-posttest design) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันทนุสรณ์) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster sampling) จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติของชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส จำนวน 10 แผน มีคะแนนเฉลี่ยรายการประเมินของแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้อยู่ที่ 4.78 - 4.86 และมีค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 10 แผนอยู่ที่ 4.84 ซึ่งมีความเหมาะสมของแผนอยู่ในระดับมาก
2. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการปฏิบัติของชุดเบื้องต้น เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.30 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 - 0.70 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88
3. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โคนประเมินผู้เรียนหลังจากการเรียนครบทั้ง 10 แผน ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบบตัวเลขในการประเมินทักษะทางดนตรีได้แก่ ด้านจังหวะ ด้านความสมดุลของเสียง และด้านการแสดงออก ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นของแบบของแบบประเมินทักษะปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้นคือ 0.76
4. แบบวัดเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติของชุดเบื้องต้น เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.28 - 0.80 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ก่อนและหลังเรียน มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) พบว่า มีค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนทักษะปฏิบัติอยู่ที่ 89.17 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนตามรายการประเมินด้านจังหวะอยู่ที่ 92.50 ความสมดุลของเสียงอยู่ที่ 87.50 และอารมณ์อยู่ที่ 87.50 ตามลำดับ

3. ผลค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) พบว่า มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นที่คืออยู่ที่ 4.25 แสดงว่ามีค่าเจตคติอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) สรุปผลการวิจัย และมีประเด็นการอภิปราย ดังนี้

1. ผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์) มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน เท่ากับ 5.65 และ 14.45 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากที่ผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีเนื้อหาตรงตามวัตถุประสงค์ กำหนดจุดประสงค์ของการวัด ศึกษากระบวนการ กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการประเมิน จำนวน 20 ข้อ มีกิจกรรมการเรียนการสอนการปฏิบัติกลองชุด โดยใช้รูปแบบปฏิบัติทักษะตามแนวคิดของเดวีส์ ที่เน้นการปฏิบัติทักษะควบคู่ไปกับการเรียนทฤษฎี มากกว่าการท่องจำ จึงส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2551, หน้า 281) ที่กล่าวไว้ว่าแผนการจัดการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

เป็นแผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้สอนทราบว่าสอนเนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด การจัดกิจกรรมการปฏิบัติทดลองเบื้องต้น มีเนื้อหาสาระสำคัญที่ผู้เรียนต้องนำไปใช้เป็นแนวทางในการฝึกปฏิบัติทักษะ โดยรูปแบบทักษะปฏิบัติของ เดวิสเป็นขั้นตอนปฏิบัติที่ช่วยส่งผลให้เกิดสัมฤทธิ์ที่สูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ปันสา ยั่ววน (2557) ได้ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้พัฒนาทักษะปฏิบัติงานประดิษฐ์ดอกไม้แห้งโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ของเดวิส กลุ่มการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่าจะแนนทดสอบก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 61.67 และคะแนนทดสอบหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 86.94 ซึ่งสอดคล้องกับ ศศวรรณธร วงษ์ประดิษฐ์ (2557) ผลเปรียบเทียบทักษะการพิมพ์สัมผัสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนตามแนวคิดของ เดวิสหลังเรียน ด้วยวิธีการสอนตามแนวคิดของเดวิสสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับ คันธารัตน์ ธรรมธร (2557) ผลการเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการติ กลองยาวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาระดับค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. แบบประเมินทักษะการปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โคนประเมินผู้เรียนหลังจากการเรียน ครบทั้ง 10 แผน ใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบบตัวเลขในการประเมินทักษะทางดนตรีได้แก่ ด้านจังหวะ ด้านความสมดุลของเสียง และด้านการแสดงออก ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นของแบบของแบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้นคือ 0.76 คะแนนทักษะปฏิบัติท้ายแผน การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 - 10 มีค่าเฉลี่ยดังนี้ 90.00, 80.00, 92.50, 91.88, 88.33, 84.06, 92.08, 88.44, 91.67 และ 87.08 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะปฏิบัติรวมทั้ง 10 แผนอยู่ที่ 88.70 และมีคะแนนทักษะปฏิบัติหลังเรียนครบทั้ง 10 แผน มีคะแนนเฉลี่ยแบ่งออกเป็นด้านจังหวะ 92.50 ด้านความสมดุลของเสียง 87.50 และด้านการแสดงออก 87.50 โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนนรวมอยู่ที่ 89.17 ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจาก ผู้วิจัยได้สร้างขั้นตอนการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสมี 5 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิต และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้สอนแต่ละขั้นตอนโดยมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ผู้สอนแสดงทักษะทั้งหมดให้ผู้เรียนเห็นเป็นภาพรวม คอยแนะนำจุดที่ผู้เรียนต้องสังเกต ซึ่งผู้วิจัยพบว่าในขั้นตอนนี้ควรปฏิบัติให้ผู้เรียนดูสองถึงสามครั้ง เพื่อให้ให้นักเรียนได้สังเกตส่วนต่าง ๆ ที่อาจไม่พบจากครั้งแรก

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้สอนแสดงทักษะย่อยต่าง ๆ ที่ละส่วน ผู้เรียนสังเกตและทำตามทีละส่วนอย่างช้า ๆ ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยพบว่าควรสังเกตผู้เรียนเป็นรายบุคคลเพื่อแก้ไขในส่วนต่าง ๆ ที่แต่ละคนพบเจอให้ถูกต้อง โดยปฏิบัติให้นักเรียนดูจนกว่าจะเข้าใจ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต หรือมีแบบอย่างให้ดู ผู้สอนควรให้คำแนะนำ และช่วยแก้ไขในส่วนที่ขัดข้อง จนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน ซึ่งในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยพบว่า ในขั้นตอนนี้ควรสังเกตผู้เรียนเป็นรายบุคคลเพื่อแก้ไขในส่วนต่าง ๆ ที่แต่ละคนพบเจอให้ถูกต้อง ทำให้ในขั้นตอนนี้จะใช้เวลา มาก แต่ถ้าหากทะเลาะในขั้นตอนนี้จะส่งผลต่อการเชื่อมโยงทักษะต่าง ๆ

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจแนะนำเทคนิควิธีการ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น โดยผู้วิจัยพบว่าในขั้นตอนนี้ผู้สอนควรสร้างข้อสงสัย ในการปฏิบัติทักษะ ทำอย่างไรผู้เรียนนำไปปรับใช้ได้ง่ายและเกิดประโยชน์มากที่สุด

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยพบว่า ผู้สอนควรแนะนำ หรือตั้งข้อสังเกตในการฝึกซ้อมทักษะ รวมทั้งย้ำเตือนถึงจุดมุ่งหมายที่ผู้เรียนควรปฏิบัติ เพื่อให้เกิดทักษะที่สมบูรณ์

จากการปฏิบัติตามขั้นตอนทั้ง 5 ขั้นนั้นส่งผลให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในแต่ละทักษะต่าง ๆ ได้ดีเนื่องจากการแบ่งทักษะในเรื่องนั้น ๆ ให้เป็นทักษะย่อย ๆ เมื่อได้ปฏิบัติครบทุกทักษะย่อยจนเข้าใจจะส่งผลให้การเชื่อมโยงทักษะย่อยต่าง ๆ เป็นไปอย่างราบรื่น และสมบูรณ์มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ เดวิส (1971) การพัฒนาทักษะปฏิบัติส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดีและเร็วขึ้น รูปแบบนี้มุ่งพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทักษะที่ประกอบด้วยทักษะย่อยจำนวนมาก ผู้วิจัยพบว่ารูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย เป็นรูปแบบที่มีขั้นตอนในการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านการปฏิบัติ ให้ผู้เรียนสามารถกระทำหรือแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว และชำนาญ จึงทำให้มีคะแนนทักษะปฏิบัติที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ ปันสา ยั่ววาน (2557) ทักษะปฏิบัติงานประดิษฐ์ดอกไม้แห้ง หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ขอเดวิส กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 มีระดับความสามารถในการฝึกทักษะปฏิบัติโดยรวมมีค่าเฉลี่ย 4.69 อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ ช่อนกลิ่น เรื่องยังมี (2552) ได้ศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการปฏิบัติตาม แนวคิดของเดวีส์ ที่มีต่อความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัย พบว่านักเรียนมีความสามารถด้านมิติสัมพันธ์แต่ละด้านมีค่าเฉลี่ย ร้อยละ 79.05 - 85.18 อยู่ในระดับที่ดี

3. ผลค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติ กลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันทบุรี) พบว่า มีค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นที่ดี อยู่ที่ 4.25 แสดงว่ามีค่าเจตคติอยู่ในระดับมาก อาจมีสาเหตุมาจากผู้วิจัยได้สร้างกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีเนื้อหา และสื่อที่ใช้ภาษาสื่อสารที่เข้าใจง่าย ดังจะเห็นได้จากคะแนนเจตคติในข้อนี้ และให้ความสนใจกับนักเรียน คอยช่วยแก้ไขในจุดบกพร่องต่าง ๆ การวัดและประเมินผลมีเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน เป็นไปตามสภาพความเป็นจริง ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ทำงานเดี่ยวและงานกลุ่ม มีความกระตือรือร้นในการเรียน ให้ความสนใจกับการปฏิบัติทักษะในครั้งนี้ ซึ่งครูผู้สอนจะคอยให้กำลังใจแก่ผู้เรียน และไม่ทำให้เกิดความเครียดจนส่งผลต่อการปฏิบัติในงานต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ อมรลักษณ์ สามใจ (2558) ได้ศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการวาดภาพระบายสีด้วยดินสอสีโดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะการปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก มีเนื้อหา ความยากง่ายที่เหมาะสม มีสื่อการเรียนการสอนมีหลากหลาย การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม นักเรียนสามารถทราบผลได้ทันที เพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับ พรวิไล จุลเสวก (2550, หน้า 62) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้โน้ตดนตรีสากล โดยใช้ชุดฝึกทักษะเมโลเดียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวาง ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะเมโลเดียนนักเรียนมากกว่าร้อยละ 80 มีความพึงพอใจในการเรียนดนตรีสากล โดยใช้ชุดฝึกทักษะเมโลเดียนในระดับมากที่สุด เนื่องจากกิจกรรมมีความสนุกเพลิดเพลิน ครูคอยช่วยเหลือ เอาใจใส่ ช่วยเสริมแรงและคอยให้กำลังใจ ซึ่งสอดคล้องกับ วรวิพรรณ โขนงนุช (2551, หน้า ๙) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เรื่อง การเขียนลายสังคโลก โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองเซียง อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัยพบว่า ชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนลายสังคโลก โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนด้วยทักษะปฏิบัติของ เดวีส์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยชุดกิจกรรมมีขั้นตอนจากง่ายไปหายาก ทำให้นักเรียนเขียนลายสังคโลกได้ และเกิดความภูมิใจในความสามารถของตนเอง การจัดการเรียนการสอน

ทักษะปฏิบัติ โดยประยุกต์ใช้กับรูปแบบการสอน สื่อการสอน หรือเทคนิคการสอนต่าง ๆ จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนการสอนแบบปกติ และมีเจตคติที่ดีต่อวิชานั้น ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการปฏิบัติทดลองชุด โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ผู้สอนควรจัดระยะเวลาของกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องต่าง ๆ โดยคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียน อาจมีทดสอบความรู้ก่อนเรียนเพื่อทราบจุดบกพร่องของผู้เรียน นำไปสร้างกิจกรรมที่เหมาะสม เนื่องจากขั้นตอนการจัดกิจกรรมมีขั้นตอนในการสอนที่ใช้รูปแบบการปฏิบัติทักษะตามแนวคิดของเดวิส 5 ขั้นตอน และแต่ละขั้นตอนเป็นการปฏิบัติทักษะ อีกทั้งยังต้องใช้อุปกรณ์ในการปฏิบัติเป็นจำนวนมาก ผู้สอนต้องเตรียมความพร้อม สามารถควบคุมกิจกรรมให้อยู่ภายในเวลาที่กำหนด และยืดหยุ่นกิจกรรมตามความเหมาะสม

1.2 การจัดกิจกรรมครั้งนี้ หากมีจำนวนผู้เรียนมาก อาจทำให้การสอนมีประสิทธิภาพลดลง ในทางกลับกันหากมีจำนวนผู้เรียนน้อยลงจะทำให้ได้ประสิทธิภาพที่มากขึ้น เนื่องจากกิจกรรมที่จัดขึ้น ผู้สอนจำเป็นต้องให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนทุกคน ปัญหาการปฏิบัติงานในแต่ละครั้งที่ผู้เรียนพบอาจมีความแตกต่างกัน ทำให้ครูผู้สอนต้องสังเกต ให้คำแนะนำเป็นรายบุคคล ซึ่งจะทำให้ต้องใช้เวลามากขึ้น และยังส่งผลต่อการวัดทักษะปฏิบัติเป็นรายบุคคล ที่ต้องใช้ระยะเวลามากขึ้น ซึ่งอาจมีการแบบกิจกรรมการเรียนการสอนให้น้อยลง ดังนั้นครูผู้สอนต้องปรับเวลาให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 จากผลการวิจัยทักษะปฏิบัติทดลองชุด โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส พบว่าทักษะปฏิบัติด้านจังหวะ ของนักเรียนในครั้งนี้มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าด้านความสมดุลของเสียง และด้านอารมณ์ ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาคะแนนทักษะปฏิบัติในด้านจังหวะว่ามีคะแนนที่สูงกว่าด้านอื่น ๆ นั้นมาจากสาเหตุใด

2.1 จากผลการวิจัยทักษะปฏิบัติทดลองชุดโดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส พบว่าทักษะปฏิบัติด้านความสมดุลของเสียง และด้านอารมณ์ ของนักเรียนในครั้งนี้มีคะแนนเฉลี่ยที่เท่ากัน ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาคะแนนทักษะปฏิบัติในด้านความสมดุลของเสียง และด้านอารมณ์ มีคะแนนเฉลี่ยที่เท่ากันนั้นมาจากสาเหตุใด และหากนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ผลที่เกิดจะมีความแตกต่างมากน้อยเพียงใด

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2546). *แนวทางการประเมินผลด้วยทางเลือกใหม่ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กมลชนก อินตะ โมงศ์. (2559). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีววิทยาและการคิดวิเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ด้วยการจัดการเรียนรู้ตามวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น (7E) ร่วมกับการเขียนแผนผังมโนทัศน์เรื่อง การสังเคราะห์ด้วยแสง ของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์นี้การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- คันธารัตน์ ธรรมธร (2557). *การเปรียบเทียบทักษะการตีกลองยาว ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดปริวาส ระหว่างการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับการสอนปกติ*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ชนก สาคริก. (2530). *ดนตรีไทยยุคคอมพิวเตอร์. ใน ที่ระลึกไหว้ครูดนตรีไทยและแจกรางวัลสรทอง*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิหลวงประดิษฐ์ไพเราะ.
- ชวลิต ชุกำแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร*. มหาสารคาม: ที่คิวพี จำกัด.
- ชาญชัย อาจิณสมาจาร. (2542). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์*. กรุงเทพฯ: เลแอนด์พีบู๊ค.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2553). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 12)*. กรุงเทพฯ: ไทเนรมิตกิจอินเตอร์ โพรเกรสซิฟ.
- ช่อนกลิ่น เรืองยังมี. (2552). *ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ที่มีต่อความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ณัฐมน เดชมา. (2555). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสารและสมบัติของสารและเจดคติต่อวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการจัดการเรียนรู้วัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้นตอน (7E) ร่วมกับการใช้แผนผังมโนทัศน์*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิทยาศาสตร์ศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ณัฐวุฒิ กิจรุ่งเรือง. (2545). *การเขียนแผนการเรียนรู้ของครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- ดวงเดือน พันธมนาวิน. (2530). *การวัดและการวิจัยเจตคติที่เหมาะสมตามหลักวิชาการ*.
ใน *เอกสารประกอบการบรรยายพิเศษในวิชาสัมมนาสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ทวีศักดิ์ ชัยมาโย. (2537). *คู่มือการปฏิบัติการจัดทำแผนการสอน*. นครพนม: สวัญพา.
- ทศนา เขมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ ชีรวะกิน. (2542). *จิตวิทยาสังคมกับชีวิต (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิลวรรณ ลิทธิอาษา. (2539). *การเปรียบเทียบเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอน
อ่านตามคู่มือครู*. ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการมัธยมศึกษา,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7)*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- บุหลัน เลื่อนลอยและออร์เคสตรา. (2532). *อธิบายเครื่องดนตรีไทยและเครื่องดนตรีสากล*.
กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปณศา ชัยวาน. (2557). *ผลการพัฒนาทักษะปฏิบัติงานประดิษฐ์ดอกไม้แห้งโดยใช้รูปแบบการจัด
การเรียนรู้ของควีส์ กลุ่มการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัย
ราชภัฏเชียงราย*.
- ปรียาภรณ์ วงศ์อนุตรโรจน์. (2534). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมการสอน.
- พรรณณี ลีกิจวัฒน์. (2553). *วิธีการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม,
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- พรวิไล จุลเสวก. (2550). *การพัฒนาการเรียนรู้โน้ตดนตรีสากลโดยใช้ชุดฝึกทักษะเมโลเดียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองขวาง*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิจัยการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 8)*.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พิมพ์ลาภรณ์ วัลคำ. (2553). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สารานุกรมศิลป์ เรื่อง เซิ้งสานกระดิ่ง
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านเชียงเพ็ง ตามแนวคิดของเดวีส์. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พิชิต ฤทธิจรูญ. (2555). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ:
แฮส ออฟ เคอร์มิสท์.
- ไพศาล หวังพานิช. (2530). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ:
นามมีบุ๊คส์พับลิชชั่น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น.
- ละออ ปินทอง. (2549). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้วิธีสอนตามรูปแบบการสอนแบบกลุ่ม
ร่วมมือกิจกรรม STAD กับวิธีสอนตามปกติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- วรรณิ โสมประยูร. (2539). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.
- วีรวรรณ โจนงนุช. (2551). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการเขียนลายสังคโลก โดย
ใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน,
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2551). การพัฒนาการเรียนการสอน. เอกสารประกอบการเรียนการพัฒนา
การเรียนการสอน, ภาควิชาหลักสูตรและการสอน, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- เวชฤทธิ์ อังกะนัถราชจร. (2555). ครบเครื่องเรื่องควรรู้สำหรับครูคณิตศาสตร์: หลักสูตร การสอน
และการวิจัย. กรุงเทพฯ: จรัลสนิทวงศ์การพิมพ์.

- ศศวรรณธร วงษ์ประดิษฐ์. (2557). *การพัฒนาทักษะการพิมพ์สัมผัส ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยรูปแบบการสอนตามแนวคิดของเดวีส์*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2545). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2543). *พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน*. กรุงเทพฯ: อักษรพัฒนา.
- สมนึก กัททิษณี. (2549). *การวัดผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 5)*. กอสินธุ์:
โรงพิมพ์ประสานการพิมพ์
- สมศักดิ์ สร้อยระย้า. (2535). *เครื่องเคาะตี Percussion*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ โอ.เอส. พรินต์ติ้ง.
- สมโภชน์ อเนกสุข. (2553). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 4)*.
ชลบุรี: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สมโภชน์ อเนกสุข. (2554). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. ชลบุรี: ภาควิชาวิจัย
และจิตวิทยาประยุกต์, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ลำลี รักสุธี. (2553). *การจัดทำสื่อวัตกรรมการเรียนการสอนและแผนประกอบสื่อวัตกรรมการเรียนการสอน*. นนทบุรี:
เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.
- ลำเรียง บุญเรืองรัตน์. (2539). *การเรียนรู้เพื่อรอบรู้*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- สุทิดา ชัดติยะ และวิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์. (2553). *แบบแผนการวิจัยและสถิติ*. กรุงเทพฯ:
เปเปอร์เฮาส์.
- สุรฎิยา สิมะเดื่อ. (2546). *ชุดฝึกกิจกรรมทักษะสัมพันธ์ทางดนตรีสากลขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2*. ปรินซ์นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและ
การสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 6)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรลักษณ์ สามใจ. (2558). *ผลการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การวาดภาพระบายสีด้วยดินสอสี
โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะการปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้,
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- Davies, I. K. (1971). *The management of learning*. London: McGraw - Hill.

- Gay, G. (1988). *Correlational study to determine the effects of the accelerated reader program on the reading comprehension of fourth and fifth-grade students in early County, Georgia*. Dissertation Abstracts International.
- Harrow, A. (1972). *A taxonomy of the psychomotor domain: A guide for developing behavioral objectives*. New York: Longman Inc.
- Helena, G. (2008). *One-to-one tuition in a conservatoire: The perceptions of instrumental and vocal Teachers*. Psychology of Music.
- Kim, S. J. (1996). *An exploratory study to incorporate supplementary computer-assisted historical and theoretical studies into applied music instruction (Performance)*. Dissertation Abstracts International.
- Pete, S. (2004). *The complete drumset method*. Alfred Publishing Co., Inc.
- Sandy, F, & Dave, B. (1990). *Alfred's beginning drumset method*. Alfred Publishing Co., Inc.
- Simpson, D. (1972). *Teaching physical educations: A system approach*. Boston: Houghton Mufflin Co.
- Wade, W. J. (1995). *The effects of traditional instruction, laboratory experiences, and computer-assisted instruction on ninth-grade biology students' science process skills achievement*. Dissertation Abstracts International.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์ใช้ชื่อสถาบันและเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร	อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัย
และจิตวิทยาประยุกต์
2. ดร.พาวา พงษ์พันธุ์	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
อาจารย์โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ”
มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ดร.รณชัย รัตนเศรษฐ	รองคณบดีฝ่ายบริหาร คณะดนตรี
และการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา
4. ดร.ธนรัชต์ อนุกุล	ประธานสาขาวิชาดนตรี คณะดนตรี
และการแสดง มหาวิทยาลัยบูรพา
5. นายมีศักดิ์ ศิริรักษ์	ครูสอนวิชาดนตรีสากล
โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)
อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน โทร. ๒๐๖๕
 ที่ ศธ ๖๒๑๘/๑๐๘๖๓ วันที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นาวาตรี ดร. พงศ์เทพ จิระโร

ด้วย นางสาวหทัยภัทร ศุภคุณ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านสวน (จันทนุสรณ์)” ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูชาติ พิณพาทย์ ซึ่งเป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย จึงขอความอนุเคราะห์ให้เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน โทร. ๒๐๖๕
 ที่ ศธ ๖๒๑๘/๑๐๘๗๖ วันที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๑
 เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย
 เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ”

ด้วย นางสาวหทัยภัทร ศุภคุณ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านสวน (จันทนุสรณ์)” ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูชาติ พิณพาทย์ ซึ่งเป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในครั้งนี้ คณะศึกษาศาสตร์ พิจารณาแล้วเห็นว่า ดร.พาวา พงษ์พันธ์ุ ซึ่งเป็นบุคลากรในสังกัดของท่าน มีความเชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย จึงขอความอนุเคราะห์ให้เป็นผู้ตรวจสอบ ความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัด เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรง ของเครื่องมือการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน โทร. ๒๐๖๕
ที่ ศธ ๖๒๑๘/ ๑๐๘๖๓ วันที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะดนตรีและการแสดง

ด้วย นางสาวหทัยภัทร ศุภคุณ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านสวน (จันทนุสรณ์)” ในความควบคุมดูแลของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูชาติ พิณฑพาทย์ ซึ่งเป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในครั้งนี้ คณะศึกษาศาสตร์ พิจารณาแล้วเห็นว่า ดร.รณชัย รัตนเศรษฐ์ และ ดร.ธนะรัชต์ อนุกุล มีความเชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย จึงขอความอนุเคราะห์ให้เป็นผู้ตรวจสอบ ความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัด เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรง ของเครื่องมือการวิจัย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูชาติ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ที่ ศธ ๖๒๑๘/๐๖๖๕

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต. แสนสุข อ. เมือง จ. ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๑

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวหทัยภัทร ศุภคุณ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)” ในความควบคุมดูแลของ ผศ. ดร.ชูชาติ พิณพาทย์ ซึ่งเป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในกรณีนี้ คณะศึกษาศาสตร์ พิจารณาแล้วเห็นว่า นายมีศักดิ์ ศิริรักษ์ ซึ่งเป็นบุคลากรในสังกัดของท่าน เป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย จึงขอความอนุเคราะห์ให้เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือการวิจัยให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งที่จะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เชษฐ ศิริสวัสดิ์)
รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน
ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๙-๑๐๔๓

ผู้วิจัยโทร ๐๘-๖๘๔๔-๘๗๒๔

(สำเนา)

ที่ ศร ๖๒๑๘/๐๘๔๕

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๑๕ เมษายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขออนุญาตใช้ชื่อสถาบันและเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ด้วย นางสาวหทัยภัทร สุขคุณ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ขณะนี้อยู่ระหว่างการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยประยุกต์ใช้รูปแบบการฝึกปฏิบัติทักษะของ เดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)” โดยมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูชาติ พิณพาทย์ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อให้การวิจัยดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ คณะศึกษาศาสตร์ จึงมีความประสงค์ขออนุญาตใช้ชื่อสถาบันและเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยกับนักเรียนในสถาบันของท่าน

ทั้งนี้ เพื่อนำไปประกอบการอนุมัติการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ผศ.ดร. เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

สำนักงานคณบดี คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ ๐-๓๘๑๐-๒๒๒๒ ต่อ ๒๐๐๖

โทรสาร ๐-๓๘๓๕-๑๐๔๓

ภาคผนวก ข

- ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)
- ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)
- ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)
- ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรม เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ตารางที่ ข-1 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 สัญลักษณ์และเครื่องหมายทางคณิตศาสตร์ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสารสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรมกรวัดที่ชัดเจน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด

ตารางที่ ข-1 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
4.3 เน้นการเรียนตามรูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาและกิจกรรม	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.2 เหมาะสมกับวัตถุประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัดที่ชัดเจน	5	5	4	5	5	4.6	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม						4.85	0.31	

ตารางที่ ข-2 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
ของเดวิสแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 วิธีการอ่านโน้ตด้วยการปรบมือ
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารระสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหา สารสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรมกร วัดที่ชัดเจน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับ ผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ข-2 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.3 เน้นการเรียนตาม รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการ เรียนรู้มีความ เหมาะสม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรม	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.2 เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัด ที่ชัดเจน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม					4.86	0.31	

ตารางที่ ข-3 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ส่วนประกอบของกลองชุด และวิธีการดูแลรักษา กลองชุด สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหาสารสำคัญ	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรมที่วัดที่ชัดเจน	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ข-3 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.3 เน้นการเรียนตาม รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการ เรียนรู้มีความ เหมาะสม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัด ที่ชัดเจน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม					4.78	0.42	

ตารางที่ ข-4 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
ของเดวิส แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 การอ่านโน้ตทดลองชุดเบื้องต้น
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหา สารสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรม วัดที่ชัดเจน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับ ผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ข-4 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.3 เน้นการเรียนตาม รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการ เรียนรู้มีความ เหมาะสม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัด ที่ชัดเจน	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม					4.84	0.32	

ตารางที่ ข-5 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
ของเดวีส์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 การปฏิบัติทดลองชุด ในอัตราจังหวะ 2/4
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหา สารสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรม วัดที่ชัดเจน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับ ผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด

ตารางที่ ข-5 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.3 เน้นการเรียนตาม รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการ เรียนรู้มีความ เหมาะสม	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรม	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	4	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัด ที่ชัดเจน	5	5	4	4	5	4.6	0.55	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม					4.78	0.42	

ตารางที่ ข-6 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
ของเดวิส แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 การบันทึกโน้ต และการปฏิบัติทดลองชุด
ในอัตราจังหวะ 2/4 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหา สารสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรม วัดที่ชัดเจน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับ ผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ข-6 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.3 เน้นการเรียนตาม รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการ เรียนรู้มีความ เหมาะสม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรม	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัด ที่ชัดเจน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม					4.86	0.31	

ตารางที่ ข-7 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
ของเดวิส แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 การปฏิบัติทดลองชุด ในอัตราจังหวะ 4/4
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหา สารสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรม วัดที่ชัดเจน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับ ผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ข-7 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.3 เน้นการเรียนตาม รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการ เรียนรู้มีความ เหมาะสม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรม	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัด ที่ชัดเจน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม					4.86	0.31	

ตารางที่ ข-8 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
ของเดวิส แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 การบันทึกโน้ต และการปฏิบัติทดลองชุด
ในอัตราจังหวะ 4/4 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหา สารสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรม วัดที่ชัดเจน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับ ผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ข-8 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.3 เน้นการเรียนตาม รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการ เรียนรู้มีความ เหมาะสม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรม	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัด ที่ชัดเจน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม					4.86	0.31	

ตารางที่ ข-9 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
ของเดวิส แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 การปฏิบัติทดลองชุดในจังหวะพื้นฐาน
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหา สารสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรม วัดที่ชัดเจน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับ ผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ข-9 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.3 เน้นการเรียนตาม รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการ เรียนรู้มีความ เหมาะสม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรม	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัด ที่ชัดเจน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม					4.86	0.31	

ตารางที่ ข-10 ผลการประเมินความเหมาะสมในองค์ประกอบต่าง ๆ ของกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 การปฏิบัติกลองชุดกับบทเพลง สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. สารสำคัญ								
1.1 ระบุแก่นของเนื้อหา	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ระบุถึงเนื้อหา สารสำคัญ	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
2.2 ระบุพฤติกรรม วัดที่ชัดเจน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สาระเนื้อหาถูกต้อง	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.2 เรียงลำดับขั้นตอน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
3.3 เนื้อหาเหมาะสมกับ ผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.2 จัดให้ผู้เรียนบรรลุ จุดประสงค์	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด

ตารางที่ ข-10 (ต่อ)

รายการ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
4.3 เน้นการเรียนตาม รูปแบบการฝึกทักษะ ปฏิบัติตามแนวคิด ของเดวิส 5 ชั้น	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
4.4 เวลาในการจัดการ เรียนรู้มีความ เหมาะสม	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
5. สื่อการสอน								
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหา และกิจกรรม	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.2 เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5	0.00	มากที่สุด
5.3 ง่ายต่อการนำไปใช้	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล								
6.1 เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
6.2 ระบุเกณฑ์การวัด ที่ชัดเจน	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ยรวม					4.86	0.31	

ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง
การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ตารางที่ ข-11 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิด
ของเดวีส์ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
16	+1	+1	+1	-1	-1	1	0.2
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1

ตารางที่ ข-11 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1

ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์
เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ตารางที่ ข-12 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์
เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติ
ตามแนวคิดของเดวีส์

ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก
	(p)	(r)		(p)	(r)
1	0.80	0.20	11	0.40	0.20
2	0.40	0.40	12	0.45	0.50
3	0.80	0.40	13	0.45	0.50
4	0.70	0.20	14	0.45	0.30
5	0.60	0.40	15	0.35	0.30
6	0.45	0.70	16	0.65	0.50
7	0.70	0.40	17	0.35	0.30
8	0.30	0.20	18	0.75	0.50
9	0.55	0.30	19	0.50	0.20
10	0.30	0.40	20	0.30	0.40

ตารางที่ ข-13 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุด
เบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตาม แนวคิดของเดวิส

ข้อที่	จำนวนนักเรียน ที่ตอบถูก	จำนวนนักเรียน ที่ตอบผิด	p	q	pq	x	x^2
1	15	5	0.75	0.25	0.19	16	256
2	8	12	0.40	0.60	0.24	16	256
3	16	4	0.80	0.20	0.16	16	256
4	14	6	0.70	0.30	0.21	15	225
5	10	10	0.50	0.50	0.25	14	196
6	11	9	0.55	0.45	0.25	14	196
7	12	8	0.60	0.40	0.24	13	169
8	8	12	0.40	0.60	0.24	12	144
9	11	9	0.55	0.45	0.25	11	121
10	8	12	0.40	0.60	0.24	11	121
11	7	13	0.35	0.65	0.23	10	100
12	8	12	0.40	0.60	0.24	9	81
13	10	10	0.50	0.50	0.25	9	81
14	11	9	0.55	0.45	0.25	7	49
15	8	12	0.40	0.60	0.24	7	49
16	12	8	0.60	0.40	0.24	7	49
17	8	12	0.40	0.60	0.24	6	36
18	13	7	0.65	0.35	0.23	5	25
19	10	10	0.50	0.50	0.25	4	16
20	6	14	0.30	0.70	0.21	4	16
รวม					4.64	206	2442

จากตารางที่ ข-13 นำมาใช้ในการคำนวณหาค่าความแปรปรวนและหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น

1. คำนวณหาค่าความแปรปรวน

$$\begin{aligned}
 S_t^2 &= \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)} \\
 &= \frac{(20)(2,442) - (206)(206)}{(20)(20-1)} \\
 &= \frac{48,840 - 42,436}{(20)(19)} \\
 &= \frac{6404}{380} \\
 &= 16.85
 \end{aligned}$$

2. คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right] \\
 &= \frac{20}{20-1} \left[1 - \frac{4.64}{16.85} \right] \\
 &= \frac{20}{19} [1 - 0.28] \\
 &= \frac{20}{19} \times 0.72 \\
 &= 0.76
 \end{aligned}$$

ดังนั้น ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดผลสัมฤทธิ์การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้นคือ 0.76

ผลการประเมินความเหมาะสมแบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ตารางที่ ข-14 ผลการประเมินความเหมาะสมแบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

รายการ	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
1. จังหวะ								
1.1 ปฏิบัติได้ตรงตามตัวโน้ต อย่างถูกต้อง และตรงตาม จังหวะที่กำหนด	5	5	4	5	5	4.8	0.45	มากที่สุด
1.2 ปฏิบัติตัวโน้ตผิด 1 - 3 ตำแหน่ง และอาจมีบางจุด ที่คลาดเคลื่อนกับจังหวะ ที่กำหนด	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
1.3 ปฏิบัติตัวโน้ตผิด 4 - 6 ตำแหน่ง และมี 4-6 จุด ที่คลาดเคลื่อนกับจังหวะ ที่กำหนด	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
1.4 ปฏิบัติตัวโน้ตผิดมากกว่า 7 ตำแหน่ง และปฏิบัติไม่ตรง ตามจังหวะที่กำหนด	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
2. ความสมดุลของเสียง								
2.1 ระดับเสียงของแต่ละส่วนอยู่ ในระดับความดังที่เหมาะสม	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด

ตารางที่ ข-14 (ต่อ)

รายการ	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความเหมาะสม
	1	2	3	4	5			
2.2 ระดับเสียงของส่วนประกอบบางชิ้นดังหรือเบาเกินกว่าส่วนประกอบอื่นๆ เพียงเล็กน้อย	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
2.3 ระดับเสียงของส่วนประกอบบางชิ้นดังหรือเบาเกินกว่าส่วนประกอบอื่นๆ	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
2.4 ไม่สามารถควบคุมระดับเสียงของส่วนประกอบทั้งหมด	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
3. การแสดงออก								
3.1 มีความมั่นใจในกาแสดงออก มีท่าทางที่เหมาะสมเป็นไปอย่างธรรมชาติ และมีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลง	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
3.2 แสดงความกังวลเพียงเล็กน้อย อาจมีท่าทางที่ไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ และมีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลงเป็นบางครั้ง	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
3.3 แสดงความกังวล และมีท่าทางที่ไม่เป็นธรรมชาติ และไม่ค่อยมีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลง	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด

ตารางที่ ข-14 (ต่อ)

รายการ	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่					เฉลี่ย	SD	ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5			
3.4 ไม่มีความมั่นใจในการ แสดงออก มีท่าทางที่ไม่เป็น ธรรมชาติ และไม่มีอารมณ์ ร่วมไปกับบทเพลง	5	5	4	5	4	4.6	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม						4.62	0.54	

ตารางที่ ข-15 ผลการหาค่าความเชื่อมั่นของคะแนนแบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น
ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบ
การฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส สำหรับผู้ตรวจ จำนวน 2 ท่าน

คนที่	x	y	x^2	y^2	XY
1	11	12	121	144	132
2	9	10	81	100	90
3	10	9	100	81	90
4	10	10	100	100	100
5	10	10	100	100	100
6	12	11	144	121	132
7	11	11	121	121	121
8	10	11	100	121	110
9	9	9	81	81	81
10	11	11	121	121	121
11	10	10	100	100	100
12	11	10	121	100	110
13	10	10	100	100	100

ตารางที่ ข-15 (ต่อ)

คนที่	x	y	x^2	y^2	XY
14	11	12	121	144	132
15	9	9	81	81	81
16	11	10	121	100	110
17	11	11	121	121	121
18	9	10	81	100	90
19	10	11	100	121	110
20	10	10	100	100	100
รวม	104	104	1,090	1,088	1,086

จากตารางที่ ข-15 นำมาใช้ในการคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะปฏิบัติโดยใช้สูตร

$$\begin{aligned}
 r_{xy} &= \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}} \\
 &= \frac{(20)(2,049) - (203)(201)}{\sqrt{[(20)(2,071) - (203)(203)][(20)(2,033) - (201)(201)]}} \\
 &= \frac{40,980 - 40,803}{\sqrt{(41,420 - 41,209)(40,660 - 40,401)}} \\
 &= \frac{177}{\sqrt{211 \times 259}} \\
 &= \frac{177}{\sqrt{54,649}} \\
 &= \frac{177}{233.77} = 0.76
 \end{aligned}$$

ดังนั้น ค่าความเชื่อมั่นของแบบของแบบประเมินทักษะปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้นคือ 0.76

ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรม เรื่อง
การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน (จันอนุสรณ์)

ตารางที่ ข-16 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรม เรื่อง
การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
2	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
4	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8
5	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8
6	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8
7	+1	0	+1	+1	0	3	0.6
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
9	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8
10	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
12	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8
13	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
16	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1

ตารางที่ ข-16 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
19	+1	0	+1	+1	0	3	0.6
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1

ตารางที่ ข-17 ผลการหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรม เรื่อง การปฏิบัติ กลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r_{xy})	ผลการ ประเมิน	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (r_{xy})	ผลการ ประเมิน
1	0.80	ใช้ได้	11	0.38	ใช้ได้
2	0.28	ใช้ได้	12	0.67	ใช้ได้
3	0.59	ใช้ได้	13	0.48	ใช้ได้
4	0.55	ใช้ได้	14	0.43	ใช้ได้
5	0.52	ใช้ได้	15	0.49	ใช้ได้
6	0.48	ใช้ได้	16	0.41	ใช้ได้
7	0.54	ใช้ได้	17	0.32	ใช้ได้
8	0.78	ใช้ได้	18	0.79	ใช้ได้
9	0.57	ใช้ได้	19	0.35	ใช้ได้
10	0.78	ใช้ได้	20	0.37	ใช้ได้

ได้ค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.89

ภาคผนวก ค

- ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น
- แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- แบบประเมินทักษะปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น
- แบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น
โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ศิลปะ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การบรรเลงเครื่องดนตรี	เรื่อง การอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น	
รายวิชา ดนตรีสากล	รหัสวิชา 23101	จำนวน 0.5 หน่วยกิต
เวลา 1 คาบ/สัปดาห์	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	ภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2561	ครูผู้สอน นางสาวหทัยภัทร สุขคุณ	

สาระสำคัญ

การบรรเลงเครื่องดนตรีต้องศึกษาเรื่องหลักการและวิธีการ การฝึกปฏิบัติตามเทคนิคต่างๆ สามารถอ่านเครื่องหมายและสัญลักษณ์ทางดนตรีเพื่อปฏิบัติตามโน้ตแรกเห็น หรือได้ยิน

มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ศ 2.1 เข้าใจและแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ใน ชีวิตประจำวัน

สาระการเรียนรู้

- วิธีการปฏิบัติกลองชุด
- การอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น ด้วยการปฏิบัติ

จุดประสงค์

1. ด้านความรู้ (Knowledge)

- ผู้เรียนสามารถอธิบายความแตกต่างของสัญลักษณ์โน้ตกลองชุดเบื้องต้นได้อย่างถูกต้อง

- ผู้เรียนสามารถอธิบายวิธีการปฏิบัติกลองชุดได้อย่างถูกต้อง

2. ด้านกระบวนการ (Process)

- ผู้เรียนสามารถอ่าน เขียน โน้ตดนตรีสากล และปฏิบัติกลองชุดได้อย่างถูกต้อง

3. ด้านจิตพิสัย (Attitude)

- ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น และมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย

คุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551

☐ รักษาดี ศาสน์ กษัตริย์	☒ ซื่อสัตย์สุจริต	☒ มีวินัย
☒ ใฝ่เรียนรู้	☐ อยู่อย่างพอเพียง	☒ มุ่งมั่นในการทำงาน
☐ รักความเป็นไทย	☒ มีจิตสาธารณะ	

ด้านสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
 ความสามารถในการคิด ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี
 ความสามารถในการแก้ปัญหา

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

- ให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอ่านสัญลักษณ์ เพื่อการบรรเลงกลองชุด และสร้างข้อสงสัยให้กับนักเรียน

ขั้นสอน

- นักเรียนร่วมกันศึกษาค้นคว้าหาความรู้ เรื่อง การอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น จากใบความรู้ เรื่องการอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ

ขั้นสาธิตทักษะทั้งหมด

- นักเรียนสังเกตการสาธิตการอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้นจากครู เพื่อให้ นักเรียนเข้าใจภาพรวมทั้งหมด

ขั้นสาธิตทักษะย่อยให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ

- นักเรียนสังเกตการณ์สาธิตทักษะย่อยทีละส่วน เริ่มตั้งแต่วิธีการจับไม้กลอง การอ่านโน้ตกลองเพื่อบรรเลงกลองชุดในแต่ละส่วน สังเกตและทำตามไปที่ส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต

- นักเรียนแต่ละกลุ่มปฏิบัติทักษะย่อยการอ่านโน้ตกลองชุด โดยไม่มี การสาธิต เริ่มตั้งแต่วิธีการจับไม้กลอง การอ่านโน้ตกลองเพื่อบรรเลงกลองชุดในแต่ละส่วนพร้อมกับเครื่องจับจังหวะ โดยมีครูให้คำแนะนำ จนผู้เรียนสามารถปฏิบัติครบทุกทักษะย่อย

ขั้นแนะนำเทคนิควิธีการ

- เมื่อนักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ จนครบแล้ว ครูอาจแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถทำงานนั้นได้ดีขึ้น เช่น ให้นักเรียนเหยียบไฮ-แฮทให้สนิท เพื่อให้เสียงออกมากระชับมากยิ่งขึ้น

ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ ให้เป็นทักษะที่สมบูรณ์

- นักเรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกัน และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนชำนาญ
- ครูประเมินผลงานนักเรียน

ขั้นสรุป

- นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็น และสรุปความรู้เรื่อง การอ่าน โน้ตกลองชุดเบื้องต้น

การประเมิน

ประเมินโดยครูผู้สอน

สิ่งที่ต้องประเมิน	วิธีการประเมิน	เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน
1. ทักษะการอ่านโน้ต กลองชุดด้วยการปฏิบัติ	1. ประเมินทักษะ การปฏิบัติ	1. แบบประเมินผลงาน	ต้องผ่านเกณฑ์การ ประเมินเกินร้อยละ 60
2. การร่วมทำกิจกรรม กลุ่ม และการมีส่วนร่วม ในชั้นเรียน	2. สังเกต	2. แบบสังเกต	ต้องผ่านเกณฑ์การ ประเมินเกินร้อยละ 60

แบบประเมินทักษะการปฏิบัติ การอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น

คำชี้แจง : ให้ ผู้สอน ประเมินการนำเสนอผลงานของนักเรียนตามรายการที่กำหนด
แล้วขีด ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน
ชื่อ – นามสกุล เลขที่.....
ห้อง.....

ลำดับที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		4	3	2	1
1	การอ่านโน้ตกลองชุด โดยการใช้ปฏิบัติ				
2	การแสดงออก				
รวม					

รวมเป็นคะแนนทั้งหมด..... คิดเป็นร้อยละ.....

เกณฑ์การให้คะแนน

1. การอ่านโน้ตกลองชุด โดยการใช้ปฏิบัติ

- ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง 4 คะแนน
- ปฏิบัติผิด 1-2 ตำแหน่ง 3 คะแนน
- ปฏิบัติผิด 3-5 ตำแหน่ง 2 คะแนน
- ปฏิบัติผิดมากกว่า 5 ตำแหน่ง 1 คะแนน

2. การแสดงออก

- มีความมั่นใจในการแสดงออก 4 คะแนน
- แสดงความกังวลในการแสดงออกเพียงเล็กน้อย 3 คะแนน
- แสดงความกังวลในการแสดงออก 2 คะแนน
- ไม่มีความมั่นใจในการแสดงออก 1 คะแนน

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ	ร้อยละ
7 - 8	ดี	80 - 100
5 - 6	พอใช้	60 - 79
ต่ำกว่า 5	ปรับปรุง (ไม่ผ่านเกณฑ์)	ปรับปรุง (ไม่ผ่านเกณฑ์)

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
 / /

ชื่อและแหล่งการเรียนรู้

ใบความรู้ เรื่องการอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น

ใบงาน เรื่องการอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น

บันทึกหลังการสอน

.....

ลงชื่อ.....
 (.....)

ครูผู้สอน

ใบความรู้ เรื่อง การอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น

วิธีการปฏิบัติกลองชุดและขั้นตอนที่ควรปฏิบัติ

วิธีการปฏิบัติกลองชุด

1. การนั่ง การนั่งที่ดีคือรู้สึกสบายและถนัดในการตี เก้าอี้มีหลายชนิดทั้งแบบกลมและแบบมีเว้าตรงก้น แล้วแต่ว่าจะถนัดแบบไหนแต่ก็ควรเลือกที่สามารถปรับระดับและแข็งแรง การนั่งขาทั้งสองควรห่างพอสมควร เพื่อที่จะได้ใช้ขาทั้งสองข้างได้อย่างถนัดและไม่ชิดจนติดกับกลองเล็กจนเกินไป เท้าด้านขวายูบบนกระเดื่องกลองใหญ่ เท้าด้านซ้ายยูบบนกระเดื่องไฮ-แฮท นั่งหลังตรงไม่โค้งงอ เพราะถ้าเล่นในระยะเวลาานานจะทำให้ปวดหลังและมีบุคลิกที่ไม่ดี คอตั้งตรง ไม่ก้มหน้า สายตามองดูบทเพลงที่เล่นและเพื่อนร่วมวง เนื่องจากผู้บรรเลงกลองชุดต้องเป็นคนให้สัญญาณแก่นักดนตรีคนอื่น

2. การจับไม้ตีกลองชุด มีอยู่สองวิธีดังนี้

2.1 การจับแบบคว่ำมือ เป็นวิธีทั่วไปคือ การใช้ปลายนิ้วโป้งเหยียดตรงไปกับไม้กลอง ในส่วนของด้ามไม้ จากนั้นให้ใช้นิ้วชี้ช่วยจับให้ไม้กลองอยู่ระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วโป้ง และใช้นิ้วที่เหลือ ทั้งหมดกำรวบไม้ไว้ ไม่หลวมและไม่แน่นจนเกินไป

2.2 การจับแบบหงายมือ คือให้ไม้กลองวางฉากกับมือซ้าย ปลายนิ้วโป้งเหยียดตรง ให้นิ้วนางและนิ้วก้อยงอเข้าหาฝ่ามือ นิ้วชี้รวบเข้าหาตัวไม้ ปล่อนิ้วกลางให้วางไล่ไปกับไม้กลอง มีข้อสังเกตตรงนิ้วหัวแม่มือจะอยู่ในตำแหน่งที่พร้อมจะเข้าช่วยในการกดไม้ลง ไปด้วย การจับไม้แบบนี้เป็นการจับแบบเก่าที่ยอมรับมาจนถึงปัจจุบัน และมักใช้ในมือซ้าย

3. วิธีการเหยียบกระดิ่งกลองใหญ่ มีอยู่สองวิธีดังนี้

3.1 ให้อ่างเท้าลงบนกระดิ่ง กดปลายเท้าลงบนกระดิ่งแล้วรีบยกปลายเท้าขึ้น โดยให้สันเท้าติดอยู่กับที่ กระดิ่งจะเค็งติดตามปลายเท้ามาโดยอัตโนมัติวิธีนี้ใช้สำหรับการบรรเลงจังหวะธรรมดา ตั้งแต่จังหวะช้าๆจนถึงจังหวะค่อนข้างเร็ว ที่ต้องการน้ำหนักเสียงเบา

3.2 ให้อ่างขาขึ้นแล้วใช้ปลายเท้ากดลงบนกระดิ่ง โดยให้น้ำหนักอยู่ที่ปลายเท้าแล้วรีบยกขาขึ้นอย่างรวดเร็วต้องการความเร็วขนาดไหน ก็ให้ชักเท้าขึ้นและกดปลายเท้าลงตามที่ต้องการ ใช้สำหรับการบรรเลงในจังหวะจังหวะเร็วและต้องการเสียงกลองหนักแน่น วิธีนี้ยังใช้สำหรับการรวกลองใหญ่ได้อีกด้วย

มีเทคนิคอีกอย่างหนึ่งจากมือกลองอย่าง เดนิส แชมเบอร์ (Denis Chambers) มีวิธีการฝึกโดยการเอาสปริงออกทำให้กระดิ่งไม่ทำงาน พอฝึกไปเรื่อยๆ กระดิ่งจะทำงานโดยไม่มีสปริง จะทำให้ข้อเท้าแข็งแรงขึ้น หลังจากนั้นให้ใส่สปริงแล้วฝึกจากช้าๆแล้วค่อนข้างเร็วขึ้น ฝึกเป็นสามพยางค์จะทำให้ ข้อเท้าทำงานได้ดี สามารถเหยียบได้เร็วและคล่องแคล่วขึ้น

4. วิธีการเหยียบกระเดื่องไฮ-สเปท โดยวางเท้าลงบนกระเดื่องให้น้ำหนักอยู่ที่ปลายเท้ากดปลายเท้าลง ยังไม่ต้องรีบยกขึ้นเมื่อต้องการเสียงสั้น ถ้าต้องการเสียงยาวให้รีบยกปลายเท้าขึ้นทันที กรณีที่บทเพลงต้องการให้บรรเลงเสียงสั้นและยาวตามจังหวะเพลงให้ใช้ไม้กลองเล็กตีลงบนไฮ-สเปทตามจังหวะ เท้าเหยียบลงบนกระเดื่องแล้วรีบยกขึ้นจะได้เสียงทั้งสั้นและยาวสลับกันไป

ขั้นตอนก่อนการบรรเลงกลองชุด

การเลือกขนาดไม้ให้เหมาะสมแก่ตัวผู้เล่น หากมีขนาดใหญ่ไปหรือเล็กเกินไปก็จะทำให้มีอุปสรรคในการตี การใช้ไม้เล็กใช้สำหรับเพลงที่ตีเบาและเร็วเพื่อความคล่องแคล่ว ไม้ขนาดใหญ่ควรใช้กับเพลงที่ตีดัง รุนแรง อย่างเพลงร็อก เฮฟวี ฯลฯ ไม้ที่ดีควรมีลักษณะที่ไม่งอ ก่อนเล่นควรสำรวจว่ามีเสียงที่ไม้หรือไม่ เพราะจะทำให้เสียงไม้ที่เกิดจากการตี อาจหล่นลงตามขอบกลองหรือถ้าไม้กลองแตกอ้าวเวลาที่ตีไฮ-สเปทอาจเข้าไปขัดกับไฮ-สเปท ทำให้เสียงจังหวะในการบรรเลงควรเตรียมไม้ไว้หลายคู่เพื่อความเหมาะสมของบทเพลงและไม้อาจหักขึ้นได้ ขนาดของไม้กลองมีความยาว 14 - 15 นิ้ว แบ่งได้เป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่งทำด้วยโลหะ พลาสติก ยาง ไม้ หรือโลหะหุ้มด้วยพลาสติก หรือหุ้มยาง ส่วนที่สองทำด้วยโลหะเส้นเล็กๆ เหมือนเส้นลวดหลายเส้น ตอนปลายส่วนที่หนึ่งมีปุ่มสำหรับดึงเส้นลวดเก็บเข้าเครื่องมือชนิดนี้เรียกว่าแส้ หรือแปรงลวด วิธีจับแส้ให้จับอย่างเดียวกันกับการจับไม้ตีกลองเล็ก

การบรรเลง ก่อนการบรรเลงตรวจสอบสภาพกลองชุดให้อยู่ในสภาพที่พร้อม ไม่ชำรุดหรือแตกหัก ตรวจสอบเช็กไม้กลองให้พร้อม ต้องตรวจสอบระยะกลองชุดและฉาบ ให้อยู่ในระยะพอเหมาะกับมือและเท้า เริ่มจากเท้าขวาโดยวางเท้าข้างขวาลงบนกระเดื่องให้หัวเข่าทำมุมฉากพอดีอย่าให้เกินมุมฉาก เพราะจะทำให้เมื่อยเร็วแล้วยังทำให้กลองใหญ่ถอยห่างออกไปได้ เท้าข้างซ้ายก็เช่นกัน วางเท้าลงบนกระเดื่องไฮ สเปท ให้หัวเข่าทำมุมฉาก ส่วนกลองเล็กตั้งอยู่ระหว่างหัวเข่าทั้งสอง มือขวาระยะให้พอดีกับฉาบ อย่าตั้งฉาบให้ไกลสุดมือ เพราะจะทำให้เมื่อยแขนโดยไม่จำเป็น

ควรดึงขาเข้าหาตัวให้ระยะห่างประมาณช่วงแขนงอได้เพื่อสะดวกต่อการบรรเลง ข้อควรระวังอีกอย่างหนึ่งคือ อย่าให้เบียดชิดติดกันมากนักเพราะจะทำให้การบรรเลงอาจจะผิดพลาดขึ้นได้ โดยไม่ตีกลองอาจจะกระทบกับฉาบหรือกลองทอม ฉะนั้นควรกระยะให้พอดี ทดลองตีทุกๆ เครื่องมือเสียก่อน แล้วจึงลงมือบรรเลง

สัญลักษณ์โน้ตกลองชุดในบรรทัด 5 เส้น

The diagram illustrates drum notation symbols on a five-line staff. It is divided into three sections:

- Section 1:** Shows five symbols for Snare, Tom 1, Tom 2, Floor Tom, and Bass Drum, each represented by a solid black dot on a specific line of the staff.
- Section 2:** Shows four symbols for Hi-Hat (an 'x' on the first line), Ride Cymbal (an 'x' on the second line), Crash Cymbal (a circle with a slash on the third line), and Stopped Hi-Hat (a circle with a slash on the first line).
- Section 3:** Shows three symbols for Closed Hi-Hat (an 'x' on the first line with a '+' above it), Open Hi-Hat (an 'x' on the first line with an 'o' above it), and Half-Open Hi-Hat (an 'x' on the first line with a '+' above it and a slash through it). Below this section is the symbol for 'Splashed with left foot', which is a circle with a slash on the first line and a small circle below it.

การตีสแนร์

จับไม้ทั้งสองข้างยกในระดับความสูงที่เท่ากัน เพื่อให้มีความดังของเสียงที่เท่ากัน การวางไม้ลงบนสแนร์ควรตีที่กลางไบสแนร์ปล่อยให้ไม้ดีงกลับมา ไม่ควรกดไม้ลงไปและประคองไว้ไม่ให้ไม้เสียการควบคุมหรือหลุดมือ

การตีเน้น (Accent) และ การควบคุมความดัง - เบาของเสียง (Dynamics)

การควบคุมเสียงเน้น และ การควบคุมความดัง - เบาของเสียง ขึ้นอยู่กับการยกไม้เมื่อยกไม้สูงขึ้นจะมีเสียงดังมากขึ้น หากไม่ต้องการเน้นเสียง หรือต้องการมีเสียงที่เบาลงให้ยกไม้ต่ำลงมา

การตีเน้น (Accent)

การตีเน้น คือการตีโน้ตที่ติดเครื่องหมายให้มีเสียงดังกว่าโน้ตอื่น จากภาพด้านล่างโน้ตทุกตัวที่ลงด้วยมือขวาจะติดเครื่องหมายเน้นเสียง แสดงว่าโน้ตมือขวาทุกตัวจะตีเสียงดังกว่ามือซ้าย

การควบคุมความดัง - เบาของเสียง (Dynamics)

สัญลักษณ์ความดัง - เบาของเสียง

Symbol	Italian name	Description
<i>fff</i>	<i>fortississimo</i>	Extremely loud
<i>ff</i>	<i>fortissimo</i>	Very loud
<i>f</i>	<i>forte</i>	Loud
<i>mf</i>	<i>mezzo-forte</i>	Moderately loud
<i>mp</i>	<i>mezzo-piano</i>	Moderately soft
<i>p</i>	<i>piano</i>	Soft
<i>pp</i>	<i>pianissimo</i>	Very soft
<i>ppp</i>	<i>pianississimo</i>	Extremely soft

การตีกลองส่วนใดก็ตามสามารถปฏิบัติได้ทั้งสองมือ และควบคุมทั้งสองมือให้มีความสอดคล้องกัน โดยการปฏิบัติจะใช้สัญลักษณ์ R แทนมือขวา และ L แทนมือซ้าย

ใบงาน เรื่องการอ่านโน้ตกลองชุดเบื้องต้น
ให้นักเรียนปฏิบัติกลองชุดตามโน้ตที่กำหนดให้ถูกต้อง

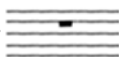
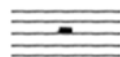

The musical notation consists of two staves in 4/4 time. The top staff begins with a treble clef and a 4/4 time signature. It contains the following notes and markings: four quarter notes, four quarter notes with 'x' marks, and eight eighth notes with alternating 'R' and 'L' labels. The bottom staff begins with a bass clef and a 4/4 time signature. It contains the following notes and markings: four quarter notes with 'f' dynamics, four quarter notes with 'p' dynamics, and four quarter notes with accent marks (>).

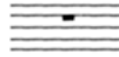
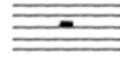
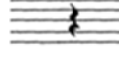
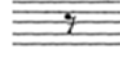
แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชื่อ-นามสกุล..... ชั้น..... เลขที่.....

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย × ลงในช่องกระดาษคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. “Bar Line” หมายถึงข้อใด
 - ก. เครื่องหมายแปลงเสียง ข. โน้ตประจูด
 - ค. เส้นกั้นห้อง ง. เส้นน้อย
2. ข้อใดคือตัวหยุดที่มีค่าเท่ากับ โน้ตตัวกลม

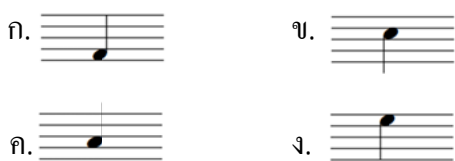
ก. 	ข.
ค. 	ง.
3. ข้อใดคือตัวหยุดที่มีค่าเท่ากับ โน้ตเข้บิตหนึ่งชั้น

ก. 	ข.
ค. 	ง.
4. โน้ตข้อใดมีค่าเท่ากับ โน้ตตัวดำ

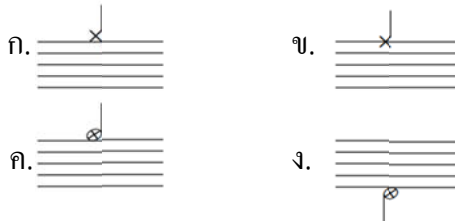
ก. 	ข.
ค. 	ง.
5. โน้ตข้อใดมีค่าเท่ากับ โน้ตตัวกลมประจูด

ก. 	ข.
ค. 	ง.
6. ข้อใดคือส่วนประกอบของกลองชุดทั้งหมด
 - ก. แคลช, ไรด์, ฟลอร์ทอม, ไฮ-แฮท
 - ข. สแนร์, เบสดรัม, แทมบูรีน, แคลช
 - ค. ทอม, ไรด์, เบสดรัม, ไทรแองเกิล
 - ง. สแนร์, เบส, เบสดรัม, ไฮ-แฮท
7. ส่วนประกอบกลองชุดชิ้นใดใช้ทำในการเหยียบเพื่อทำให้เกิดเสียง
 - ก. เบสดรัม, ฟลอร์ทอม ข. ไรด์, แคลช
 - ค. เบสดรัม, ไฮ-แฮท ง. ไรด์, ไฮ-แฮท
8. วิธีการดูแลรักษากลองชุดข้อใดถูกต้อง
 - ก. หลังการปฏิบัติกลองชุด ควรทำความสะอาดสะอาดโดยใช้ผ้าชุบน้ำมาเช็ดทำความสะอาดอุปกรณ์ทุกชิ้น
 - ข. หลังการปฏิบัติกลองชุดควรใช้น้ำมันมะพร้าวในการเช็ดทำความสะอาดไม้กลองเพื่อให้ดูใหม่ และสะอาดอยู่เสมอ
 - ค. ก่อนการปฏิบัติกลองชุด ควรตรวจสภาพความพร้อมของอุปกรณ์ว่ามีส่วนใดชำรุดหรือไม่
 - ง. ถูกทุกข้อ
9. วิธีการดูแลรักษากลองชุดของใครถูกต้อง
 - ก. คาวใช้น้ำมันงาหยอดลงข้อต่อของกลองชุดในส่วนประกอบต่างๆ
 - ข. เดือนใช้ผ้าชุบน้ำสบู่เช็ดอุปกรณ์ในส่วนที่เป็นโครเมียม แล้วทิ้งไว้ให้แห้ง
 - ค. เมฆทำความสะอาดแจร์โดยใช้ผ้าขัดทองเหลือง
 - ง. หมอกทำความสะอาดกลองชุดด้วยการปิดฝืน และหาผ้ามาคลุมไว้

10. โน้ตในข้อใดคือโน้ตฟลอร์ทอม

11. โน้ตในข้อใดคือโน้ตไฮ-แฮท

12. จากรูป ข้อใดใช้มือปฏิบัติตามเครื่องหมาย ">"

ได้ถูกต้อง

ก. L L L L ข. R R R R

ค. R L R L ง. R L R R

13. วิธีการนั่งในข้อใดถูกต้อง

ก. นั่งให้ฟลอร์ทอมอยู่ระหว่างขาทั้ง 2 ข้าง

ยึดขาตรงวางเท้าขวาไว้ที่แพทเดิลเบสดรัม และเท้าซ้ายไว้ที่ไฮ-แฮท

ข. นั่งให้ฟลอร์ทอมอยู่ระหว่างขาทั้ง 2 ข้าง

วางเท้าขวาไว้ที่แพทเดิลเบสดรัม และเท้าซ้ายไว้ที่ไฮ-แฮท ให้เข่าอ้อมม้ามจาก

ค. นั่งให้สแนร์อยู่ระหว่างขาทั้ง 2 ข้าง ยึดขา

ตรงวางเท้าขวาไว้ที่แพทเดิลเบสดรัม และเท้าซ้ายไว้ที่ไฮ-แฮท

ง. นั่งให้สแนร์อยู่ระหว่างขาทั้ง 2 ข้าง

วางเท้าขวาไว้ที่แพทเดิลเบสดรัม และ

เท้าซ้ายไว้ที่ไฮ-แฮท ให้เข่าอ้อมม้ามจาก

14. การตีสแนร์ในข้อใดถูกต้องที่สุด

ก. ตีให้หัวไม้โคนขอบใบ

ข. ตีให้หัวไม้โคนกลางใบ

ค. ตีลงไปส่วนโคนของสแนร์ก็ได้

ง. ตีและกดไม้ไม่ให้เด้งกลับมาเพื่อเสียงที่ดังชัดเจน

15. เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{2}{4}$ หมายถึงข้อใด

ก. ใน 1 ห้องเพลงสามารถบรรจุน้ตตัวกลมได้ 4 ตัว

ข. ใน 1 ห้องเพลงสามารถบรรจุน้ตตัวขาวได้ 2 ตัว

ค. ใน 1 ห้องเพลงสามารถบรรจุน้ตตัวดำได้ 1 ตัว

ง. ใน 1 ห้องเพลงสามารถบรรจุน้ตเข็บัดหนึ่งชั้นได้ 4 ตัว

16. จากรูป

ข้อใดกล่าวได้ถูกต้องเกี่ยวกับเครื่องหมาย

กำหนดจังหวะ

ก. มีความหมายเดียวกัน

ข. หนึ่งห้องมี 4 จังหวะ

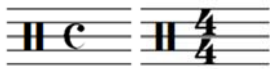
ค. กำหนดให้น้ตตัวดำ มีค่า 2 จังหวะ

ง. ไม่มีทุกข้อ

17. การบันทึกโน้ตในอัตราจังหวะ 2/4 ในข้อใดถูกต้อง

18. เครื่องหมายกำหนดจังหวะ $\frac{4}{4}$ หมายถึงข้อใด
- ก. ใน 1 ห้องเพลงสามารถบรรจุน้ตตัวกลมได้ 4 ตัว
 - ข. ใน 1 ห้องเพลงสามารถบรรจุน้ตตัวขาวได้ 4 ตัว
 - ค. ใน 1 ห้องเพลงสามารถบรรจุน้ตตัวดำได้ 4 ตัว
 - ง. ใน 1 ห้องเพลงสามารถบรรจุน้ตเข็บบัดหนึ่งชั้นได้ 4 ตัว

19. จากรูป
- ข้อใดกล่าวได้ถูกต้องเกี่ยวกับเครื่องหมายกำหนดจังหวะ
- ก. มีความหมายเดียวกัน
 - ข. หนึ่งห้องมี 4 จังหวะ
 - ค. กำหนดให้น้ตตัวดำ มีค่า 1 จังหวะ
 - ง. ถูกทุกข้อ

20. การบันทึกโน้ตในอัตราจังหวะ 4/4 ในข้อใดถูกต้อง

ก. ข.

ค. ง.

เฉลยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1	ค	6	ก	11	ข	16	ง
2	ก	7	ค	12	ง	17	ข
3	ง	8	ค	13	ง	18	ค
4	ข	9	ง	14	ข	19	ง
5	ง	10	ค	15	ง	20	ก

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ	ร้อยละ
16 - 20	ดี	80 - 100
10 - 15	พอใช้	50 - 79
ต่ำกว่า 10	ปรับปรุง (ไม่ผ่านเกณฑ์)	ปรับปรุง (ไม่ผ่านเกณฑ์)

ลงชื่อ ผู้ประเมิน

..... / /

แบบประเมินทักษะปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น

BOULEVARD OF BROKEN DREAMS

Green Day

Verse

4

mf

6

9

Chorus

13

f

17

21

mf

25

แบบประเมินทักษะการปฏิบัติทดลองชุดเบื้องต้น

คำชี้แจง : ให้ ผู้สอน ประเมินการนำเสนอผลงานของนักเรียนตามรายการที่กำหนด
แล้วขีด ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับคะแนน
ชื่อ – นามสกุล เลขที่..... ห้อง.....

ลำดับที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		4	3	2	1
1	จังหวะ				
2	ความสมดุลของเสียง				
3	การแสดงออก				
รวม					

รวมเป็นคะแนนทั้งหมด..... คิดเป็นร้อยละ.....

เกณฑ์การให้คะแนน

1. จังหวะ

- ปฏิบัติได้ตรงตามตัวโน้ตอย่างถูกต้อง และตรงตามจังหวะที่กำหนด 4 คะแนน
- ปฏิบัติตัวโน้ตผิด 1 - 3 ตำแหน่ง และอาจมีบางจุดที่คลาดเคลื่อนกับจังหวะที่กำหนด 3 คะแนน
- ปฏิบัติตัวโน้ตผิด 4 - 6 ตำแหน่ง และมี 4 - 6 จุดที่คลาดเคลื่อนกับจังหวะที่กำหนด 2 คะแนน
- ปฏิบัติตัวโน้ตผิดมากกว่า 7 ตำแหน่ง และปฏิบัติไม่ตรงตามจังหวะที่กำหนด 1 คะแนน

2. ความสมดุลของเสียง

- ระดับเสียงของแต่ละส่วนอยู่ในระดับความดังที่เหมาะสม 4 คะแนน
- ระดับเสียงของส่วนประกอบบางชิ้นดังหรือเบาเกินกว่าส่วนประกอบอื่น ๆ เพียงเล็กน้อย 3 คะแนน
- ระดับเสียงของส่วนประกอบบางชิ้นดังหรือเบาเกินกว่าส่วนประกอบอื่น ๆ 2 คะแนน
- ไม่สามารถควบคุมระดับเสียงของส่วนประกอบทั้งหมด 1 คะแนน

3. การแสดงออก

- มีความมั่นใจในการแสดงออก และมีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลง 4 คะแนน
- แสดงความกังวลเพียงเล็กน้อย และมีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลง 3 คะแนน
- แสดงความกังวล และมีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลง 2 คะแนน
- ไม่มีความมั่นใจในการแสดงออก และมีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลง 1 คะแนน

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ	ร้อยละ
10 - 12	ดี	80 - 100
7 - 9	พอใช้	60 - 79
ต่ำกว่า 7	ปรับปรุง (ไม่ผ่านเกณฑ์)	ปรับปรุง (ไม่ผ่านเกณฑ์)

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
 / /

แบบวัดเจตคติต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น
โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

1. แบบวัดเจตคติต่อวิชาดนตรีสากล นี้มีทั้งหมด 20 ข้อ โดยแต่ละข้อจะประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับการปฏิบัติกลองชุด อยู่ทางด้านซ้ายมือ ส่วนด้านขวามือเป็นระดับความคิดเห็น 5 ระดับ คือ

ระดับ 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ ปฏิบัติมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เห็นด้วย หรือ ปฏิบัติมาก

ระดับ 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ หรือ ปฏิบัติปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ไม่เห็นด้วย หรือ ปฏิบัติน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ ปฏิบัติน้อยที่สุด

2. ให้นักเรียนพิจารณาข้อความในแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมายถูกลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ในการตอบแบบวัดเจตคติต่อวิชาดนตรีสากลฉบับนี้ไม่มีความคิดเห็นใดที่ถูกหรือผิด เพราะเกิดจากความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน และคำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนทั้งสิ้น

ข้อที่	ข้อความ	ความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	การอ่านโน้ตกลองชุดเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าทุกครั้งเมื่อได้ปฏิบัติกลองชุด					
3	ข้าพเจ้ามองว่าเรื่องของอัตราจังหวะเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก					
4	การอ่านโน้ตดนตรีสากลเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ					
5	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเบื่อหน่ายเมื่อได้ปฏิบัติกลองชุด					
6	การปฏิบัติกลองชุดกับบทเพลงเป็นเรื่องที่ยาก					
7	การปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆเป็นเรื่องที่ยาก					
8	ครูใช้ภาษาสื่อสารที่เข้าใจยาก ส่งผลให้ไม่สามารถปฏิบัติกลองชุดได้					

ข้อที่	ข้อความ	ความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
9	หลังจากปฏิบัติทดลองชุด มีอาการปวดเมื่อยตามร่างกาย จนทำให้ไม่อยากปฏิบัติทดลองชุดอีก					
10	การปฏิบัติทดลองชุดมีอุปกรณ์หลายชิ้นที่ต้องปฏิบัติ พร้อมกันทำให้ไม่สามารถปฏิบัติได้					
11	การปฏิบัติทดลองชุดช่วยให้คลายเครียดได้					
12	การจัดการเรียนรู้ในรูปแบบของควีส์ทำให้สามารถปฏิบัติทดลองชุดได้ดีและเข้าใจง่าย					
13	การจัดการเรียนรู้ในรูปแบบของควีส์ ทำให้สามารถอ่านโน้ตได้ง่ายขึ้นและถูกต้องมากขึ้น					
14	เมื่อได้ฝึกปฏิบัติทดลองชุดบ่อยๆทำให้มีความมั่นใจในการปฏิบัติทดลองชุดมากขึ้น					
15	สามารถนับจังหวะ เต็ม หรือปรบมือกับเพลงที่ฟังทั่วไปได้ตรงจังหวะมากขึ้น					
16	การได้ปฏิบัติทดลองชุดส่งผลให้อยากลองปฏิบัติเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆ					
17	จากการเรียน และการฝึกปฏิบัติทดลองชุดส่งผลให้ชอบวิชาดนตรีมากขึ้น					
18	วิชาดนตรีสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
19	ข้าพเจ้าเรียนการปฏิบัติทดลองชุดได้เข้าใจเกือบทุกชั่วโมงที่เรียน					
20	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้ามักฝึกซ้อมการปฏิบัติทดลองชุดอยู่บ่อยครั้ง					
รวม						

ภาคผนวก ง
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ ง-1 ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการปฏิบัติกลองชุดเบื้องต้น โดยใช้รูปแบบการฝึกทักษะปฏิบัติ
ตามแนวคิดของเดวิส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านสวน
(จันอนุสรณ์)

คนที่	คะแนนทักษะปฏิบัติ			
	จังหวะ (4)	ความสมดุลของเสียง (4)	อารมณ์ (4)	รวม (12)
1	4	3	4	11
2	3	4	3	10
3	4	4	4	12
4	4	4	3	11
5	4	4	4	12
6	3	3	4	10
7	4	4	3	11
8	4	4	3	11
9	4	4	4	12
10	4	3	4	11
11	3	3	4	10
12	4	4	3	11
13	4	3	4	11
14	3	3	3	9
15	4	3	4	11
16	4	4	3	11
17	4	3	3	10
18	3	3	3	9
19	4	4	3	11
20	3	3	4	10
ค่าเฉลี่ย	3.7	3.5	3.5	10.7

T-TEST

Paired Samples Statistics

		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	Pretest	5.65	20	2.059	.460
	Posttest	14.45	20	2.114	.473

Paired Samples Correlations

		N	Correlation	Sig.
Pair 1	pretest & posttest	20	.739	.000

Paired Samples Test

		Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
					Lower	Upper			
Pair 1	pretest - posttest	-8.800	1.508	.337	-9.506	-8.094	-26.100	19	.000

ภาพที่ ง-1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน